

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · núm. 77

Ple del Parlament

Sessió 38, tercera i darrera reunió, dijous 29 de gener de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública 202-00045/15	3
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les conseqüències per al sector primari de la sobreprotecció del medi natural 302-00188/15	14
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la producció i el consum agroalimentaris 302-00191/15	25
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures necessàries per a superar l'actual estat precari del sector industrial 302-00196/15	37
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball 302-00192/15	48
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les conseqüències per al sector primari de la sobreprotecció del medi natural (continuació) 302-00188/15	59
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la producció i el consum agroalimentaris (continuació) 302-00191/15	60
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures necessàries per a superar l'actual estat precari del sector industrial (continuació) 302-00196/15	62
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball (continuació) 302-00192/15	63
Paraules de comiat de Tània Verge Mestre	
Declaració institucional de condemna de la repressió de la població per part del règim iranià 401-00049/15	65
Declaració del Parlament de Catalunya sobre la situació al nord i a l'est de Síria 401-00051/15	66

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el foment i l'aprenentatge de la llengua catalana	67
302-00189/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques socials	77
302-00194/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a afrontar la crisi demogràfica a Catalunya	87
302-00195/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les finances públiques	97
302-00193/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'evolució de l'economia catalana i el cost de la vida	107
302-00190/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el foment i l'aprenentatge de la llengua catalana (continuació)	118
302-00189/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques socials (continuació)	118
302-00194/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a afrontar la crisi demogràfica a Catalunya (continuació)	119
302-00195/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les finances públiques (continuació)	119
302-00193/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'evolució de l'economia catalana i el cost de la vida (continuació)	119
302-00190/15	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 38.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i per la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Molt bon dia, senyores i senyors diputats, convidats i convidades. Es reprèn la sessió.

(Remor de veus.) Silenci, si us plau... Conseller Espadaler i Parcerisas... *(Pausa.)* Abans de continuar amb l'ordre del dia, els he de comunicar una nova delegació de vot. La diputada Mercè Esteve i Pi, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales i de la Cruz per a la sessió d'avui, 29 de gener, a la tarda. Així mateix, els informo que la diputada Irene Negre i Estorach, del Grup Parlamentari de Junts, ha retirat la seva delegació de vot per a la sessió plenària d'avui, 29 de gener.

Proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública

202-00045/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única de la proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública. D'acord amb l'article 138 del Reglament, i un cop aprovada la tramitació en lectura única el passat 3 de desembre, procedirem al debat final de les esmenes presentades pels grups parlamentaris en tramitació en lectura única de l'esmentada proposició de llei. En acabar el debat procedirem a fer les votacions.

A continuació intervindran, en primer lloc, els grups parlamentaris que hi han presentat esmenes, i posteriorment intervindran la resta de grups parlamentaris per tal que es puguin posicionar. El temps d'intervenció serà de cinc minuts per a cada grup parlamentari, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus.

En primer lloc, per defensar les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Avui no és un bon dia. Avui debatem aquesta proposició de llei que ha presentat el PSC i que serà aprovada en aquesta cambra, i que ho farà amb els vots del PSC, de la dreta i de l'extrema dreta.

Nosaltres ja sabem sobradament que hi votarem en contra. De fet, mantenim el nostre discurs i el nostre posicionament que hem mantingut sempre en aquesta qüestió. I nosaltres reiterem i volem tornar a expressar en aquest hemicicle, en aquest debat d'avui, que aquesta proposició de llei que vol atribuir aquesta condició d'agents de l'autoritat al personal penitenciari per nosaltres no és la solució. I això no tracta de funcionaris en contra d'interns, sinó que hem de valorar tota la comunitat en el seu conjunt.

També vull reconèixer la tasca que fan els funcionaris i funcionàries –que avui alguns estan aquí com a públic, a qui vull saludar–, però no podem confondre aquesta ampliació de poder, que el que pot fer és generar més problemes i més conflictes que no pas els que pretén resoldre.

De fet, a l'exposició de motius, ja ho deia en la meua primera intervenció en el primer debat d'aquesta proposició de llei..., només cal una lectura per veure quina és l'ànima o la motivació d'aquesta proposició de llei: no és la millora del clima, no contribuirà a una millora de les condicions ni dels funcionaris ni de tot el sistema penitenciari, sinó que el que vol, i tal com diu l'exposició de motius..., «garantir l'actuació dels agents públics com a garants de l'ordre i la convivència als centres penitenciaris»; «l'especial protecció de l'àmbit penal, amb l'article 550 del Codi penal, amb una pena agreujada»; «l'eficàcia probatòria especial de les seves denúncies», «les conseqüències pràctiques dels procediments administratius, especialment sancionadors i disciplinaris»; «garantir el principi d'indemnitat en tota la seva dimensió i comparat amb Mossos d'Esquadra».

Per tant, el que s'hi amaga no és una lògica d'avançar en drets, sinó que confon i confronta la prevenció amb el càstig, la convivència amb el control. Perquè atribuir aquesta condició d'agents de l'autoritat, com he dit, té unes conseqüències jurídiques importants que van en detriment de les persones internes dels centres penitenciaris, com és l'elevada pena en algunes conductes i endurir, com deia, aquests comportaments.

La nostra proposta, la d'Esquerra Republicana, que hem defensat en aquest Parlament, que hem defensat al Congrés dels Diputats, és la jubilació anticipada dels funcionaris de presons i més plantilla. I així ho vam treballar quan nosaltres governàvem, amb el Govern de Pere Aragonès, també amb els acords d'investidura per fer president Pedro Sánchez, i, com deia, en nombroses mocions i propostes de resolució d'aquest Parlament.

Però què estan fent vostès –i em dirigeixo a vostè, conseller– per garantir aquesta jubilació anticipada? Vostès governen aquí i allà, governen a Catalunya i a Espanya; per tant, són els únics responsables que no sigui una realitat, la jubilació anticipada. Per tant, reclami al ministeri competent que ho faci de veritat, si el que volen és millorar el sistema penitenciari i també les condicions dels funcionaris i funcionàries penitenciaris. Perquè el que ens sobta és que pretenguin avui justificar que això serà una millora, quan nosaltres, des d'Esquerra Republicana, conjuntament amb el Grup Parlamentari de Comuns i el Grup de la CUP, vam instar a la creació d'un grup de treball que tenia com a finalitat la millora, analitzar les condicions del sistema penitenciari, i vostès hi van votar en contra; ni tan sols van permetre un debat, que incloïa a tota la comunitat penitenciària.

Tampoc donen compliment a l'informe del Comitè Europeu per a la Prevenció de la Tortura. Tampoc parlen de contencions mecàniques. De fet, jo ja ho vaig dir a la secretària general i també a la secretària general de Presons: en què beneficia l'agent de l'autoritat en el tema de contencions penitenciàries? Ella em va respondre que això –a qui vull saludar, que avui...– disminuiria les contencions. Jo no ho entenc.

I, és més, vostè sap que el nostre model català és la rehabilitació, la reinserció, el medi obert i la perspectiva de gènere, i avui aquest Parlament aprovarà aquesta llei, que és un retrocés de lleis. Vostès prenen aquesta mesura per avançar i millorar en el clima; nosaltres diem que serà tot el contrari, que el que fem és retrocedir, i nosaltres ho tenim clar.

I no oblidí que vostès només tenen quaranta-dos diputats. Si volen mantenir les majories que van fer possible l'acord d'investidura, així no anem bé. Vostès necessiten els nostres vint vots. Avui no els tindran, però com continuïn així, tampoc. Per tant, si el que volen és aprovar amb l'altra bancada, van pel bon camí; si volen mantenir aquest suport d'Esquerra Republicana..., no comptin amb els nostres vint vots.

Moltes gràcies.

El president

Per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, membres de l'equip del Departament de Justícia presents a la sala, treballadors penitenciaris, entitats de defensa de drets humans... Avui es produeix el debat i votació d'una proposició de llei del Grup Parlamentari Socialistes i Units per encàrrec del Govern que busca principalment atorgar, sense que s'hagi canviat la llei orgànica general penitenciària, el caràcter d'agent d'autoritat als funcionaris de règim interior i personal directiu dels centres penitenciaris, i gràcies a una esmena de Junts tot apunta a que s'aplicarà també a funcionaris de tractament.

El nostre grup parlamentari, conjuntament amb Esquerra Republicana i la CUP, ha presentat aquesta esmena a la totalitat. Considerem que és una reforma que va contra la naturalesa de cos no policial dels funcionaris i funcionàries de règim i tractament de les presons, amb la qual es va aprovar la primera llei orgànica després de l'aprovació de la Constitució, la llei orgànica general penitenciària. Era un moment on el garantisme estava molt més al centre de la vida política que a dia d'avui. Quina sorpresa que a algunes dretes i extremes dretes la qüestió competencial avui no els importi.

Considerar els funcionaris de presó com a agents de l'autoritat pot tenir conseqüències negatives en el dia a dia dels centres penitenciaris, sense que s'asseguri en absolut garantir una millor seguretat als treballadors penitenciaris. Des del nostre punt de vista, hi ha molts més riscos que possibles beneficis, sense dubte. I sorprèn –sorprèn– que no han estat capaços d'objectivar per què és necessari, per què és important; ni una sola dada concreta per a justificar-ho.

Per descomptat que és important millorar la seguretat a les presons, però han preferit una mesura cosmètica i no justificada en lloc d'aportar una proposta per abaixar les ràtios dels psicòlegs i psicòlogues a les presons, l'augment de mediadores, en lloc de generar equips experts en tècniques de desescalada, en lloc de presentar propostes per millorar la convivència a les presons. Vostès han decidit fer un canvi normatiu que canvia el rol que l'enfocament humanista i garantista donava als funcionaris de règim i de tractament.

Ho justifiquen, a més, a l'exposició de motius dient que ho fan perquè és la manera de que els funcionaris i funcionàries de presons tinguin una especial protecció penal i així tinguin una especial protecció cap a la seva seguretat. Doncs mirin, l'any 2020 es va publicar un article en una revista científica que deia el següent: «No sembla que pugui argumentar-se amb un mínim rigor que les conductes típiques recollides a l'article 550 del Codi penal, atemptat a l'autoritat, excloguin els funcionaris d'institucions penitenciàries i, en conseqüència, cal rebutjar que existeixi una falta de protecció penal respecte a aquest col·lectiu que pogués estimular la violència contra ells per falta d'eficàcia dissuasiva de la legalitat vigent.»

Saben qui fa l'article? No soc jo, no és ningú de Comuns; ho diu el senyor Ángel Yuste Castillejo, secretari general d'Instituciones Penitenciarias durant el Govern de Mariano Rajoy. Els hi diu ell, que el seu argument no té cap mena de rigor, amb la distància ideològica que podem tenir amb el senyor Ángel Yuste.

Ja s'aplica el delictes d'atemptat a la autoritat davant agressions a funcionaris, especialment quan són greus. Cal una mica de rigor quan facin exposicions de motius de proposicions de llei.

Ara bé, el que sí que pot generar és un canvi en un augment de les denúncies per la via penal davant de conductes que es podrien resoldre per la via disciplinària. Hi estarem molt atents i denunciarem els canvis que es generin.

El segon argument és garantir que els expedients i informes dels funcionaris de presons tinguin presumpció de veracitat. De veritat es pensen que avui en dia és un

problema que els jutjats de vigilància penitenciària no donin la raó als funcionaris de presons quan incoen expedients sancionadors i sancions disciplinàries? Ho dic com a advocat, el problema és el contrari, precisament, que costa molt que es pugui acreditar prova en casos en els que s'imposa una sanció. De fet, està establert pel Tribunal Suprem, que té plena eficàcia probatòria en els «partes» dels funcionaris de presons, amb la qual cosa, a més de que pot comportar aquest canvi en el rol penitenciari, tampoc és eficaç.

Cal dir que estem a favor de les parts de la reforma que no tenen a veure amb la condició d'agents de l'autoritat. Respecte al principi d'indemnitat, no calia la condició d'agent de l'autoritat.

I, efectivament, respecte a la formació. Perquè si s'ha aprovat també una reforma en matèria de formació que millora la formació dels treballadors i treballadores penitenciàries de règim, els funcionaris, és també per una moció d'aquest grup parlamentari acordada amb el Govern.

Llavors, en aquest sentit, volem dir que, efectivament, cal continuar mirant cap al futur del sistema penitenciari. I avui no és un bon dia, i això tindrà conseqüències a les presons i també les tindrà en aquest Parlament.

Gràcies.

El president

I per presentar l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; bon dia. Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Bé, sembla que, malauradament, avui s'aprovarà la llei per tal que el funcionariat de presons esdevingui autoritat; aquesta llei de l'extrema dreta, de la dreta i del PSC un altre cop jugant a la dreta i l'extrema dreta. De fet, les entitats de drets humans han alertat de la gravetat d'aquesta mesura, que només farà que generar més impunitat i vulneracions de drets, tal com han denunciat la Xarxa Dret i Presó o les entitats en defensa dels drets fonamentals.

Precisament, han registrat d'una denúncia a la Sindicatura de Greuges i al Comitè contra la Tortura per la vulneració de drets que suposa aquesta llei. I és que és una mesura que respon únicament a pressions corporativistes i que no aportarà cap solució –cap ni una–, senyor conseller, a les presons catalanes. Per tant, nosaltres, primera petició que li fem al Govern: deixin d'obeir cegament a les demandes i les pressions dels sindicats de presons i defensin el respecte als drets fonamentals.

Sobre aquesta qüestió, primer element i primera dimensió, jurídica: és una resposta que objectivament no respon a res, que a nivell legal, com ja han dit els diputats dels Comuns i Esquerra Republicana, no aporta res. La llei ja castiga qualsevol tipus d'escomesa contra qualsevol funcionari públic, i el Codi penal, com ja hem dit, no distingeix entre agent de l'autoritat i funcionari públic quan està actuant en aquestes funcions.

Té, per contra, conseqüències gravíssimes pel que fa als drets de les persones preses, en posició d'indefensió creixent, i els situa, en procediments administratius, en una posició d'absoluta indefensió. A més a més, l'única conseqüència real que té a nivell jurídic és anar en detriment dels drets de les persones preses. I, sobretot, i l'element que més ens alerta: retorn a la condició de legalitat del franquisme –del franquisme. I vostès estan fent això: retornar a la condició de legalitat que atorgaven les lleis franquistes, perquè les lleis democràtiques van canviar precisament aquesta condició per la filosofia que hi havia al darrere. Felicitats, senyors i senyores del PSC.

A nivell social, aquesta mesura, com ja hem dit, va en contra de tot el que demanen i defensen les entitats de drets humans. És un greu retrocés que nosaltres pensem que només empitjorarà el clima social a les presons, creant un empitjorament generalitzat de les condicions i de la situació de conflictivitat.

I, a nivell de la seva política carcerària, la del Partit Socialista de Catalunya, ens sembla que només plantegen mesures en un sentit regressiu. Destinen milers de milions... –ai–, milions a les millores en control per IA. No avancen en cap de les mesures que precisament poden reduir la conflictivitat a les presons. Queden pendents matèries com més personal d'assistència, més atenció sanitària, millor transport públic per als familiars, mesures per intercedir en les contencions mecàniques, grups d'estudi que s'han negat a abordar...

I, per tant, en definitiva, per a quan un pla que porti recursos suficients per a una millora de la comprensió de la realitat penitenciària i de la seva funció social? Per a quan? Perquè d'això no en parlen gaire. I també per a quan actuaran en situacions d'exclusió social, de males condicions i abusos, de maltractaments, de situacions de drogodependència, de malalties mentals. En aquests casos, què suposa que un funcionari tingui la condició d'autoritat o no? Quina serà la diferència?

I, mirin, en definitiva, nosaltres pensem que, senyors i senyores del PSC, els hi ha caigut definitivament la mascareta, si no és que els hi havia caigut ja. Per una raó molt senzilla: quan es tracta d'afectar drets fonamentals, de fer contents lobbys com el dels funcionaris de presons, no els costa res portar al Parlament una llei que saben que escapa a les competències que té el Parlament de Catalunya. Nosaltres mai ho impugnarem per aquí. I d'això se n'aprofiten, perquè nosaltres sempre hem defensat que el Parlament ha de legislar el que vulgui sense més límit que la voluntat popular del Parlament.

Vostès, amb tota la resta, fan tot el contrari. I, de fet, quan es tracta de garantir drets, de lluitar contra privilegis com la garantia del dret a l'habitatge, com, per exemple, amb la prohibició de la compra especulativa, s'amaguen darrere límits competencials, s'amaguen darrere informes, s'amaguen darrere grups d'estudi, i no legislen i no actuen, perquè va contra els poderosos, perquè va contra el poder i perquè va en defensa dels drets de la majoria de la població.

Ara, en aquest cas, no tenen cap problema en legislar, tot i sabent que escapa a les competències del Parlament –cap ni un. Quan es tracta de sostenir convenis contra la pobresa energètica, que caiguin. Quan es tracta de sancionar els que defensen aquests convenis, els sancionen aplicant la llei mordassa, aquella llei que van dir que no aplicarien. Quan es tracta, per tant, d'actuar en favor de tot allò que els diu la dreta, de tot allò que els diu l'extrema dreta, de tot allò que els diuen els lobbys de pressió, els hi suen, els són igual les competències del Parlament.

Quan es tracta de garantir drets, s'hi amaguen darrere. Vergonya, senyores i senyors del PSC. Quin dia més negre per al país! Quin dia més negre per als drets! I com se'ls hi ha destapat la cara! Vergonya!

El president

A continuació és el torn dels grups parlamentaris per presentar les esmenes a l'articulat. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, presidente. Un saludo a todos los funcionarios de prisiones presentes en esta sala. Hoy se somete a debate y votación en este Pleno la proposición de ley del Partido Socialistas para reconocer la condición de agentes de la autoridad a los funcionarios de prisiones de Cataluña.

Miren, se aprobará con los votos de VOX, de Junts y del PP, porque sus socios parlamentarios, señor Espadaler –Esquerra, Comunes y la CUP–, están más en convertir las cárceles en *esplais* y en bailar al ritmo de Rosalía en las prisiones, que es lo que hizo la consejera Ubasart, su antecesora. (*Alguns aplaudiments.*)

Mire, por otra parte, sale aquí la CUP, baja a este atril pidiendo respeto a los derechos humanos. Mire, señor de la CUP, respeto a derechos humanos, ¿sabe a quién hay que tenérselo? A la funcionaria de prisiones agredida sexualmente en el Centre

Penitenciari de Joves. Porque ustedes, mucho feminismo de pancarta, pero de las funcionarias de prisiones se olvidan. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, mire, el Partido Socialistas, que presenta aquí esta iniciativa, en el Parlamento de Cataluña, es el que tiene metida en un cajón en el Congreso de los Diputados la iniciativa de VOX para que se reconozca la condición de agentes de la autoridad a todos los funcionarios de prisiones de España. Porque no tiene ningún sentido, señor Espadaler, que un funcionario de prisiones de Brians o de Ponent tenga reconocida esa condición y no la tenga uno de Picasent o de Castellón. Y, en ese sentido, que sepa que, en cuanto gobernemos o tengamos posibilidad de condicionar a un gobierno, eso lo vamos a subsanar.

En cuanto al contenido de la ley, hay que decir que la redacción es absolutamente imprecisa y que genera controversia en lo que se refiere al ámbito de aplicación subjetivo de la ley. Mire, se habla de personal funcionario y directivo sin especificar si los directivos han de ser o no funcionarios. Y, miren, hay antecedentes de personal directivo no funcionario. Por ejemplo, el separatista Pere Soler, que fue director general de Serveis Penitenciaris entre el 2013 y el 2016.

Y surge la pregunta: ¿por qué el personal directivo no funcionario sí puede llegar a tener condición de agente de la autoridad y, en cambio, el personal laboral de los centros no? Esa es una primera cuestión.

La segunda: el PSC también, pues, ha aceptado la redacción de la enmienda de Junts que se refiere a los directivos y a los funcionarios de régimen interior y de rehabilitación. Y yo pregunto: ¿qué pasa con el resto de funcionarios que ejercen otras funciones en los centros penitenciarios? Por ejemplo, funciones administrativas. Por ejemplo, los funcionarios del departamento de ingreso. ¿Qué pasa si un funcionario atenta, agrede a un funcionario del departamento de ingreso? ¿Va a tener reconocida la condición de agente de la autoridad como si fuera un funcionario de vigilancia penitenciaria?

Mire, la ley es deficitaria en cuanto a la redacción. Ustedes siempre hacen lo mismo: la presentan por el trámite de lectura única, sin buscar consenso, sin convocar una ponencia de ley en la que puedan venir expertos a mejorar la redacción del texto, y así nos va. Y, miren, desde VOX habíamos presentado una enmienda en este sentido para aclarar toda esta cuestión de la redacción, pero no se nos ha aceptado.

Y yo quiero terminar mi intervención, señor Espadaler, diciéndole algo que es absolutamente evidente: usted no puede esconderse detrás de la redacción de esta ley para simular que hace algo por los funcionarios de prisiones y seguir llevando a cabo una política penitenciaria que los desprecia y los desprotege, porque sus políticas, señor Espadaler, perjudican a los funcionarios de prisiones.

El PSC bloquea la comisión de investigación, por ejemplo, por el asesinato de Núria López. El PSC se niega a llevar a cabo un plan de choque inmediato para frenar el escandaloso aumento de las agresiones que sufren los funcionarios de prisiones, de las que nunca hablan, por ejemplo, ni la CUP ni Esquerra ni los Comunes: 555 agresiones en 2024, 699 agresiones en 2025. Son números absolutamente intolerables, pero la consejería, pues, eso, silbando y mirando para otro lado, ¿no? (*Alguns aplaudiments.*)

Miren, se niegan ustedes a facilitar a los funcionarios de prisiones los medios coercitivos necesarios para su defensa, los previstos reglamentariamente, que no nos inventamos nada, señor Espadaler. Los espráis de acción adecuada están en el reglamento. Usted dice que no, porque usted..., en la línea de la señora Ubasart, a bailar a los centros penitenciarios. Y, en definitiva, su consejería, señor Espadaler, se niega a afrontar el verdadero problema de las prisiones, que no es otro que la violencia y la agresividad que tienen muchos internos; la mayoría, por cierto, extranjeros.

Usted prioriza cosas como la depilación láser de los trans (*rialles*) –sí, sí, ríanse– o el reparto de papel de plata a los internos para que puedan drogarse, en vez de resolver la verdadera necesidad del sistema, que es acabar con la violencia en los centros. ¿Cómo? Por ejemplo, con la creación de un centro de primeros grados para internos vio-

lentos. Iría mucho mejor para su reinserción, para su rehabilitación, y protegería a los funcionarios de prisiones y les garantizaría su seguridad. (*Alguns aplaudiments.*)

Por tanto, mientras usted no ponga remedio a la situación límite que se está viviendo en las prisiones catalanas con medidas concretas y tangibles, usted y su equipo serán responsables de las agresiones que sufren los funcionarios de prisiones, y cualquier iniciativa legislativa como la que hoy presenta, de verdad, quedará en agua de borrajas.

A pesar de todo ello, y por respeto a aquellos señores que están ahí arriba, vamos a votar que sí a esta ley, porque los funcionarios de prisiones que hoy nos acompañan y sus compañeros no tienen la culpa de su pésima gestión. Desde VOX siempre decimos que los funcionarios de prisiones son la última línea de defensa que nos queda frente a los criminales. Y por eso tienen ustedes todo nuestro reconocimiento, todo nuestro agradecimiento y todo nuestro apoyo.

Muchas gracias.

El president

Per defensar les esmenes a l'articulat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidente. *Conseller*, diputados... Primero, dar la bienvenida a los representantes sindicales de las plataformas de los funcionarios trabajadores de prisiones, y decirles –mis primeras palabras van para ustedes– que nuestro voto favorable de hoy es por ustedes, por nuestro compromiso con ustedes y para que trabajen en un entorno mucho más seguro. Porque, si fuese por el equipo de gobierno, ya les digo que no votaríamos a favor.

¿De qué trata esta modificación legislativa? Bueno, de intentar que a una parte de los funcionarios se les considere agentes de la autoridad. Los de régimen interior; se amplía a los de tratamiento. Perfecto. Para nosotros es insuficiente. Presentamos dos enmiendas. Una para que se considere agentes de la autoridad a todos los funcionarios que trabajan en los centros penitenciarios, también los que trabajan como administrativos. Y una segunda enmienda, que era que todo aquel personal laboral que trabaja en los centros penitenciarios también tuviese ese reconocimiento. Y ustedes, ninguna de las dos enmiendas han aceptado.

Y decían que el personal laboral no podía ser reconocido como agentes de autoridad porque los informes jurídicos no lo permitían. ¿Qué informes jurídicos? ¿Los del PSC, los del Gobierno? Porque no hemos visto ni uno –ni uno. Y yo, con ustedes, como santo Tomás: si no lo veo, no me lo creo, porque no me creo nada de lo que me dicen ustedes. No hemos visto ni un solo informe jurídico.

Y cuando a alguien se le reconoce la condición de agente de autoridad puede ser por razón de su trabajo, como un policía, o puede ser por razón de la ubicación o la instalación donde realiza ese trabajo, como son las prisiones. Y, en este caso, ustedes no reconocen ni una cosa ni otra. Eso sí, reconocen también la condición de agente de la autoridad al personal directivo, sin mencionar si pueden ser funcionarios o no. No estamos en contra. De lo que sí estamos en contra es de que se reconozca como agente de autoridad a una persona, a un directivo que no sea funcionario, y no al personal laboral.

Es decir, ahora mismo Núria López, que en paz descansa, asesinada en Mas d'Enric, no tendría la condición de agente de la autoridad. Cualquier persona que trabaja ahora mismo en una cocina de un centro penitenciario no tiene reconocida o no tendrá reconocida la condición de agente de la autoridad. Un monitor de un taller de manualidades, que puede sufrir una agresión, por ejemplo, con un pincel de madera, que se lo pueden clavar en un ojo o en la garganta, no puede tener la condición de agente de la autoridad. Un monitor deportivo no puede tener la condición de agente de autoridad, cuando una persona reclusa puede tener un brote agresividad y tirarle una pesa a la cabeza. ¿Y me está diciendo usted que esas personas que tienen contacto más directo con la población reclusa tienen menos riesgo que el personal directivo? Por favor.

Mire, sus informes o supuestos informes jurídicos decaen ante dos ejemplos. Personal no funcionario que pueden ser considerados agentes de la autoridad. Por ejemplo, los vigilantes de seguridad; cuando trabajan bajo el amparo de la Administración pública con la supervisión policial, se pueden considerar agentes de la autoridad. O, por ejemplo, los profesores que trabajan en colegios concertados tienen reconocido el ser agentes de la autoridad. Por lo tanto, sus informes, ante esta realidad, son papel mojado.

Yo sí que le solicito que revisen este decreto, que sigamos trabajando para que todos los funcionarios –todos, absolutamente todos– tengan reconocida la figura de agentes de la autoridad, y también el personal laboral. Porque, cuando hablamos de legislar, lo que ustedes han hecho es no proteger a aquellas personas que tienen contacto directo con la población reclusa y sí al directivo.

Cuando hablamos de legislar sobre prisiones, por ejemplo, en Madrid se hace una ley bodrio por la cual se libera a ciento veintiséis violadores y se deja desprotegido al personal laboral. Hablando en la más rancia dialéctica de la izquierda, diríamos que ustedes, respecto al personal laboral, han protegido al patrón y han dejado desprotegido al trabajador.

Nosotros votaremos a favor, a pesar nuestro. Y finalizo como comenzaba: votamos a favor por compromiso con los trabajadores de prisiones. Seguiremos trabajando para que ustedes tengan entornos seguros, más seguros, para que no se puedan repetir las más de quinientas cincuenta agresiones consumadas que tienen ustedes cada año. Hoy el voto del Partido Popular es su voto. Y gracias por el trabajo que realizan cada día.

Muchas gracias.

El president

Per defensar les esmenes a l'articulat presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Bon dia. Gràcies, president. Diputades, diputats, personal i funcionaris dels centres penitenciaris que ens acompanyeu avui, benvinguts. Avui parlarem de presons, i les presons són una realitat incòmoda. És incòmoda no per obvietats, com que ningú vol anar a la presó, sinó que és evident que quan a uns veïns se'ls hi proposa que hi haurà un centre penitenciari a prop de casa seva no el volen, o quan es va a veure un alcalde perquè s'ha de construir una presó tampoc la vol. Però les presons són una realitat.

De fet, en un món idíl·lic, voldríem que hi hagués un món i que hi haguessin ciutats sense presons. I, de fet, a totes les presons del món –a totes les presons del món– hi han persones injustament tancades. Evidentment, en entorns menys democràtics, molt més. En tot cas, que l'hi preguntin al president d'aquest Parlament, el president Rull, que va estar tancat injustament durant quatre anys en una presó. (*Alguns aplaudiments.*)

Però també entre els presos comuns hi han persones que estan injustament tancades. Però als parlaments i als partits de govern ens toca aixecar la vista. Als partits amb voluntat de govern, amb voluntat de conduir una nació a la plena normalitat, ens toca aixecar els ulls, perquè també hi han persones que, per les raons que siguin, no poden viure ni conviure en societat perquè posen en perill els nostres pares, els nostres fills o el conjunt del país. I les presons han de ser l'espai on es recuperin, on adquireixin hàbits i habilitats socials que els permetin reinserir-se.

Perquè això sigui possible, les presons han de ser espais segurs, han de ser espais de convivència, de rehabilitació i d'inserció. I en aquest mapa de presons, ens ho mirem com ens ho mirem, els funcionaris són una figura clau, són essencials. Sou, són, els responsables de que hi hagi bon ambient, de que hi hagi convivència, de que hi hagi seguretat, de que sigui possible una rehabilitació que permeti una reinserció.

I dotar-los d'autoritat no és cap regal –dotar-los d'autoritat no és cap regal. De fet, vol dir donar-los més responsabilitat i demanar-los, encara més, més competència i més professionalitat, més defensa dels drets de tothom que viu i conviu en una presó. L'autoritat, a més a més, té el deure de l'exemplaritat. Per tant, quan es contravenen directrius o normes, els càstigs a aquestes infraccions paguen un preu més alt, molt més alt.

Avui, per tant, confiem i reconeixem la feina dels funcionaris de presons, i també els diem que tenen més responsabilitats, que encara seran més a la lupa i que els demanarem encara més que siguin garants de drets i de la convivència a les presons.

Dit això, jo no marxaria d'aquest faristol tranquil sense una perspectiva humanista, quan parlem de les presons, perquè..., m'agradaria..., tres reflexions per acabar. La primera: Catalunya té un model propi, a Catalunya les presons depenen de Justícia. A Espanya depenen d'Interior. Això és un model completament diferent. I hem de tenir cura i hem de millorar, i el que fem avui és tenir cura i intentar millorar encara més aquest model.

Segon, més enllà de la modificació legislativa que aprovem avui, hi ha una relació entre pobresa i població reclusa. No podem negar que majoritàriament les presons són un fracàs de qualsevol societat, perquè hi va la part de la societat majoritàriament més empobrida. Però mirem-ho també amb la visió contrària: a les societats on hi ha més benestar hi ha menys població reclusa. Per tant, com són les presons i el nombre de població reclusa marca i esdevé un índex de qualitat democràtica d'un país.

I tercer apunt: la dependència espanyola genera, i ho sabem, un empobriment políticament programat de Catalunya. Afecta el conjunt de la societat, per tant, també afecta el sistema judicial, acaba afectant les presons i afecta la població reclusa. Mirem-ho en positiu: una Catalunya independent, sense espoli fiscal, tindria més benestar, i l'anàlisi comparada ens explica que hi haurien menys delictes i que tindríem un millor sistema judicial i que tindríem unes millors presons, i, per tant, tindríem menys població reclusa.

Per tant, torno a com he començat: els partits que tenim voluntat de govern, que volem totes les responsabilitats, perquè volem també exercir totes les competències –per això volem la independència–, volem millors escoles, és clar que sí; millors hospitals, millors universitats, millors centres de recerca. Però no ens n'amaguem: també volem millors presons i que hi treballin els millors funcionaris, en les millors condicions possibles, i també perquè tinguem el menor nombre de població reclusa possible.

Per això volem la independència de Catalunya: per un país on tothom visqui millor que sigui garantia de drets i de deures. Tingueu-ho clar.

Gràcies.

El president

I, finalment, obrim un torn per tal que puguin fixar llur posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, d'aquesta proposició de llei ja n'hem parlat en aquesta cambra. En el darrer debat al respecte, la diputada d'Esquerra, la senyora Balsera, va manifestar que no creia que atorgar la condició d'agents de l'autoritat als funcionaris penitenciaris repercutís en el benestar a les presons. És que el que pretenem no és donar més benestar a violadors i lladres, senyora Balsera, sinó millorar les condicions laborals i la seguretat de qui custodia i reté tots aquests malfactors.

El diputat Pellicer, de la CUP, es preguntava si de debò pensem que estem fent un favor als funcionaris de presons. Doncs no, no els estem fent cap favor; els estem atorgant les eines que haurien d'haver tingut de bon principi. Allò que es proposa en aquest

text és competència plena de la Generalitat, però ironies de la vida han fet que el PSC s'hagi de refiar dels vots de la bancada dreta per poder aprovar-ho, perquè els socis de govern, extremistes d'esquerres que perceben els presos com a col·lectiu vulnerable i no com una xacra que empastifa la societat, són més partidaris d'un model penal basat en privilegis per als interns i perspectiva de gènere a les cel·les que no pas en el seny i l'ordre en el que confluïm o hauríem de confluïr tots els qui tenim dos dits de front.

Poc els importa la violència estructural que pateixen els treballadors dels centres penitenciaris: amenaces, pressions, agressions... –607 registrades el 2024, quaranta-sis d'elles amb lesions greus–, sense parlar de l'augment progressiu de les agressions de caràcter sexual –almenys vint-i-cinc casos registrats l'any passat. Una violència que creix amb impunitat, aixoplugada per aquesta visió política paternalista i distorsionada que tenen alguns de vostès.

Fa poc menys de dos anys, l'assassinat d'una funcionària de presons a Mas d'Enric evidenciava la caducitat del model penitenciari actual. Les seves polítiques *woke* tenen conseqüències. Tant de bo no hagués hagut de morir ningú perquè una part de la bancada esquerra s'adonés que les reivindicacions històriques dels funcionaris de presons no només eren legítimes, sinó necessàries.

Avui breguem per millorar les condicions de treball, la formació, els recursos i la consideració jurídica i professional d'un col·lectiu que assumeix responsabilitats d'alt nivell i que mereix, per tant, la protecció penal que comporta el reconeixement de la condició d'agents de l'autoritat.

No, no els fem cap favor, senyor Pellicer; el favor ens el fan ells a nosaltres allunyant de la societat qui no valora la vida humana i atempta contra la convivència, les lleis i els valors d'aquest país. Doni'ls gràcies i deixi de remugar.

El president

Finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Gràcies. Bon dia, president. Bon dia, consellers, diputats, diputades, representants sindicals que avui ens acompanyen i la resta de convidats que estan a la tribuna. Benvinguts a tots. Avui aquest Parlament debat i vota una modificació legislativa necessària, molt necessària, rigorosa i profundament responsable, que no neix de la improvisació ni del soroll, ni molt menys, sinó que neix de la realitat del nostre sistema penitenciari, de l'experiència acumulada als centres i del diàleg constant amb tots els treballadors i professionals que treballen cada dia, els 365 dies a l'any, amb el compromís total cap a la població penitenciària.

La proposta que presentem té un objectiu molt clar, que és reconèixer la condició d'agent de l'autoritat al personal funcionari i directiu que exerceix funcions en règim d'interior i rehabilitació en els centres de Catalunya.

Diputats del PP i de VOX, una matisació: els directius són funcionaris. Ho diu l'RLT; vull dir que no ho diem nosaltres, sinó que ho diu la pròpia RLT del sistema penitenciari. Per tant, és una mesura rigorosa, ajustada al dret i imprescindible per reforçar el nostre sistema penitenciari.

Mirin, diputats, diputades, aquesta llei no va d'autoritarisme, ni molt menys; no va de càstig, tampoc, i no va de discursos fàcils. Va de reforçar aquest sistema penitenciari, va de seguretat jurídica, de coherència normativa i de responsabilitat institucional. Va de garantir que qui manté l'ordre i la convivència en entorns d'alta complexitat, que disposi de les eines necessàries i la protecció per fer-ho amb garanties, que és el funcionari de presons.

Mirin, el personal penitenciari treballa en situacions de risc constant, amb tensió i elevada responsabilitat pública, i això ho sabem tots, i, si no, els hi diria que hi anessin més sovint i ho veurien. I és incoherent, molt incoherent, exigir-los l'ordre i la convivència si no els oferim la protecció jurídica adequada.

Aquest reconeixement es dota de tres elements essencials, sí: protecció davant d'agressions, presumpció de veracitat i principi d'indemnitat. No són en cap moment privilegis, i ells ho saben. Són instruments de seguretat i de bon funcionament del sistema públic. No és reconeixement tampoc simbòlic; és una eina jurídica imprescindible perquè els professionals puguin exercir les seves funcions amb seguretat, criteri i autoritat.

I això té un impacte directe als centres, sí. Mirin, un centre segur és un centre on la convivència és possible, i només en un entorn ordenat la reinserció pot ser real. Aquesta proposició de llei envia un missatge molt clar als professionals penitenciaris: aquest Parlament us reconeix la feina que feu, us protegeix també i us dona les eines per treballar amb garanties. Perquè quan hi ha seguretat jurídica i claredat normativa disminueix la conflictivitat, millora la convivència i es garanteixen millor els drets de totes les persones.

I també vull adreçar-me a les persones internes, a la població penitenciària. Aquesta llei no debilita els vostres drets, ni molt menys; al contrari, contribueix a generar espais previsibles, més responsables i més segurs, perquè l'autoritat exercida amb garanties també és una autoritat exercida amb responsabilitat. La seguretat i el dret de les persones internes no són conceptes oposats, ni molt menys; són interdependents i no confronten gens.

Agraeixo les aportacions del Grup Parlamentari de Junts, que han permès millorar el text i ajustar-lo encara més a la realitat dels centres. El resultat és una norma molt més clara, més precisa i més útil al país.

Permeteu-me també abordar el tema, amb transparència, de la qüestió del personal laboral. La llei no pot atribuir-los la condició d'agents, senyors del PP, de l'autoritat; no poden tenir aquesta condició. No és una decisió política en cap moment, sinó una exigència del marc jurídic. El personal laboral, per la seva naturalesa contractual, no exerceix potestats públiques ni pot fer-les segons la normativa. És una obligació del dret administratiu, del dret laboral públic també i de la doctrina constitucional. Prometre el contrari seria enganyar, i el nostre grup no legisla amb titulars, sinó que legisla amb rigor.

El nostre compromís és millorar les seves condicions i el nostre reconeixement a la seva tasca, sempre dins del límit establert per la llei, sense enganyar ningú. Crec sincerament que aprovar aquesta llei és reforçar un servei públic essencial, és dotar i donar també seguretat jurídica als professionals, estabilitat als centres i garantir garanties a la ciutadania i fer-ho amb rigor també i amb mirada social.

Per això el Grup Socialistes i Units per Avançar demanem aquest suport de la cambra. Perquè la seguretat no és un fi en si mateix, és una condició (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president– perquè hi hagi convivència, i la convivència és la base de la reinserció. Aquest és el sentit profund d'aquesta modificació i és el text que avui defensem.

Perquè legislar bé és escoltar, legislar bé és millorar i és assumir responsabilitats. I és sobretot fer país, perquè un país és també com..., es mesura també per com tracta també a tots els treballadors públics.

Moltes gràcies. I esperem que tiri endavant.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim, doncs, a la votació de la proposició de llei debatuda.

En primer lloc, votem l'esmena número 1, esmena a la totalitat de retorn presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Grup Parlamentari Comuns i el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 103 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, continuem amb la tramitació de la llei.

En segon lloc, votem les esmenes números 2 i 5, presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 104 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

En tercer lloc, votem les esmenes números 3 i 6, presentades pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 103 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

En quart lloc, votem les esmenes 4 i 7, presentades pel Grup Parlamentari de Junts.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 103 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

En cinquè lloc, votem les esmenes tècniques amb el número de registre 76.516.

Comença la votació.

Les esmenes tècniques han estat aprovades per 103 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

Tot seguit, votem les parts del text de la proposició de llei que no han estat esmenades i que inclouen la correcció d'errades presentada.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 103 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

I, finalment, d'acord amb l'article 138.3 del Reglament, procedim a la votació final sobre el conjunt de la iniciativa, que inclou les correccions lingüístiques i de tècnica normativa.

Comença la votació.

La proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública, ha quedat aprovada per 103 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les conseqüències per al sector primari de la sobreprotecció del medi natural

302-00188/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les conseqüències per al sector primari de la sobreprotecció del medi natural. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies. Molt honorable president del Parlament, honorable consellera Romero... Avui el Partit Popular portem a debat una moció que no va només de caça, que també, com alguns volen simplificar; la moció del Partit Popular parla de seguretat alimentària, de sanitat animal, de protecció del medi, de seguretat viària i, sobretot, de dignitat del món rural.

Perquè la realitat és clara, senyores i senyors diputats: Catalunya pateix una sobrepoblació descontrolada de fauna cinegètica, especialment de porc senglar, cabirol i conill. I aquesta sobrepoblació no és un fenomen anecdòtic ni puntual; és

el resultat directe d'anys d'inacció, de sobreprotecció, però ideològica, de paràlisi política i d'una normativa obsoleta de fa més de cinquanta anys.

I els efectes, malauradament, els coneixem tots: danys massius als conreus, accidents de trànsit –això no va d'esquerres ni de dretes–, degradació del medi natural i un risc sanitari crític, com hem evidenciat especialment amb el recent brot de pesta porcina africana. I això no és alarmisme ni és irresponsabilitat, tot el contrari: és gran responsabilitat del Partit Popular.

Mirin, el sistema actual de gestió cinegètica és fragmentat, és ineficaç i és injust. No hi ha censos fiables, no hi han llistats clars, no hi ha un sistema públic eficaç de comunicació dels danys ni de peritatge ni d'indemnitzacions ni de compensació del lucre cessant, i és allò que reclama precisament el sector afectat. I el resultat és que qui produeix els aliments, qui cuida el territori, qui manté viu el món rural, n'assumeix en aquests moments tot el cost, i això no és ecologisme, això és irresponsabilitat.

Mirin, el Partit Popular ho tenim molt clar, ho varem dir en les compareixences en comissió, ho varem dir també en aquesta interpel·lació anterior a la moció d'avui: la caça i el control cinegètic no són el problema, són part de la solució. I per això el Partit Popular presentem aquesta moció, que també posa sobre la taula una realitat sovint ignorada, i és que més del cinquanta-cinc per cent de la superfície agrària de Catalunya es treballa en règim d'arrendament, i això impedeix als agricultors tenir un control sobre els drets cinegètics de les terres que estan conreant. És raonable, això? És just? És eficient? Evidentment que no.

I, ahora, tenim més de seixanta mil caçadors i caçadores a Catalunya, que són persones formades, arrelades al territori, que constitueixen una infraestructura territorial imprescindible i que massa sovint han estat estigmatitzats, criminalitzats i expulsats del debat polític. Perquè sense caçadors no hi ha control, sense control no hi ha equilibri i sense equilibri el món rural desapareix.

Per això el Partit Popular proposem en aquesta moció unes mesures concretes i, a més, de caràcter immediat, com són els censos oficials de manera anual de totes les espècies cinegètiques que tenim en aquests moments; una definició clara també dels llistats de població i capacitat de càrrega del medi; plans marc de gestió cinegètica per a grans àmbits territorials. En definitiva, el Partit Popular reclamem també la creació immediata d'un sistema telemàtic únic de comunicació dels danys que permeti registrar-los, que permeti tenir-ne un control, activar peritatges automàtics i ordenar actuacions cinegètiques, com deia, de manera immediata, no d'aquí un ni dos anys, sinó aquest mateix any.

I, finalment, aquesta moció també parla de dignitat: dignificar la caça, dignificar els caçadors, derogar la normativa que els criminalitza des de fa molts anys, als caçadors amb gossos i pràctiques cinegètiques; promoure la participació també de les dones caçadores, i declarar la caça com una activitat d'interès públic, sanitari, ambiental i agrari. Perquè nosaltres ho repetim ben clar: sense control cinegètic no hi ha protecció efectiva del món rural ni tampoc hi ha seguretat alimentària a Catalunya.

I, finalment, volem també un compromís legislatiu. Abans del 30 de juny del 2026 volem que aquest Parlament tramiti i aprovi una llei de caça moderna, participada, digital i simplificada.

Senyores i senyors diputats, aquesta moció no va contra ningú. Aquesta moció és a favor del territori, del camp i, sobretot i especialment, del sentit comú.

Gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I per defensar-les davant del Ple té la paraula, en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Maria..., Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Bé; gràcies, president. Consellera... Bé, en primer lloc, deixin-me agrair-li a la diputada García la presentació de la moció i la voluntat de poder parlar de les esmenes i arribar a alguns acords, pocs –la veritat–, però bé, jo crec que l'important és generar diàleg, generar debat sobre un tema molt important com és el de la caça i el de la gestió cinegètica, que ho hem fet diverses vegades en aquest Parlament, n'hem parlat forces vegades, però creiem que també la realitat ens ha posat en una situació en què és més important que mai arribar a consensos respecte a quin model de caça o què és la caça i el control de la població cinegètica.

Vostès han presentat una moció que té tres blocs. El primer és el que contextualitza la situació actual. I aquí li hem de dir que no coincidim amb la seva afirmació, que hi ha una sobreprotecció o no gestió de les espècies cinegètiques. I això no ho diem nosaltres, ens ho diuen les dades, i és que els permisos d'espècies de caça i de captures creixen any rere any. Per tant, ni sobreprotecció ni falta de gestió.

També parlen de la regulació, i és evident que cal una nova llei de caça, que hem aprovat ja en aquest Parlament i s'ha instat diverses vegades a que la puguem fer. Deixin-me que faci un parèntesi. Qui té la possibilitat de fer lleis *som* els grups parlamentaris; també el Govern ho pot fer, però *som* bàsicament els grups parlamentaris. Per tant, també el seu grup parlamentari podria portar la iniciativa en aquest sentit. Però no es pot dir que la regulació, que va molt més enllà de la llei de caça, no sigui adequada per fer una gestió cinegètica eficaç.

El segon bloc d'aquesta moció parla sobre la importància de la caça i del seu reconeixement, i aquí puc assegurar que el nostre grup parlamentari i el Govern donen el reconeixement, tot el reconeixement, tant a la caça com als caçadors del nostre país. Per tant, ens trobaran en el reconeixement de la caça, de dignificació d'aquesta activitat, que té una vessant necessària per al control ambiental o per a l'equilibri ambiental en l'àmbit rural, però també una dimensió cultural i esportiva.

Ara bé, no podem recolzar, per exemple, la declaració que plantegen de la caça com una activitat d'interès públic, perquè aquest reconeixement formal suposaria, entenem, una càrrega administrativa que creiem que als mateixos caçadors no els hi interessaria.

I la tercera part de la moció és aquella en què fan propostes d'actuacions concretes. I en aquesta part els hem de dir que hi ha alguns aspectes en els que podem estar d'acord, com per exemple la creació d'un sistema telemàtic de comunicació de danys generats per fauna –de fet, el Govern ja està avançant en aquest sentit–, igual com la simplificació administrativa, que el Govern ha fet un pla per a tota l'Administració de la Generalitat, de simplificació, i alguns dels tràmits que vostès en parlen ja estan contemplats per treballar en aquest sentit.

En d'altres propostes que fan en la seva moció inicial hi podríem estar d'acord, com el tema dels censos, però, clar, vostès han acceptat unes esmenes de Junts que fan pràcticament impossible que ara les puguem aprovar. Com per exemple el tema dels censos de les espècies, que inicialment parlaven d'espècies cinegètiques i ara són totes les espècies cinegètiques, salvatges i de fauna protegida. Això, ben bé, doncs, és molt complicat de poder-se fer. O, per exemple, el punt que demana que en dos mesos es compleixin tots els acords adoptats en el Consell Extraordinari de Caça. Això no és possible perquè, per exemple, no es pot aprovar en dos mesos la modificació de bases d'ajuts i, per tant, cal ser realista també quan es fan propostes.

En qualsevol cas, diputada, jo crec que en el que sí que coincidim al cent per cent és en l'esperit de la moció. En quin sentit? Doncs en el sentit de la necessitat de control de la sobrepoblació de les espècies cinegètiques, especialment senglar, cabirol i conill. Agilització de les tramitacions administratives en la línia del que ja planteja el Govern, perquè l'Administració ha d'acompanyar i no ha de posar pals a les rodes, per tant, ha de facilitar en tots els àmbits en els que interactua amb el ciutadà les tramitacions. També en seguir actualitzant la normativa, una nova llei, i tant, que s'ha

de fer, a més a més, amb el màxim consens, però també seguir adaptant tots els instruments tècnics per agilitzar el registre i la resposta davant dels danys.

I, per últim, i possiblement –deixi-m'ho dir– el més important, posar en valor la caça i els caçadors, perquè fan una tasca imprescindible per a la gestió cinegètica i són fonamentals, com ja he dit al començament, per a l'equilibri ambiental de les zones rurals i, en definitiva, de tot el país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca i Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Consellers, diputats... Bé, els caçadors surten al camp i als boscos per una bona causa, encara que els darrers anys han estat criminalitzats i estigmatitzats tant l'exercici de la caça com els propis caçadors, per tal de dur-los a l'ostracisme juntament amb els valors que la caça implica. La caça ha estat censurada, restringida i fins i tot prohibida i abolida en alguns programes electorals de partits que s'autoanomenen «progressistes», coincidint amb l'ideari de certs col·lectius radicals i animalistes. L'ecologisme mal entès, juntament amb els interessos polítics i el desconeixement del món rural, són els responsables de la campanya de desprestigi que pateixen els nostres caçadors.

Els caçadors s'enfronten amb una excessiva burocràcia, tràmits interminables i lleis que castiguen en lloc de protegir-los. La Llei 5/2020 va augmentar les multes de forma desproporcionada, sense consens i amb la intenció de desincentivar l'activitat. Per aquesta raó l'activitat cinegètica a Catalunya pateix de mala salut. Així, des del 2019 fins al 2023 hem perdut el 7,5 per cent de les nostres llicències de caça.

A VOX tenim clar que la defensa de la caça que fem des de la nostra formació no requereix només recursos emotius i la defensa d'aquest art que es pot considerar mil·lenari, sinó que també defensem la caça esportiva, sostenible i natural com a generadora de beneficis econòmics importants, que fomenta la cultura, el món rural i genera milers de llocs de treball, així com també reactiva la nostra economia.

A més, la caça contribueix a la conservació de la naturalesa i dels ecosistemes, manté la nostra biodiversitat, preserva els paratges com a mesura preventiva evitant incendis i garantint la neteja del nostre sòl forestal davant el foc, així com també el manteniment dels tallafocs. Podem dir que els caçadors, igual que els agricultors, fan de guardians del camp i dels nostres boscos.

La regulació i administració de l'activitat cinegètica s'han convertit, doncs, *de facto*, en la més rellevant eina de gestió ambiental dels espais naturals i de la fauna silvestre, ja que a Catalunya, així com a la resta d'Espanya, pràcticament la totalitat dels espais naturals cultivats formen part de *cotos* de caça –el vuitanta-cinc per cent d'Espanya és aprofitament cinegètic declarat. Catalunya és unes regions amb més llicències, tan sols superada per Extremadura, Andalusia i València.

La caça és una activitat, a més, que permet el control cinegètic davant plagues d'espècies animals com els conills o els porcs senglars, i evita, per tant, pèrdues i danys als agricultors, així com també a la nostra pagesia i, naturalment, també als ramaders, que són titulars d'explotacions ramaderes i que pateixen el perill de malalties com la pesta porcina africana. I, naturalment, hem de també garantir i defensar que la caça contribueix a garantir la seguretat viària davant els perills d'accidents que ocorren a les nostres carreteres principalment per culpa dels cabirols i porcs senglars. La caça és benefactora per a la salut física dels qui la practiquen. El consum de carn de caça incentiva una alimentació més justa i sostenible. En definitiva, la caça és tan necessària a la naturalesa com ho són la pollinització o la pluja.

A VOX estem per la defensa de la nostra caça tradicional, sostenible, natural, com a expressió dels valors que hem exposat i com una activitat instintiva i natural, ja que

l'afició a aquesta va implícita en la condició humana i en la seva evolució; raó per la qual treballem en defensa del sector amb mesures concretes, clares i efectives per tal d'incentivar l'activitat, com és la bonificació completa en la taxa de la llicència de caça.

En aquesta moció, el PP ha acceptat esmenes dels partits separatistes i socialistes, i, en canvi, malauradament, lamentem que no hagi acceptat cap de les nostres esmenes, en particular..., la que defensem que els caçadors puguin caçar per tota Espanya amb una sola, única llicència –caça d'àmbit nacional–, o bé, alternativament, amb un sistema de llicència interautonòmica. Aquesta esmena no ha estat acceptada, com també ha estat rebutjada l'esmena que insta a que es declarés la caça com un bé d'interès cultural.

Tanmateix, recolzem, amb aquesta moció, la pràctica de la caça, que sigui reconeguda com una activitat declarada d'interès públic, sanitari, ambiental i agrari, si bé proposem en aquesta esmena, la número 1, la supressió o modificació de l'apartat número 10 de la moció, ja que aquesta declaració, donat el seu interès general, convindria que fos per a tota Espanya.

El PP ha convingut així, amb socialistes i separatistes, la presentació d'una nova llei de caça que amenaça amb manca de respostes i solucions, i la imposició de restriccions als caçadors que ben segur seran aplaudides per grups radicals, ecologistes i animalistes.

És per això que votarem «no» a alguna d'aquestes esmenes i propostes per manca de concreció i de claredat.

Moltes gràcies.

El president

I per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, president. Primer, una prèvia abans d'entrar al debat. Al diputat de VOX: tant de bo tinguéssim pactada una llei de caça amb tot aquest hemicicle, però és que no hi ha ni un text presentat. Per tant, no sé què parla d'aliances, perquè, de moment, per part del Govern també, el més calent és a l'aigüera.

Dit això, hem hagut de reviure el que és tenir pesta porcina africana a Catalunya perquè per fi es reconegui la necessitat de tenir caçadors i de reconèixer la tasca que fan; una mica tard, perquè la sobre població de senglars, cabirols i altres espècies no és nova. Tampoc és nou que la sobre població d'aquests animals té incidència directa en la salut animal dels nostres ramats i en la seguretat viària; si no, que els hi preguntin als afectats de la tuberculosi bovina o a totes les persones que han patit accidents de trànsit més o menys greus. En tot cas, ben vinguts tots aquells que ara reconeixen una de les tasques que fan els caçadors quan abans en renegaven.

Junts per Catalunya no és la primera vegada que surt a aquest faristol a defensar aquest col·lectiu. I ho fem perquè hi creiem, no només quan estan de moda; quan ho estan i quan no. Així que ben vinguts siguin aquest debat i aquesta moció.

Després del desastre sanitari que hem patit, la majoria de diputats d'aquesta cambra s'han instal·lat en la comoditat de reconèixer que els caçadors són necessaris per col·laborar en la reducció de la sobre població de daines, cabirols, conills, senglars..., que tenim arreu del país. I és un primer pas, sí, però els hi he de dir que és una mica hipòcrita. I els hi exemplifico amb paraules del president Illa amb referència a senglars i caçadors. Deia en aquest faristol: «No m'agrada la caça, no soc caçador, no tinc res en contra dels porcs senglars, però és veritat que n'hi ha massa.» O del Grup Socialistes, que fa un any presentaven una moció sobre gestió cinegètica on s'eviten les paraules «caça» o «caçadors», i miri que és difícil. I ara el conseller Ordeig, també des d'aquest faristol, es fa dir el «conseller de la caça i els caçadors».

I ara la pregunta que els hi faig a tots vostès és: si els caçadors només serveixen per combatre plagues, què farem si el dia de demà aconseguim reduir-ne la població?

Què farem quan no puguem dir que n'hi ha massa? Els hi direm que es venguin l'arma, els gossos i que se'n tornin cap a casa? Els hi tornaran a dir «assassins» i «criminals»? Potser per desconeixement, eh?, però se'ls hi diu. Una mica injust, no creuen?

I, en aquesta línia, dues idees. La primera és que els caçadors poden ser col·laboradors –i ho són– en reduir la població, però la responsabilitat i el lideratge de les mesures de gestió de fauna els té i els ha de tenir el Govern de la Generalitat.

I la segona és que hauríem de ser valents i dir sense embuts que la caça és molt més que això. Gestió cinegètica, sí, però també són gestors del medi, conservadors de camins i de corriols, part de l'economia de molts pobles i, sobretot, fan una explotació de recursos naturals. I d'aquí les nostres propostes sobre el consum de carn de caça, ecològica, d'animals criats de forma salvatge i, a més a més, saludable i bona. Ahir justament la Carme Ruscalleda els explicava en un programa, els beneficis de la carn de cabirol i com cuinar-lo. Doncs aquest és el model: promoció i accés a aquest producte.

I és per això que és una llàstima que no s'hagin acceptat les nostres esmenes per promocionar la carn de caça, els punts de recollida i els diferents escorxadors arreu del país. Perquè aquesta part també forma part del model i per això (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), per complementar aquesta moció, avui mateix presentarem una proposta de resolució per recollir aquestes mesures.

Com deia, gestió cinegètica, gestió del territori, manteniment, col·laboració amb pagesos i ramaders, dinamització econòmica i explotació d'un recurs tan preuat com és la carn de caça. Aquest és el model de caça catalana i la gran diferència amb territoris veïns.

Hem presentat quinze esmenes. Aprofito que em queda poc temps per destacar-ne una. Hem demanat una moratòria per comunicar les captures de caça major. Aquest any el departament ha decidit que només es pugui fer de forma telemàtica. Ha estat una decisió precipitada; el col·lectiu de caçadors està envellit i també suposa un problema afegit per a les societats de caçadors. Per tant, donem-los temps i adaptació. I per això demanem que s'apliqui una moratòria de forma immediata i que no s'apliqui aquesta mesura fins a l'any 27 (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*)..., fins a la temporada 27-28 –perdó.

I acabo, president. Sabeu que les societats de caçadors no passen pel millor moment, perquè cada cop se'n jubilen més i n'entren menys de joves. Per tant, avui, a més de reconeixement, els hi hem de donar un cop de mà, perquè si algun dia ells no hi són nosaltres els trobarem a faltar.

Gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar la seva posició. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Diputades, diputats, consellera... Diputada García, la moció que ha presentat aborda, evidentment, una qüestió rellevant, com és la gestió de la fauna cinegètica i la seva relació amb el sector primari. Tothom..., cada dia en parlem aquí al Ple, estem parlant de crisis de sanitat animal. El sector primari les està patint d'una manera molt crua, molt greu, amb efectes molt greus sobre les explotacions ramaderes: la pesta porcina africana, la dermatosi nodular bovina, la tuberculosi o episodis recurrents de grip aviària. Totes elles cal que disposin de protocols clars d'actuació definits amb criteris veterinaris, epidemiològics, de salut pública, i també amb la intervenció dels sectors afectats. I requereixen respostes coordinades, recursos suficients, així com millorar la gestió que li correspon al Govern.

Però també hem de tenir clar que aquestes crisis no tenen una causa única i que cal tenir en compte tots els factors de risc, que a nosaltres ens agrada analitzar de manera més integral: la bioseguretat, la densitat dels animals, la mobilitat, la pressió sobre el territori, el canvi climàtic, la interacció amb fauna salvatge, etcètera.

Però, abans d'entrar en els punts de la moció, volem posar de manifest que no s'ha tingut prou en compte l'opinió de la Federació Catalana de Caça, que ha manifestat que no està d'acord amb alguns dels plantejaments d'aquesta moció. Per tant, és important que en el moment de presentar una moció, els sectors més afectats, com són els caçadors, hi estiguin d'acord. I adverteixen que la caça no pot ser ni l'única ni la principal resposta a les altes densitats de fauna; que sense mesures prèvies de prevenció, gestió d'hàbitats i planificació territorial, qualsevol política basada només en el control poblacional no solucionarà tots els problemes. Per tant, insistim en que cal treballar en consensos amb totes les parts implicades.

Diputada García, ja li avanço que donarem suport a la majoria de punts de la moció, molts dels quals coincideixen amb les demandes que fan les organitzacions agràries del nostre país i vam tenir l'ocasió d'escoltar-les a la darrera Comissió d'Agricultura. En aquesta comissió, per exemple, ens van demanar impulsar les modificacions necessàries per aconseguir que la dermatosi nodular passi d'estar catalogada com a malaltia de categoria A a categoria B per evitar els buidats sanitaris que tant mal fan a les explotacions ramaderes.

I aprofito la meua intervenció per tornar a confirmar el compromís d'Esquerra Republicana per promoure aquest canvi des de totes les cambres, des d'aquí al Parlament, al Congreso i també al Parlament Europeu, que és qui té la competència per fer-ho.

Des d'Esquerra Republicana sempre hem defensat mesures com el control poblacional. Per tant, no estem d'acord en que no hi ha normativa o està tota obsoleta. I és per això que el Govern republicà va aprovar el Decret Llei 5/2024, de mesures urgents de control poblacional d'espècies cinegètiques, amb la finalitat de prevenir els danys causats per aquestes espècies. I el que cal és desplegar-lo en tota la seva extensió i posar els recursos necessaris per garantir l'èxit d'aquestes mesures.

També disposem d'altres eines legislatives, com ara, fa pocs mesos, el Decret Llei 21/2025, de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal, validat amb el suport del nostre grup, que reforcen i milloren les mesures de control poblacional d'espècies cinegètiques, així com una cosa molt necessària com era l'actualització del barem per a la valoració econòmica del lucre cessant arran dels danys causats per les espècies protegides, entre altres aspectes.

També compartim la necessitat de disposar de censos fiables, de llistats de densitat, de plans territorials de gestió adaptats al domini vital de les espècies i de sistemes digitals àgils de comunicació de danys. Són instruments claus per millorar la presa de decisions i reduir l'impacte sobre la pagesia.

I, respecte a la llei de caça de Catalunya, fa gairebé un any, crec que va ser al març, vam debatre una moció amb la incorporació d'una esmena del meu grup on instàvem el Govern a aprovar i presentar al Parlament, abans del primer trimestre del 26, el projecte de llei de caça de Catalunya. Esperem que compleixi i que presentin aquest projecte de llei. Un projecte de llei que ja es va començar a treballar en la legislatura passada.

I cal tenir aquesta llei catalana que sigui eficient per al control poblacional, que incorpori una gestió moderna i que sigui adaptable a cada realitat territorial. Una llei que s'ha d'elaborar amb la participació de tots els agents implicats. I aquí deixi'm dir-li que en el redactat del punt 12 s'han oblidat de la participació de les organitzacions agràries; hi han posat un seguit d'organitzacions, però no les agràries. Ara el que cal és que el Govern doni compliment als acords que s'aproven en seu parlamentària i presentin aquesta llei.

I acabo. Esquerra Republicana creu que cal avançar cap a un sistema modern de gestió de la fauna, sí, amb millors censos, amb indemnitzacions àgils i justes i amb

escolta activa al territori, i fer-ho des del consens, des del rigor i des del respecte al medi i a la pagesia. Insistim en que la millor política és la prevenció –per tant, també totes les eines– i avaluar periòdicament l'impacte de les mesures adoptades.

I aprofito també el faristol per demanar al Govern, tal com es va comprometre el president Illa, que vagi donant compte dels resultats de la Taula del Senglar i altres aspectes relacionats amb la pesta porcina africana.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Diputades, diputats, consellera... Deia vostè, diputada, que la moció no anava només de caça, però vostès només han parlat d'això. I sentint la seva intervenció i llegint la moció en el seu conjunt sembla que, en certa manera, per vostès els recursos naturals són infinits i el clima és una constant immutable. Però som al segle XXI i la realitat és que el principal enemic del sector primari no és la sobreprotecció ambiental, sinó el col·lapse climàtic que vostès s'obstinen a ignorar o a minimitzar. I des dels Comuns els hi diem clarament: no hi ha agricultura en un planeta mort.

La moció planteja una falsa dicotomia: no es tracta de protecció contra economia, sinó de protecció davant de les dificultats per a la supervivència econòmica i, per tant, de protecció *per* la supervivència econòmica. Protegir els nostres ecosistemes és just tot el contrari d'anar contra la pagesia; és l'única garantia perquè segueixi havent-hi pagesia.

Em referiré a alguna de les qüestions que planteja la moció. Sobre la fauna salvatge, parlem clar, l'equilibri natural s'ha trencat per culpa d'un model de territori descompensat. L'excés de població de fauna cinegètica i el risc sanitari no es combaten només amb escopetes, sinó recuperant l'equilibri dels nostres ecosistemes. La millor bioseguretat per a les nostres granges, per als nostres conreus, és un medi natural gestionat, no un bosc degradat i abandonat que es converteixi en un polvorí sanitari.

Cal gestionar la fauna salvatge? Doncs rotundament sí, però de forma ordenada i organitzada. Per reduir la població de senglars, conills i cabirols, cal tenir una estratègia general de gestió del medi natural en la que sigui la caça una part per al control, junt amb altres eines igualment necessàries.

I el control de la fauna no és un esport; és una qüestió de gestió ecològica que l'ús d'incentius de caràcter econòmic, també la subvenció a l'adquisició de material de caça, pot posar en risc, qüestionant aquest caràcter ordenat. Una iniciativa que vostès van validar a la CARPA malgrat contribuir a la confusió entre les activitats de control cinegètic i de caça com a hobby, just l'oposat al que plantegen al punt quart de la seva proposta.

No compartim que la caça com a pràctica esportiva sigui una activitat d'interès públic, sanitari, ambiental i agrari. Defugint el debat de si manllevar la vida a un altre ésser viu pot ser considerat art o esport, després de les apel·lacions que hem sentit aquests últims mesos a l'erradicació d'espècies amb la consegüent reducció de la nostra biodiversitat no es pot catalogar d'esport ni merèixer el tipus de suport públic que vostès plantegen, tenint en compte, a més a més, el rol del sector de la caça a la proliferació d'aquestes espècies amb pràctiques com l'alimentació o els vedats precisament amb finalitat de caça.

I donats els precedents i les exigències i necessitats associades a la seguretat i coexistència dels diversos usos i col·lectius a l'espai natural, no ens sembla bona idea substituir els procediments actuals, ja prou relaxats, per declaracions responsables sense mecanismes ulteriors de control.

Un dubte: al punt vuitè no ens queda prou clar si plantegen que siguin els titulars dels vedats els responsables d'indemnitzar el dany emergent i el lucre cessant per a activitats cinegètiques; si ens ho podrien aclarir...

I és cert que cal una regulació cinegètica que substitueixi la normativa preconstitucional de l'any 70. Però també és veritat que vostès han estat molts anys al Govern de l'Estat i que podien haver desenvolupat aquesta regulació. Potser seria més adequat un compromís amb l'exercici de la competència legislativa en la matèria per part d'aquest Parlament. Ara, donat que vostès situen al punt primer aquesta necessitat, no s'acaba d'entendre que al punt 9 de la moció plantegin la derogació d'una normativa que, segons vostès mateixos, no existeix.

I, per últim, compartim la necessitat d'una llei de caça catalana, un acord que ja el maig d'enguany va adoptar la CARPA a proposta del Grup de Comuns, tot i que en aquell moment ens vam emplaçar a l'inici del procés legislatiu en tres mesos, transcorreguts a bastament, i ara vostès s'emplacen al juny d'enguany.

La llei estatal no aborda adequadament la seguretat dels usuaris dels espais naturals i confia massa en l'autoregulació dels caçadors, sense supervisió pública. La Generalitat ha d'exercir la seva competència per establir una regulació que garanteixi la seguretat i integritat física de *tots* els usuaris dels espais naturals, practiquin l'activitat que practiquin, posant el principi de seguretat i el compliment de les seves obligacions com a prioritat absoluta. La sobreprotecció que vostès denuncien és la xarxa de seguretat que evita que el sector primari caigui al buit. I això vostès ja ho saben.

Des de Comuns defensem una transició justa. El pagès no pot carregar sol amb el cost de mantenir el territori, però el futur del camp passa inevitablement per ser els aliats de la terra, i no els seus depredadors.

Concloc, president. El que realment buida el camp no és la sobreprotecció ambiental; és la manca de relleu generacional, la contaminació d'aqüífers o els preus de misèria que imposen les grans distribuïdores. Defensar la terra és protegir qui la treballa. Per això nosaltres proposem una aliança amb la natura per garantir que Catalunya segueixi tenint futur, alimentació de proximitat, pagesia i un món rural viu.

Ens posicionarem per punts.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia a tothom. Deixin-me començar donant tot el suport als usuaris i les usuàries de la xarxa de ferrocarrils, que novament avui estan patint les conseqüències d'una mala gestió i d'una mala inversió i manteniment en els darrers anys. Moltíssimes línies avui van amb retard o tenen incidències diverses. Per tant, novament hem de lamentar que tot continua igual.

I, referent a aquesta moció que ens presenta el Partit Popular, ja quan llegim el títol ja és preocupant, perquè vostès ens parlen sobre les conseqüències per al sector primari de la sobreprotecció del medi natural, però després, quan llegim atentament els punts que ens presenten, aquest no és el problema, la sobreprotecció del medi natural, vostès no parlen d'això. A vostès, de fet, el medi natural els importa ben poc; del que volen parlar és de la caça fent veure que parlen de lo altre, però realment vostès focalitzen en la caça.

I fa gràcia, perquè al punt número 1, per exemple, ens parlen de la viabilitat del sector agrari i ramader, i estem molt contents que se'n preocupin, però aquí cal recordar que fa pocs dies vostès van votar a favor de l'acord Mercosur, un acord que, com saben, el sector agrari i ramader hi està en contra. Per tant, no ens vinguin aquí ara amb mocions barates defensant el sector agrari i ramader, que vostès no l'estan de-

fensant. Les seves polítiques són globalistes, les de defensar un altre model productiu de les grans empreses del sector agrari, porcí, etcètera, però no pas de la pagesia del nostre país. I quan parlo del nostre país parlo de Catalunya.

Per tant, veiem moltes contradiccions en la moció que ens presenten i al final dissimulen per aquí, dissimulen per allà, que volen defensar una cosa o l'altra, però al final ens parlen de la caça. I quan ens parlen de la caça..., fins i tot en això tampoc no ens entendrem. Nosaltres la caça a casa sempre l'hem entès... Quan hi anàvem amb l'avi, mai m'havia dit que era una activitat esportiva, la veritat; hi anàvem purament per alimentació, és a dir, d'esportiu, res. És a dir, vostès barregen models que no tenen res a veure tampoc amb el nostre país. No conec cap caçador del poble que ho exerceixi com una activitat esportiva. Realment surrealistes, els temes que ens presenten.

Sí que és veritat que n'hi ha alguns que hi coincidim, que hi podem coincidir, perquè no són propostes seves, sinó que són del sector de la pagesia i que hi podríem estar d'acord per això, perquè ho proposen altres, no vostès. Vostès ho posen aquí i, per tant..., oportunisme, perquè, de fet, el sector, com ja els hi he dit, no el defensen, vostès van en contra del sector. Però bé, algunes de les seves propostes, suposo que per fer veure que sí, que voten «sí» a Mercosur per perjudicar la pagesia..., però bé, els hi agafem algunes propostes perquè no diguin que estem tant en contra del sector i que volem acabar amb els pocs que encara queden al nostre país.

Per tant, a molts dels punts no els hi donarem suport. De fet, ens abstindrem a quasi tot. I ens hi abstindrem independentment de si hi podem estar més d'acord o no, sinó que ens hi abstindrem veient aquesta hipocresia seva intentant defensar el medi natural, quan no el defensen –tots ho sabem–; intentant defensar la pagesia, quan no la defensen, i, finalment, anant al que a vostès sí que només els interessa, que és la caça esportiva. A nosaltres ens interessa la caça normal, la caça de la gent dels pobles, que realment serveix per a un control de la fauna cinegètica, però que alhora aquesta caça s'aprofita per alimentar, per al sector, i posar-la al mercat com a alimentació, siguin senglars, conills, cabirols o el que faci falta.

És evident que en certs territoris hi ha una sobrepoblació d'algunes espècies d'aquestes. Això és una evidència i fa molt que ho discutim. Sembla que baixin de l'hort, perquè això ja fa anys que ho estem discutint i fa anys que s'hi intenta trobar solucions. Benvinguts, doncs, vostès també en aquest debat.

I, sobre el tema de la llei, sí que és veritat que..., novament, doncs, un nou incompliment. Aquesta llei fa molt de temps que hauria d'estar feta. Uns hi han treballat, els altres s'han compromès a treballar-hi, i realment no arriba. Però, mentrestant, sobre la taula sí que tenim una proposta que ens va fer arribar Unió de Pagesos a tots els grups parlamentaris per al control de la fauna cinegètica, que nosaltres, com a CUP, ja els hi diem aquí davant que estem disposats a assumir-la com a pròpia i, amb els partits que vostès vulguin, la presentem, la registrem.

I serà l'única manera de començar a treballar de manera real aquesta nova llei catalana que tant necessitem, perquè és veritat que l'espanyola està obsoleta i és espanyola.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Compartim el diagnòstic: la sobreprotecció ideològica del medi natural provoca desequilibris greus i té conseqüències directes i funestes per a la nostra pagesia, per a la seguretat viària, per a la salut animal i per al propi ecosistema. I aquí és on convé assenyalar les responsabilitats polítiques i defensar amb contundència el dret preferent del món rural català sobre el territori; un món rural superat per la burocràcia i l'Administració imposades des de Barcelona, Madrid i Brussel·les.

La realitat és que cada dia els nostres pagesos i ramaders han de cenyir-se a normatives urbanes nascudes lluny del món rural, redactades des del desconeixement

absolut del fer i la idiosincràsia de cada territori. Han de treballar sota la pressió de deliris ideològics imposats per governs que no han agafat mai l'escopeta ni l'aixada.

Quin és el resultat? Descontrol absolut de la fauna salvatge, conreus arrasats pels senglars i cabirols, conills convertint hectàrees senceres en terres eixorques i improductives, collites perdudes, feixes destrossades, explotacions arruïnades. Mentre l'Administració que ho provoca s'ho guaita de lluny i amb equidistància, els pagesos assumeixen, incrèduls, les pèrdues i recomanen als joves no continuar aquest mal negoci.

Els danys econòmics que genera la proliferació descontrolada de la fauna salvatge esdevenen condemnatoris per a petites i mitjanes explotacions. Mentre vostès els ofereixen nous formularis per omplir a la gestoria o els demanen paciència i creen comissions d'estudi, ells eixuguen els estalvis per subsistir un dia més.

Tots sabem que la caça és l'eina clau per resoldre aquesta situació dramàtica. Una activitat històrica, arrelada a la terra, gestionada per gent que coneix la natura, no que la veu traçada damunt els mapes, no; que la trepitja. Dècades demonitzant els caçadors, criminalitzant-los, convertint-los en sospitosos i immorals, per acabar suplicant el seu favor un cop els senglars han arribat a les rotondes, als jardins i als parcs infantils.

Algunes formacions acaben de descobrir que són agents del territori, i no pas ogres, i que se'ls ha de reconèixer la seva participació activa i imprescindible en l'equilibri de tot l'ecosistema. Cal dotar-los de confiança, seguretat i autonomia, igual que als propietaris i gestors d'àrees cinegètiques, que han de tenir suficient flexibilitat per poder actuar amb agilitat, amb responsabilitat, sense aquesta cadena interminable d'autoritzacions, restriccions i calendaris absurds i canviants. Menys paperassa, menys control ideològic i més seny i ordre.

La llei de la caça ha caducat: no respon a la realitat ni a problemàtiques actuals del país, no contempla l'evolució de les poblacions cinegètiques, no té en compte els interessos i drets de la nostra pagesia. No serveix per protegir ni la natura ni la fauna ni el sector primari. No podem tenir una llei de caça subordinada als dogmes europeus, que prioritzen l'ecologisme ideològic abans que la supervivència de la Catalunya rural.

Hem d'incorporar els pagesos com a interlocutors de primer ordre. Si el pagès o ramader no té el control i gestió cinegètica de les terres que mena, no podrà garantir la viabilitat ni el relleu generacional del seu negoci. Potser haurien d'escoltar més els pagesos i els caçadors, i menys els pseudoecologistes i neorurals, que els omplen el cap de falòrnies.

Estimar i vetllar la natura no equival a desbordar-la o a deixar-la créixer descontroladament. La passivitat no protegeix el medi; el desequilibra. Avui el descontrol cinegètic és un problema de seguretat pública. I ho és perquè l'Administració ha imposat la seva visió urbanocèntrica i desconnectada de la realitat territorial catalana.

Dècades de governs autonomistes sotmesos a l'ecologisme radical i a les directives europees ens han conduït al caos actual. És hora de revertir-ho.

El president

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, honorable president del Parlament. Bé, agraeixo les esmenes presentades tant per la diputada Abella com per la diputada Ibarra. Crec que moltes de Junts acceptades i algunes també del Grup Socialistes acceptades han servit per poder aprovar avui un text, diguem-ne, més contundent, més ferm, més seriós i més compromès amb el sector. Per tant, hem estat capaços d'arribar a aquests acords tan importants per al sector, per a la caça, per al sector dels caçadors.

Hem rebut, deia la diputada d'Esquerra Republicana, certament, moltes aportacions de diferents sectors dels caçadors –de la federació, d'agrupacions– i hem incorporat bona part de les seves demandes en el text de la nostra moció, i també amb les esmenes transaccionades amb altres grups, i la resta les anirem incorporant, debatent

i negociant a mesura que es tramiti aquesta llei que nosaltres demanem i que avui, amb tota probabilitat, s'aprovarà, aquesta llei de caça, abans del 30 de juny d'enguany.

Nosaltres, el Partit Popular, defensem i defensarem sempre el control cinegètic amb criteris tècnics, una simplificació administrativa, indemnitzacions justes i una nova llei de caça moderna. Per tant, una política agrària coherent a Catalunya, a Espanya i també a Europa.

Y, señor Villafranca (*pausa*) –sí, no le veía–, mire, sus enmiendas no las hemos podido aprobar, no las hemos podido aceptar. Le tengo que decir que eran bastante pobres y bastante, digamos, populistas. Porque es verdad que usted nos está cambiando las referencias que hacemos a Cataluña, nos hace usted una enmienda para modificarlo y poner «España», pero, hombre, las competencias están transferidas desde hace muchísimos años. Por tanto, las competencias son de la Generalitat de Catalunya, y es aquí donde se tiene que debatir, que negociar y que aprobar esta ley de caza.

Y no se me equivoque: el enemigo no somos nosotros, ni alianzas con Junts, con los separatistas ni con los socialistas. Escuche, ustedes sí que tienen alianzas en Europa, con Bildu, con Esquerra, con Sumar y con Podemos, para condenar al sector agrario.

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

Eva García Rodríguez

Estas son sus alianzas.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vintè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la producció i el consum agroalimentaris

302-00191/15

El divuitè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la producció i el consum agroalimentaris. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

El conseller ha dit que no podia venir i que la senyora Alícia Romero seria qui hi estaria en el seu cas. Per tant, m'espero a que acabin la seva conversa per poder intervenir, si els sembla.

El president

Senyora consellera, senyora Romero, la diputada li ha fet una interpellació...

Laura Fernández Vega

És que l'han posat de substituta del conseller Ordeig, que se n'ha anat a veure un informe d'empresaris. (*Pausa.*) Disculpi'm. «Si el consumidor posés més en valor els productes dels nostres agricultors, tindríem la meitat de problemes.» S'imaginen que nosaltres diguéssim això? Si jo digués això, ma mare renegaria de mi. Aquesta cita és d'una entrevista del conseller Ordeig, que deu pensar que la gent és idiota i que prefereix una truita «plàstica» del Mercadona que no anar a comprar al mercat de pagès i cuinar la seva pròpia truita.

Llavors, ens hauríem de preguntar: és just que un quilo de patates costi cinquanta cèntims? Podria ser just. El problema és que és el preu del 2007. Actualment costa quatre vegades més. El problema és que en l'oli i els ous s'han triplicat els preus en només aquests anys, i tots saben que els ous no han pujat d'aquesta manera. Per tant, en

quin moment un conseller pot considerar que els problemes que tenim en aquest país respecte d'una pagesia que cobra una misèria pel seu treball i uns consumidors que paguen una barbaritat per aquests productes són l'estil de vida? Com si l'estil de vida fos una cosa que nosaltres podem escollir i no tingués a veure amb la nostra renda, amb el nostre temps i amb l'esgotament de la gran majoria de les treballadores.

Seré clara, i em sap molt de greu haver-ho de dirigir a aquest plenari i en el moment en què el conseller ha considerat que era molt més important anar a escoltar la patronal que no la gent que ha escollit el poble treballador, però culpar els treballadors de decisions que no poden prendre perquè no tenen la llibertat suficient per decidir és covard. I la paraula és «covardia», perquè només els covards i els nens petits quan no saben què fer són els que tiren les culpes als altres.

A mi em sembla que a vegades l'esquerra s'ha equivocat moltíssim amb això dels estils de vida. Llavors, m'agradaria aprofitar per confessar, sense cap mena de vergonya, que els meus pares havien comprat normalment a l'Alcampo i al Lidl. No perquè no coneguim que existeixen mercats de pagès de proximitat, no perquè no coneguim que existeixen cistelles ecològiques, no perquè no ens estimessin, sinó perquè, quan tu treballes netejant la casa dels altres o a una fàbrica fent torns, és molt poc probable que tinguis la renda disponible, el temps disponible, la força disponible per, moltes vegades, dedicar moltes hores a aquesta cuina i a aquesta compra.

Això, intentar culpar els treballadors de decisions polítiques que no poden prendre i que haurien de prendre's en llocs com aquest, i no en reunions amb empresaris, és de covards i és benzina per a l'extrema dreta, que en aquest sentit entén molt millor com funciona el sistema de la culpa.

A mi em sembla que el conseller Ordeig podrà parlar d'estil de vida quan garanteixi a tothom l'accés a una alimentació saludable, de proximitat i a un preu just. I si llavors la gran majoria de la població diu «no, mira, és que jo prefereixo la truita que no té gust de res», llavors podem començar a discutir.

Perquè mentre la cistella de la compra puja un trenta-quatre per cent en els últims cinc anys i els pagesos s'empobreixen, les grans distribuïdores han registrat guanys històrics, gairebé 7.500 milions d'euros el 2024. Això vol dir que aquestes grans distribuïdores escanyen de la mateixa manera consumidors i pagesos, i que tota aquesta dicotomia que s'intenta generar entre lo rural i la ciutat és mentida. Jo l'únic que veig aquí són treballadors escanyats per estructures dels que volen el màxim benefici, aprofitant-se del treball d'uns i aprofitant-se del treball dels altres.

Per tant, la nostra proposta és clara: hem de poder prescindir d'aquestes grans distribuïdores com Mercadona, que lo que fan és engreixar aquests preus. Ho hem explicat moltes vegades. Tenim bastants informes, que no seran els que li ensenyaran al conseller Ordeig, en els que s'explica que els períodes més durs de la inflació van tenir a veure amb beneficis econòmics empresarials, no amb factors externs.

Igual que nosaltres hem demanat, per activa i per passiva, treure l'habitatge com a bé essencial del mercat especulatiu, creiem que amb l'alimentació s'ha de fer el mateix; si no, tindrem exactament els mateixos problemes que tenim ara amb l'habitatge d'aquí a uns anys amb l'alimentació, perquè no, no seria responsable per part de cap cap de família deixar d'alimentar els seus fills.

Per tant, molt ràpid, què proposem? La terra, per a qui la treballa. S'ha de garantir el relleu de la pagesia pagant un preu just per la seva feina. Ara mateix pràcticament no hi ha relleu, pràcticament no hi ha joves que s'hagin de dedicar a la pagesia.

Segon, una distribuïdora pública. Garantir un preu just també per als consumidors. Això és relativament senzill i seria un gran impuls per a les cooperatives, per als autònoms, per a la petita i mitjana empresa, que podrien mantenir la propietat d'aquestes empreses dins d'una estratègia de distribuïdora pública.

Tercer, cistella bàsica. Hi ha qüestions que són essencials, com tenir un mínim de menjar en aquest país, i això no hauria de dependre d'anar als serveis socials i demanar, si us plau, res, perquè els treballadors no haurien de demanar, si us plau,

res, quan hi ha tantíssima opulència en aquest país. I, a més, aquesta és una mesura que ja existeix en altres països com França.

I últim –i aquí volem agrair les esmenes que han aportat el Grup de Junts–, quatre, recuperar la cuina comunitària. Vam veure com, quan Plataforma per Catalunya va irrompre en els ajuntaments, una de les coses que van intentar fer i que van aconseguir, per desgràcia, va ser tancar barbacoes, tancar berenadors, tancar moltíssims espais on abans la gent es trobava, perquè resulta que en els pisos on viuen la gran majoria dels treballadors no poden –ja acabo– ajuntar la gran majoria de la seva família. Encara ara veiem com a gent miserable com Albiol li agrada molt criminalitzar aquelles persones que van a la platja amb el seu menjar...

El president

Senyora...

Laura Fernández Vega

Acabo.

El president

Senyora diputada, no faci apel·lacions desqualificatives d'aquestes característiques.

Laura Fernández Vega

Em semblava un adjectiu neutre, disculpi. Les meves disculpes –les meves disculpes. (*Remor de veus.*)

El president

Senyora diputada...

Laura Fernández Vega

Les meves disculpes. Bé, n'he demanat ja més que el rei, i el vau perdonar molt ràpid. (*Remor de veus.*)

Últim, la cuina comunitària. Proponem que es recuperin aquests tipus d'espais, que es faci a través de centres cívics, etcètera. I a més, com deia, a través de les esmenes de Junts, que es faci dins també de la promoció de la gastronomia i de la cultura catalana, en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha dues esmenes presentades. I per presentar-les davant del Ple, en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Manel Ezquerria Tomàs.

Manel Ezquerria Tomàs

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Quan parlem d'alimentació, no estem parlant només de preus o models teòrics; parlem de país, parlem de salut, de territori, d'economia i de cohesió social.

Permetin-me començar amb una afirmació clara: el sector agroalimentari català és un dels grans èxits col·lectius del nostre país. Molts països s'hi emmirallen i molts altres envien delegacions per visitar explotacions i instal·lacions de tot el nostre sistema agroalimentari. Perquè Catalunya ha estat capaç de convertir aquest sector en el principal motor econòmic del país, de creació de llocs de treball, de creació d'un conjunt, d'un teixit, d'empreses, de serveis i d'equipaments que teixeixen els pobles del món rural.

Moltes d'aquestes empreses, a part de crear ocupació en els seus pobles, han aportat projecció internacional. Això no ha passat per casualitat. Ha passat gràcies a la primera baula de la cadena, la de la pagesia catalana, pel seu esperit emprenedor, per la seva capacitat d'invertir i innovar per tal d'adaptar-se als mercats, a les exigències dels consumidors, a la seguretat alimentària, a la transició energètica i la

transició ambiental de totes les explotacions. I tot, amb uns estàndards de qualitat que avui són referència a Europa.

Per això des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ho diem amb tota claredat: el sector agroalimentari català és una de les nostres fortaleses. I la nostra responsabilitat com a representants públics és potenciar-lo i millorar-lo, i acompanyar-lo en els reptes que tenim per al futur.

És evident que hi ha dificultats. L'augment dels preus dels aliments ha impactat en moltes famílies, també els costos de producció. És cert que cal treballar per una cadena alimentària més equilibrada i transparent, i és imprescindible garantir el dret a una alimentació saludable i de qualitat per a tothom.

En això coincidim, però no compartim una visió que plantegi solucions basades en, per exemple, moratòries generalitzades com les que apunten per al sector porcí. Tampoc en models únics o en una intervenció pública desconnectada de la realitat productiva. El sector agroalimentari català és plural: hi conviuen models artesanals de proximitat i d'alt valor afegit, denominacions d'origen protegides, indicacions geogràfiques protegides –que ens donen prestigi internacional, per cert. I aquests models conviuen amb models més dimensionats, que vostès ja entenen que no els volen, però moltes vegades aquests models inclús es comparteixen dins de la mateixa explotació i són imprescindibles per garantir una alimentació saludable i una renda també garantida per a aquestes explotacions familiars.

Productes de proximitat, diuen; sí, i tant, només faltaria. Però siguem seriosos, si tot ho haguéssim de fer estrictament de proximitat, tornàriem setanta anys enrere, quan només es podia menjar pollastre per Nadal i, amb sort, si podies criar un porc a casa. Això és autèntic, estaria molt bé, però avui en dia tots som conscients que possiblement ens portaria a estanteries buides en alguns supermercats o als mercats de pagesos. No donarien l'abast per alimentar-nos a tots plegats.

El progrés també és això, produir més i millor, amb més seguretat, més sostenibilitat i més justícia social. Per això defensem un camí diferent, el de les polítiques públiques serioses i rigoroses, amb visió de futur. Aviat tindrem la futura llei d'alimentació, que s'està treballant, i aquesta reconeix el dret a una alimentació adequada i establirà instruments reals per garantir-la. Contemplarà innovació, recerca, sostenibilitat i una prosperitat compartida al llarg de tota la cadena de valor, reforçant i impulsant infraestructures com els petits escorxadors i els mercats de pagès, i dotant d'eines el sector perquè continuï sent competitiu.

Aquest és el compromís del nostre grup. I per això no podem donar suport generalitzat a una moció que, tot i partir de diagnòstics compartits en alguns punts..., no compartim el model de distribució pública ni, per exemple, plans amb dotació mensual universal per vals bescanviables per a la ciutadania, ni moratòries que facin fugir empreses i els seus llocs de treball, consegüentment, a la comunitat autònoma del costat.

Nosaltres pensem que hem de treballar per un sector més fort, més innovador. Suport a l'emprenedor, com ha estat sempre, davant les adversitats; un suport que..., han set capaçs de superar tots els reptes que es plantegen. O continuem millorant per assolir l'excel·lència i ens sabem adaptar i actualitzar el dia a dia pel que fa a l'alimentació o no ens en sortirem.

I la futura llei de l'alimentació catalana, pionera a Espanya i a Europa, que es presentarà durant aquest any, ha d'impulsar encara amb més força el dinamisme i l'estratègia del sector agroalimentari català.

Moltes gràcies.

El president

I per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Consellers, diputats... Des de Junts per Catalunya volem començar deixant clar que compartim bona part de la diagnosi que fa la CUP en aquesta moció pel que fa a la pressió de la pagesia, als preus per sota del cost que pateixen els nostres pagesos i pageses, a la pèrdua de rendibilitat del sector primari, a la concentració de poder en grans distribuïdors i a les dificultats creixents de moltes famílies per accedir a una alimentació saludable i de qualitat.

Ara bé, discrepem profundament del model que ens proposa la CUP per donar-hi resposta. Allà on la CUP proposa intervencionisme, estatització i planificació centralitzada –que això sí que posa benzina a l'extrema dreta–, Junts defensem sobirania alimentària, amb economia productiva, amb col·laboració publicoprivada i suport real al sector primari. Per això hem presentat deu esmenes, de les quals dos han estat acceptades i una l'hem pogut transaccionar. Agraïm a la diputada Laure aquesta bona entesa.

I des de Junts hem de dir que defensem la sobirania alimentària com a objectiu estratègic del país, però no des d'un model de control públic de tota la cadena, sinó des de la transparència en la cadena de valor, des de la competència justa, amb lo suport als petits i mitjans productors, amb instruments intel·ligents de regulació i no de prohibició, i també des de la reducció de la burocràcia que ofega el sector, perquè el pagès ha d'estar al camp i no als despatxos.

Per això hem presentat esmenes que reforcen la transparència de preus mitjançant l'Observatori de la Cadena Alimentària, amb l'obligació d'analitzar els costos i els marges per detectar els abusos de posició dominant sense caure en la fixació administrativa de preus, que sabem que no funciona.

Un dels punts on la discrepància és clara és la moratòria a l'agroindústria porcina. El sector porcí és estratègic per a l'economia catalana i per a molts territoris rurals. Des de Junts diem clarament «sí» a acompanyar el sector, però «no» a una moratòria que paralitza inversions, que genera incertesa, posa en risc llocs de treball i debilita el teixit productiu a les zones rurals que necessiten dinamització econòmica. La resposta no és prohibir, sinó regular millor i acompanyar el sector en la transició.

També discrepem en la proposta d'escorxadors públics gestionats íntegrament per l'Administració. La nostra esmena aposta per xarxes d'escorxadors de proximitat amb col·laboració publicoprivada, amb suport a les cooperatives locals, i facilitant l'accés a les infraestructures als petits i mitjans productors. És una proposta més viable, més eficient i alineada també amb el territori.

Compartim la necessitat de recuperar les terres de conreu i facilitar l'accés als joves agricultors, però no compartim la creació de la figura del gran tenidor de terres, copiada del model d'habitatge. La nostra proposta és clara: reforçar el banc de terres, incentivar fiscalment la cessió de terres, facilitar el finançament als projectes agraris sostenibles, sense criminalitzar la propietat productiva ni frenar la inversió legítima.

Hi ha punts on coincidim plenament, com els criteris de compra pública basats en els productes de proximitat, saludables, de temporada i ecològics. Per això hem reforçat aquests criteris amb la proposta d'una marca de qualitat nacional catalana que doni valor al producte del país. Però no podem acceptar que una distribuïdora pública sigui el proveïdor preferent, perquè trenca la lliure competència, perquè genera monopolis i acaba perjudicant els mateixos productors. La solució és facilitar l'accés als petits productors a les licitacions públiques, simplificant-les i creant lots específics perquè hi puguin participar.

Defenseu també els mercats municipals i de pagès com a espais claus de cohesió social i d'accés a l'alimentació fresca. Per això proposem un pla de dinamització realista amb inversions en infraestructures, amb suport a joves emprenedors i cooperatives, amb digitalització del petit comerç i adaptació a noves formes de consum.

Pel que fa al pla de cuina comunitària, no podem acceptar el plantejament original de la CUP, i hem arribat a una transacció, perquè vèiem que era excessivament

rígid, costós i amb una regulació supramunicipal desproporcionada. La nostra esmena proposa aprofitar aquells equipaments existents, donar suport a les entitats i promoure projectes intergeneracionals amb flexibilitat i eficiència econòmica.

A més, és una moció molt centrada en Barcelona i en la seva àrea metropolitana. Catalunya és diversa. No podem legislar sense tenir en compte la singularitat territorial. No podem establir moratòries que perjudiquen ajuntaments amb una gestió de recursos molt limitada i que amb prou feines mantenen els seus mercats oberts. Cal ajudar-los i promocionar econòmicament els mercats, però no establir prohibicions que ofegaran els nostres ajuntaments.

En definitiva –i acabo, president–, Junts per Catalunya diu «sí» a la sobirania alimentària, diu «sí» als preus justos per a pagesos i consumidors, diu «sí» a la producció local i al relleu generacional, però diu «no» a l'estatització del sector alimentari, a la planificació centralitzada i als models que generen rigidesa, sobre costos i ineficiència.

Perquè des de Junts creiem en la pagesia, en el sector productiu, en la llibertat econòmica amb responsabilitat social, i en un país que produeix, que innova i que pot competir. Moltes gràcies.

El president

A continuació, poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Consellera, conseller... La moció és extensa i densa, amb un contingut divers. També hi hem trobat alguna contradicció i també alguns brindis al sol, si m'ho permet, diputada. Coincidim, però, evidentment, en situar el sector agroalimentari com a sector estratègic per al país, no només perquè garanteix aliments sans i saludables, sinó perquè té una funció social, té una funció econòmica, una funció ambiental fonamental en la gestió del territori i en la cohesió de tot el món rural.

En l'anterior legislatura, de fet, vam aconseguir posar ordre. Catalunya no disposava d'una política alimentària de país, cada administració actuava de manera descoordinada, el sector privat no estava alineat i mancava la transparència en tota la cadena alimentària, especialment en la fixació de preus i en l'estructuració de l'oferta. I la creació del Consell Català de l'Alimentació va ser un pas clau per posar tots els actors a la mateixa taula amb un objectiu comú, l'estratègia alimentària de Catalunya 2021-2026, que actualment es troba a mig desplegament. El document es va dotar de diverses polítiques per millorar la viabilitat econòmica de la pagesia, especialment la petita i mitjana explotació, donant un suport explícit a la producció agroalimentària ecològica.

Compartim totalment un altre element clau: l'enfortiment de l'oferta mitjançant organitzacions de productors, que permeten a la pagesia defensar millor els seus interessos davant la resta de la cadena alimentària.

Pel que fa al consum, la distribució i l'accés als aliments, a Esquerra Republicana defensem un model alimentari just, saludable, de proximitat. El pla estratègic de l'alimentació va permetre donar suport a més de mil projectes del rebost català, avançant cap a un sistema molt més equitatiu i sostenible. I també es va proposar reforçar la contractació pública alimentària, de manera que menjadors escolars, hospitals i altres equipaments públics prioritzin productes locals, de temporada, ecològics, de venda directa, tal com també proposa aquesta moció.

I cal continuar. És indispensable que es continuï amb el desplegament del pla estratègic de l'alimentació fins al seu desenvolupament total, fent especial èmfasi en la promoció de la capacitat productiva de la petita pagesia amb l'objectiu de facilitar l'accés a la ciutadania a un consum més just, més sostenible i saludable. I, en aquest sentit, promoure el desplegament de la xarxa d'infraestructures publicopri-

vades arreu del territori, com obradors compartits, escorxadors de baixa capacitat, l'escalat de noves produccions a punts logístics de venda directa o circuits curts de productes locals, com també la creació d'una marca alimentària de país i també l'agència única del control alimentari.

I seguim, evidentment, defensant la creació d'una distribuïdora pública alimentària que tingui per objecte la compra agregada a preus justos, establint contractes de subministrament amb productors locals per tal d'assegurar la competitivitat de les seves explotacions.

I la llei de sobirania alimentària –deures pendants–, que cal fer-la amb la participació de *tots* els agents, des de la producció d'aliments, la transformació i la comercialització fins als consumidors i consumidoras, per tal de facilitar aquesta sostenibilitat i la pervivència de la pagesia catalana, la preservació del patrimoni alimentari català, i possibilitar a la ciutadania les polítiques públiques alimentàries que els afecten per poder ser sobirans en relació amb la producció, la distribució i el consum d'aliments. Perquè només amb preus justos, amb un sistema alimentari sobirà i amb la preservació del model agrari català podrem garantir el futur del món rural i d'un model agroalimentari sostenible també arrelat al territori i al servei de tota la societat.

Donarem suport a la majoria de punts de la moció, en aquells que identifiquen clarament els col·lectius als quals volen donar respostes, especialment a la ciutadania productora i consumidora de base. En canvi, ens abstindrem en aquells punts que es queden en declaracions on hi ha una retòrica afegida o brindis al sol sense, considerem, concreció ni viabilitat real.

I, per acabar, si una cosa tenim clara, molt clara, és que donar suport a l'acord de Mercosur és incompatible, és totalment incompatible amb la defensa de la sobirania alimentària del sector primari català.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula la diputada Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, vicepresidenta. Miri, senyora Vega, en política, com en tot en la vida, hi han dos qüestions fonamentals: la primera és ser educat, i la segona és tenir els peus a terra. (*Alguns aplaudiments.*) I vostè, senyora Vega, ha vingut aquí, ha començat a demanar-li a la consellera Romero, que, no ho sé, estava parlant d'una qüestió de feina i li ha demanat vostè que callés. I després, bé, resulta que agafa i diu que el millor alcalde de la història de Badalona, que és el senyor Xavier García Albiol, vostè ha dit que era un miserable. (*Remor de veus.*) Vostè ha dit que era un miserable.

Miri, persones com vostè, senyora Vega, ens fan passar vergonya a alguns diputats i degraden aquesta institució. (*Alguns aplaudiments.*) És lamentable, el seu comportament. I el text que avui ens presenten..., però això..., de veritat, és que és d'un comunisme ranci absolutament miserable. Això sí que és miserable. Això sí que és miserable, perquè porta misèria. Porta misèria, el seu discurs.

Miri, vostès parteixen d'una premissa profundament perillosa, com són vostès, perillosos: que el mercat és l'enemic, que l'empresa és sospitosa i que l'estat ho ha de controlar tot, absolutament tot. I aquesta lògica, que ja l'hem vista abans i que es diu «comunisme», sempre ha acabat amb escassetat, amb misèria. Això sí que és misèria, senyora Vega.

Quan es fixen preus per decret desapareix el producte. I vostè, que té tanta obsessió amb Mercadona, perquè cada vegada que puja aquí parla de Mercadona o del senyor Roig..., doncs, escolti'm, el senyor Roig i Mercadona donen llocs de feina a més de cent mil persones. Cent mil. (*Alguns aplaudiments.*) Cien mil –cien mil. Eh, senyora Vega? I què, aquests treballadors també...? Vostè es posaria al costat

de la pancarta, si es manifestessin contra vostès perquè se'ls vol carregar? *(Pausa.)* Això sí que és misèria. Això sí que és miserable, senyora Vega.

Miri, vostès parlen en aquesta moció del dret a l'alimentació, però escolti'm, és que el comunisme mai –mai– ha garantit aquest dret. Mai ha garantit els aliments. Els ha racionat, els ha controlat, els ha utilitzat com a instrument de poder. I avui aquí ens proposen una cistella bàsica definida políticament. Per vostès, clar. Ens proposen preus justos –justos per vostès– decidits per una comissió –una comissió de la CUP, deu ser. Ens proposen una distribuïdora pública, supermercats públics, una economia dirigida segons la necessitat del país. O sigui, bé, una llibertat econòmica d'escàndol, senyora Vega. És que, de veritat, jo no sé qui li ha escrit aquesta moció, però realment..., absolutament patètica.

Perquè miri, escolti'm, la pagesia no necessita comissaris polítics com vostès. No necessita plans, tampoc; ni que li diguin qui ha de produir, què han de produir, quant han de produir i a quin preu vendre. Però això què és? Sí, això és comunisme. Miri, la pagesia necessita llibertat, necessita rendibilitat i, sobretot, necessita respecte. I res d'això existeix en un sistema comunista.

Miri, mentre vostès parlen de drets humans, s'obliden del dret fonamental, que és la llibertat: la llibertat de produir, la llibertat de vendre, la llibertat de comprar i la llibertat d'invertir. Sense aquestes llibertats no hi ha prosperitat, lo que hi ha és submissió econòmica.

Nosaltres defensem, afortunadament, un model diametralment oposat al seu: propietat privada protegida, iniciativa empresarial, competència, suport al petit productor –sense escanyar-lo com fan vostès, com volen i pretenen fer vostès– i un estat que garanteixi normes, no que dirigeixi l'economia.

No només perquè aquesta moció és errònia del tot, sinó perquè és perillosa –com vostès, senyora Vega... Catalunya no necessita comunisme alimentari, necessita llibertat econòmica.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats... Comer es una necesidad vital, y la comida, como todos ustedes saben, los de la CUP también, no es gratis. Como tampoco lo es el costo de producción, distribución y comercialización. Los alimentos, como decimos frecuentemente, no aparecen en las estanterías de los supermercados como por arte de magia, sino que detrás está el enorme esfuerzo por parte de los que producen, de quienes madrugan cada mañana para ir a cuidar del campo, sus explotaciones agrícolas y ganaderas y los que van a faenar la mar.

La presente moción trata de alimentación, es decir, de comida. Y la primera máxima que deberían saber los de la CUP es que con las cosas de comer no se juega. Y ustedes, como son muy juguetones y les gusta jugar con todo, y con propuestas ideológicas como esta, que en nada benefician al sector primario..., sus propuestas de su moción entendemos que perjudican, porque suponen una intervención excesiva en los precios, producción y distribución, sustituyendo el libre mercado y dañando la competitividad. Generan burocracia y trabas que afectan a pequeños y medianos productores, dificultando la iniciativa privada. Amenazan –¿cómo no?– a la propiedad privada, limitando la libre disposición de tierras y bienes agrícolas. Suponen un vergonzoso incremento del gasto público y riesgo de ineficiencia de sustituir funciones que el sector privado ya cumple. Distorsionan el mercado y condicionan la oferta a criterios políticos en lugar de económicos, lo que puede provocar escasez y encarecimiento de los alimentos.

La cadena de distribución en España es muy eficiente y está sometida a una alta competencia a la que no se le puede achacar, como hacen ustedes..., a la misma, ya

que, como pretende la CUP, la responsabilidad de la subida de los precios de los alimentos no está en esta cadena de distribución. La cadena de distribución es deflacionaria y tiene una gran competencia. Si una cadena de supermercados sube los precios, los consumidores tienen la posibilidad de irse a otra cadena donde los mismos sean mucho más bajos, y es lo que hacen.

Si alguien se puede quejar de los márgenes abusivos que les endosan no son precisamente los consumidores de los grandes supermercados, como deberían saber los de la CUP. Cualquiera que haya estudiado mínimamente el sector –es decir, ustedes no–..., la competencia por el céntimo es extrema, y se trata de una competencia que beneficia siempre al consumidor. Estas grandes superficies hacen dinero no con los márgenes, sino con la rotación, es decir, vendiendo mucho. Y esto es especialmente cierto en los productos de primera necesidad, los cuales las cadenas alimenticias venden, y van al límite.

Pero lo suyo, viendo su moción..., no se trata de economía, sino de psicología, habría que saber..., esta especial obcecación y obsesión por este supermercado que tanto mencionan, así como también su presidente.

Obcecación y obsesión que yo les respondo, y responde a los siguientes criterios. Uno, porque es la prueba de lo que ustedes nunca podrán hacer, ser eficientes.

Dos, obsesión porque lo que dicen en su moción..., por sus beneficios. Parece que no les gusta que la gente obtenga beneficios. La razón es la envidia. Si cada partido político tuviera asignado un pecado capital, sin duda el de la CUP, el del comunismo, es la envidia. (*Alguns aplaudiments.*)

Tres: obsesión porque estos empresarios son ricos trabajando para los pobres y a ustedes esto les da dolor de cabeza porque les rompe el molde. Hay algunas fortunas que ciertamente han crecido alrededor de los bienes de lujo, pero la mayoría de los megarricos del mundo fabrican o comercializan con bienes que hacen más fácil la vida de las personas, especialmente de las clases medias y bajas. Y sí, señores de la CUP, para hacerte rico con un supermercado no tienes más remedio que concentrarte en bajar al máximo los precios de los bienes básicos.

Y cuarto: estos empresarios –y este es otro de los puntos de vista de su obsesión– crean miles de puestos de trabajo, y agárrense: en contra de lo que usted dice, pagan bien. Ustedes no quieren empresas exitosas que además paguen bien a los empleados. Lo que ustedes quieren es la caricatura del tipo gordo, del gordito, relleno, con sombrero de copa y puro, y cuando se les derrumba esta caricatura su mundo de fantasía y sus propuestas infantiles entran en modo rabieta.

Por lo tanto, los precios no se encarecen por la distribución, se encarecen por la ley de la oferta y de la demanda y por el tratamiento de castigo al cual se está cometiendo a los productores; por esta política de normas ideológicas que les consideran enemigos del medio ambiente y maltratadores de los animales, normas nacionales y europeas que entorpecen y encarecen nuestra producción agraria.

En definitiva, sus propuestas son disparatadas –como casi todas–, se mueven en el mundo del absurdo y están apartadas de la realidad. Nos recuerdan lo del perro del hortelano, que ni come ni deja comer.

Por lo tanto, dedíquense a lo que mejor saben hacer: ir estudiosamente uniformados con camisetas, propaganda, estética progre y consignas en Twitter. El mejor arte que solo pueden permitirse quienes disponen de dinero suficiente para ir a los mercados más caros y, sobre todo, mucho mucho tiempo libre.

La vicepresidenta primera

Tot seguit és el torn del Grup Parlamentari Comuns, i té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, consellers... Compartim amb la moció diagnòstic i receptes, començant pel reconeixement d'uns sectors estratègics

no només com a principal activitat econòmica en part del nostre territori, sinó també com a activitat vinculada a l'equitat territorial, l'arrelament de la població, la preservació del medi i de la biodiversitat o la generació de riquesa i identitat, conjuntament amb l'aposta per la qualitat i la proximitat dels aliments i l'avenç cap a les sobirania alimentària i energètica.

La moció parla de pagesia i d'alimentació, i no d'agronegoci, com en canvi feia alguna de les intervencions que m'han precedit, i que són precisament les polítiques que representen les que han portat a un procés de concentració de les explotacions, alhora que han augmentat la seva mida en termes territorials i econòmics, tant pel que fa a explotacions ramaderes –especialment al porcí, on vuit grans grups concentren la major part de la producció– com a les agrícoles –amb 100.000 hectàrees menys de conreus.

Hem de garantir aquestes activitats preservant el medi natural en el qual es desenvolupen i impulsant un model de producció centrat en els objectius de sobirania alimentària, preu just –preu just, per cert, per a productors i per a consumidors, els dos són necessaris– i sostenibilitat mediambiental, defensant el teixit de petites i mitjanes explotacions i establint un marc de relacions amb les persones consumidores basat en el comerç de proximitat i la traçabilitat del producte que apliquin models laborals i socials justos. I això implica donar impuls a un model alimentari basat en producte sa, de proximitat, de temporada, sostenible, responsable i amb valor afegit, especialment des de les administracions públiques, i en el foment a la població de cultura alimentària i alimentació saludable.

Apostem per un sector alimentari competitiu i sostenible que garanteixi una producció d'aliments segurs i de qualitat per tal de disposar del màxim de sobirania alimentària, assegurant aquest model de proximitat, també de producció de base familiar, que alhora preserva territori i cuida el paisatge i el nostre territori. Un model diametralment oposat, per cert, al que suposa Mercosur, respecte al qual el nostre grup parlamentari s'ha pronunciat repetidament en contra.

Es tracta d'una moció molt extensa, i per motius de temps em centraré només en alguna de les qüestions que planteja, des d'aquest acord que situava a l'inici de la meua intervenció.

En matèria de política alimentària i fixació de preus, considerem necessari impulsar, amb la participació dels agents de producció alimentària i dels consumidors i consumidores, les bases d'una llei de sobirania alimentària de Catalunya que determini des de la producció al consum, sustentat en el principi d'alimentació sostenible, de proximitat i saludable a què em referia, així com el compliment de la llei estatal de la cadena alimentària, garantint preus justos amb els que la pagesia obtingui el benefici que els correspon, amb especial atenció a les clàusules socials a la contractació pública, però també amb un cos d'inspecció que permeti fer seguiment dels contractes per tal d'evitar la venda a pèrdues. I un efecte no menor, una alimentació assequible i de qualitat per a la majoria de la població, que pateix l'efecte continu de la inflació sobre les seves condicions de vida, molt rellevant en un país com Catalunya, a la cua d'Europa en pobresa infantil, i una desnutrició, per tant, amb un impacte permanent sobre la salut d'aquests infants al llarg de la seva vida.

En aquest sentit, ens sembla rellevant una proposta coincident amb algunes de les realitzades per Comuns anteriorment, com és el cas de la cistella pública de la compra i dels supermercats públics per a la distribució d'aliments, així com la incorporació a aquesta xarxa de distribució dels mercats municipals com a forma també de revitalitzar un servei essencial per a la població. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Compra pública: Comuns fa temps que situem la necessitat d'adoptar una política de compra pública que aposti per productes alimentaris de proximitat, producte local i de qualitat, reduir la petjada ecològica i augmentar la sostenibilitat mentre potenciem els productors locals, cosa que suposaria un gran avenç en la direcció correcta.

Un altre element que també hem plantejat els últims mesos: la necessitat d'escorxadors de proximitat. Un dels efectes associats a la concentració ramadera, amb especial intensitat en el porcí, ha estat la concentració d'escorxadors, cosa que ha provocat progressiva desaparició d'infraestructures alimentàries clau de caràcter local, que no representen actualment més del dos per cent del total de sacrificis a Catalunya, cosa que deixa les carnisseries sense accés al producte local, els ramaders sense alternativa de comercialització i entrega del mercat en safata als grans operadors.

I una última qüestió –i acabo, vicepresidenta–: el rol del banc de terres com a element clau al relleu generacional enfront de la uberització del camp. No es denuncia prou que molts joves no poden accedir a la terra perquè fons d'inversió internacionals l'acaparen. Si no hi posem remei, a aquesta especulació immobiliària, seguirem aprofundint en una concentració de la terra en mans de grans empreses i fons d'inversió, cosa que impedirà que els nostres joves puguin donar continuïtat a l'activitat agrícola i ramadera al nostre país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, vicepresidenta. Catalunya no es podrà dir mai lliure si no és capaç d'alimentar-se a si mateixa. I a dia d'avui això no es pot fer. Produïm menys del quaranta per cent dels aliments que consumim, i en sectors tan importants com el del cereal o la fruita seca no arribem ni al quinze per cent. La resta, importada. D'on? D'arreu. Sovint de països que no compleixen ni les normatives ambientals ni els estàndards laborals que s'imposen aquí als nostres pagesos. És un model injust i profundament hipòcrita.

A Catalunya tanquen cada dia entre dues i tres explotacions agràries. El quaranta-dos per cent dels professionals tenen més de seixanta anys, i molts joves amb ganes de treballar la terra no hi poden anar. El relleu generacional és una fallàcia si no hi ha terra, no hi ha finançament ni condicions dignes. Ens trobem en un punt d'inflexió: o rescatem ara el camp català o no el podrem recuperar. I el problema de fons és que tenim un govern completament incapaç de protegir la producció catalana, subordinada a les normatives de la Unió Europea, que beneficia els lobbys agroindustrials, i a un estat espanyol que ni entén ni vol entendre la realitat i la necessitat del poble català, sinó que fa tot el contrari: tot el que pot per perjudicar-lo.

Tenim un mercat dominat per quatre grans distribuïdores que ofeguen el petit productor i especulen amb els preus mentre al pagès li paguen una misèria per la seva feina. Tenim un sistema de subvencions pervers, que no premia qui produeix aliments sans, propers i sostenibles, sinó que els carrega de burocràcia absurda i inassumible.

A Aliança Catalana defensem un model agroalimentari nacional, arrelat i sobirà, que protegeixi realment els nostres pagesos, amb l'objectiu de tenir una autosuficiència alimentària, de recuperar el territori agrari abandonat, de prioritzar els projectes catalans, de promocionar i facilitar la venda directa –que facilitin el contacte directe entre el pagès i la ciutadania–, ajuts a qui produeix –amb fiscalitat adaptada per al petit productor–, educació alimentària a les escoles amb productes de proximitat i estacionalitat, i, sobretot, amb ruptura amb els tractats comercials internacionals com Mercosur o el recent acord de la Unió Europea amb l'Índia, que són la sentència de mort de l'agricultura catalana.

El nostre model no és el de la pagesia com a decorat rural. Volem la pagesia com a columna vertebral del país, que el jove que vol pugui treballar la terra, que puguem menjar el que produïm. Suport a qui conrea la terra. La terra és vida; la terra és salut. I, sobretot, la sobirania alimentària no serà mai possible en un marc autonòmic ni sota les normes de Madrid ni de Brussel·les, perquè la pagesia catalana

necessita decisions pensades des del territori, i si volem salvar el camp hem de recuperar el país. Catalunya ha d'alimentar-se com a nació, amb orgull, amb criteri, amb llibertat i amb independència.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Tot seguit, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

A mi em sembla que no hi ha convivència de models. Em sembla que hi ha un model oligopòlic que es menja la resta. I si llavors revisem el diccionari, quan estem dient «emprenedors», m'agradaria saber si consideren, per exemple, emprenedor Vall Companys, que acapara terres que eren cultivables per acabar posant plaques. O, si acabem dient «sector estratègic», com fem amb el turisme, a aquells sectors dels que som dependents.

M'ha sabut especialment greu la intervenció de la diputada d'Esquerra Republicana. Després, quan tingui una estona, m'agradaria que em digués el tema de les contradiccions, sobretot perquè és una proposta que està basada en la que havia fet en el seu moment el seu partit quan havia governat a Catalunya fa bastants anys. I, sobretot, perquè juraria que havia escoltat al Congreso el seu diputat Gabriel Rufián parlant també d'una distribuïdora pública. Per tant, m'agradaria saber amb quin Esquerra Republicana discuteixo a vegades. No hi ha sectors sobirans que no estiguin en l'àmbit públic. Si algú considera que hi ha un sector sobirà que garanteix un dret que no estigui mediat per allò públic, si us plau, que em porti l'exemple i llavors jo recularé. Perquè, si no, li estem dient «retòrica afegida» a, en realitat, les propostes polítiques més clares.

Gran tenidor. Sí, perquè és lo mateix acumular terra que acumular pisos. Perquè, quan tu estàs fent un negoci –i això és de lo que s'han d'ocupar els emprenedors i els empresaris, etcètera–, lo que has de mirar és el benefici econòmic. És responsabilitat de la política veure en quins àmbits es pot fer negoci i en quins no. Perquè ho ha dit molt bé el diputat de VOX. És cert: els rics es fan rics a través dels productes bàsics. Per això les gammes més barates, abans més bàsiques, d'alimentació són les que més han pujat de preu i, en canvi, els aliments de luxe són els que no han pujat. Es fa negoci amb allò que és essencial, i és precisament en lo que hauríem de considerar que no es faci.

I en política jo crec que hi ha dos coses fonamentals. La primera, dir la veritat, i la segona, dir les coses pel seu nom. Per tant, «miserable», que vol dir «que causa compassió», perquè ve del prefix «miser», em sembla perfecte per dir a aquells que, quan uns veïns diuen que haurien de cremar un alberg amb persones a dins, diuen: «Feu el que considereu.»

I eficient és l'oncològic, que és públic. Perquè quan s'agafa..., i això tampoc és gratis. Operar un nen del genoll requereix bisturís, requereix benes –tot això es paga– i requereix treball. Però decidim, com a societat, que tots ens mereixem allò que és essencial.

Doncs bé, jo considero que amb l'alimentació també. Si no, no passa res. Temps al temps, perquè la gent no deixarà de menjar. I, si segueixen pujant els preus de forma especulativa, el que passarà és que hauran de prendre's la justícia per la seva mà. I no passa res. Com va dir Sánchez Llibre, «per lo civil o per lo penal».

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí un cop substanciat el punt 20 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures necessàries per a superar l'actual estat precari del sector industrial

302-00196/15

I passem tot seguit al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures necessàries per a superar l'actual estat precari del sector industrial; presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Conseller Sàmper, diputats... Bien, como fue evidente en la interpelación..., a usted hace unas semanas, antes de Navidades, pusimos sobre la mesa la situación actual de la industria. Es evidente que tenemos visiones distintas, por eso aportamos datos que corroboraban y apoyaban nuestra tesis, que no es nada más ni nada menos que la que vemos en la calle y que vemos todos los días, es la situación dramática de la industria.

¿Y por qué la situación de la industria es como es? Pues porque, efectivamente, la situación de la industria es como es a causa de las políticas intervencionistas y climáticas del bipartidismo y del separatismo. Y creo que hay que poner el foco en lo que realmente importa, porque, miren, mientras aquí nos preocupamos en cómo reutilizar un tapón de una botella, otros países nos adelantan por la derecha y se expanden por medio mundo. Mientras aquí nos preocupamos porque hay un cartel no binario en un lavabo de una empresa, resulta que importamos productos de países que denigran a la mujer. Y mientras aquí aplicamos requisitos fitosanitarios inasumibles, importamos fresas de Marruecos regadas con aguas fecales. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero es que mientras aquí invertimos en descarbonización –y aquí entra de primera mano la Generalitat de Catalunya–, aumentamos las importaciones con aquel país que es el mayor productor de CO₂ del mundo, que es China. Y ustedes abren la puerta y abren una sede allí, abren una embajada en China, de la mano de Salvador Illa. Por lo tanto...

Es decir, que mientras aquí legislamos en contra del interés de los catalanes y, por tanto, cada vez somos menos productivos, menos competitivos, otros se forran a costa de nuestra destrucción industrial y nuestra destrucción laboral, a través de una legislación como es la agenda 2030, el pacto verde europeo, el acuerdo de París, el mal llamado «mercado de emisiones». Y como no puede ser de otra manera, su plan nacional por la industria destruye y atenta contra la industria catalana.

Y, miren, me voy a centrar en ese pacto, en el 2020-2025 –que ustedes ahora quieren presentar uno nuevo–: ¿cómo puede ser –cómo puede ser– que lo que pretendía ese pacto era llegar al veintidós por ciento del PIB, en cuanto al conjunto, lo que supone la industria, y cogieron en 2021 el peso de 18,7 por ciento del PIB y lo han dejado en 2025 en 18,3, después de invertir 3.270 millones de euros? Cualquier persona con decoro y respeto ya hubiera dimitido *de todas sus funciones*.

Los datos son demoledores, ustedes han dejado la industria peor de como la han cogido. Y, mire, ¿sabe lo que pasa?, que es que no estamos ante un estancamiento, porque eso se podría salvar. No, no, es que estamos ante la desindustrialización acelerada de nuestra industria. Y la verdad es que no se dan cuenta de que detrás de su fanatismo climático, su agenda *woke*, más allá de enganchar una pegatina o poner aquello de una pegatina en el ordenador, cual quinceañeros de la CUP, la realidad es que esas políticas son la destrucción de nuestra industria. Porque sus políticas *happy flowers* nos están llevando a la ruina.

Para ustedes sonará muy bien, «no al carbono», «no a las nucleares», «no a la petroquímica», «no a la automoción», «no a la vida», «no» absolutamente a todo, pero mi pregunta es: ¿y de qué vamos a vivir? –¿de qué vamos a vivir? ¿Del campo, de la pesca, cuando estamos viendo lo que está pasando en Mercosur, o las restric-

ciones de Bruselas? ¿O del turismo, que acaban ustedes de disparar la tasa turística? Es decir, ¿de qué vamos a vivir? Me gustaría que eso lo respondiera.

Mire, ustedes están destruyendo sin precedentes la economía. Lo están haciendo a pasos agigantados. Están derrochando dinero público. Quieren quemar ahora más de 4.000 millones de euros en un pacto nacional por la industria que se basa principalmente en poner etiquetas. Nos preocupamos, insisto, de poner una etiqueta en un lavabo de una empresa; de eso nos preocupamos. Nos preocupamos en descarbonizar la industria; es decir, en ser menos competitivos. Nos preocupamos de ser menos productivos.

Y yo solo, señor Sàmpser, le recuerdo lo siguiente: es que mire lo que está pasando en Alemania, está entrando en recesión. ¿Por qué? Porque han atacado de manera frontal la economía principal de ese país, que es la automoción. Espero y deseo que ustedes no hagan lo mismo.

Y por eso nosotros presentamos propuestas. Usted nos dijo: «Bueno, usted, el análisis está muy bien, pero qué propuestas presentamos.» Aquí voy. Por supuesto, cualquier legislación, cualquier modificación en contra y, por tanto, de revertir esa situación pasa por derogarlo absolutamente todo –derogarlo absolutamente todo–: el pacto verde, la agenda 2030, las leyes 7/2021, 16/2017... Y, bueno, usted dirá: «Claro, pero es que esto compete a otras administraciones.» Es cierto, pero desde el Parlament de Catalunya se pueden incoar los procedimientos correspondientes para exigir tal derogación.

Y, por tanto, también se tiene que acometer de manera urgente la reducción de la burocracia y la simplificación de regulaciones que dificulten la actividad industrial, ya no únicamente a nivel nacional, sino también autonómico. La Generalitat de Catalunya exige papeles absolutamente para todo. Como hemos dicho, hasta para ir al lavabo.

Es importante impulsar un ambicioso plan de investigación, desarrollo e innovación, pero darle curso a ello, cosa que no pasa. Y fomentar y proteger la colaboración público-privada y fortalecer la competitividad de la industria en nuestra región.

Y acabo. Es fundamental –lo decimos por activa y por pasiva, de manera contundente–, hay que apostar de manera frontal, de manera decidida, por esa energía verde y limpia que son las nucleares.

Y, por supuesto –y acabo, señora vicepresidenta–, hay que impulsar, sí, es verdad, un plan de reindustrialización; pero un plan de verdad, un plan que ponga en el centro la industria catalana, al centro sus intereses y que sea más productiva y más competitiva. Y no el plan que ustedes han hecho de *fireta*, que lo único que hace es poner en jaque a todo el sistema y toda la industria catalana.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I per defensar-les davant del Ple, té la paraula, en primer terme i en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. Catalunya viu una autèntica emergència productiva. El nostre país s'ha desindustrialitzat progressivament, convertint-se en un territori cada cop més dependent del turisme, dels serveis precaris i del consum extern. Sense indústria no hi ha país.

Als anys vuitanta, la indústria representava gairebé el trenta per cent del PIB català; ara, justament arriba al dinou per cent. En només deu anys, Catalunya ha perdut més de 1.500 indústries, mentre la major part de la inversió es concentra a l'àrea metropolitana. El vuitanta per cent dels polígons industrials tenen deficiències, manca de fibra òptica, manteniment deficient o accés logístic insuficient. I això és el resultat de dècades de submissió política i econòmica.

Cal una reindustrialització nacional. No volem la Catalunya del turisme *low cost* ni de mà d'obra barata. Volem la Catalunya que sigui productiva, tecnològica, auto-

suficient i sobirana. Rebutgem l'enfocament autonòmic i també el que aquí es presenta des del marc espanyolista. No salvarem la indústria catalana mentre seguim dependents d'un *gobierno* que ens nega eines fiscals, energètiques i comercials.

Aliança Catalana proposem recuperar el control energètic aturant el tancament de les centrals nuclears sense alternatives i explotant recursos propis; dotar de recursos els polígons industrials a totes les comarques catalanes, per més llunyanes que siguin; simplificar tràmits per a la creació d'empreses i reduir la pressió fiscal; formació professional dual de qualitat i adaptada a la necessitat industrial del territori; premiar l'arrelament empresarial, i penalitzar la deslocalització amb la devolució d'ajuts públics.

I volem deixar clar que rebutgem completament el tractat Mercosur i el nou pacte comercial de la Unió Europea amb l'Índia. No podem acceptar haver de competir amb productes importats fabricats sense cap garantia sanitària, laboral ni ambiental. Aquestes polítiques destrueixen el teixit productiu local i obren la porta a una nova colonització econòmica. Catalunya no pot continuar sent una colònia comercial dins d'Espanya ni dins de la Unió Europea. Catalunya ha de tenir sobirania reguladora, sobirania aranzelària i una política industrial pròpia.

Senyors de VOX, compartim la diagnosi, la indústria catalana està en emergència, però no acceptarem reptes espanyolistes. La reindustrialització ha de ser un projecte nacional, amb la mirada posada a la independència, a l'autosuficiència i al retorn de la dignitat productiva a les nostres comarques.

Per respecte a Catalunya, per respecte a la nostra llengua, després de deixar clar el nostre posicionament en la indústria i per no acceptar la submissió que ens volen imposar –el català ha de ser l'única llengua d'ús d'aquest Parlament–..., per tant, ens abstindrem.

Moltes gràcies.

El president

I per presentar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Avui tornem a parlar de la indústria, un sector que és un motor de l'economia catalana. Des del Grup Popular sempre hem considerat que la indústria havia d'incrementar en pes a Catalunya. Cal fer un esforç a l'hora de poder introduir a la indústria els elements de competitivitat que requereix, perquè realment les quaranta mil empreses i més de 600.000 treballadors requereixen un entorn favorable que faciliti que la indústria pugui introduir tots aquells elements de competitivitat, donat que han de respondre a un context geopolític molt complex. Entre altres coses, tenim països com la Xina, Japó, Estats Units, que estan introduint elements d'innovació molt potents a la indústria i ens estan desplaçant en molts àmbits on nosaltres havíem de tenir una força específica. I, per tant, una de les qüestions més importants és fer que la indústria tingui aquesta capacitat innovadora, capacitat per introduir una millora en la productivitat.

Des del Grup Popular hem presentat quatre esmenes; han estat, la majoria, acceptades. I nosaltres, des d'aquesta visió..., crec que aquesta moció sí que introdueix unes qüestions o unes propostes per donar resposta a la indústria, avui en dia, que tenim a Catalunya. Però sí que és cert que aquesta indústria que tenim a Catalunya requereix un plantejament integral i que s'hi està treballant. I nosaltres també hem valorat el fet dels treballs que s'han portat a terme en el nou pacte per la indústria, en el sentit de que s'han introduït uns elements..., alhora de que la indústria a Catalunya està molt centrada en el sector terciari. Cal ajudar a fer aquesta transició perquè millori en productivitat. Aquesta productivitat és fonamental, ja que està caient substancialment. I, per tant, és molt necessari que puguin traspasar tot el que és la part del coneixement del que són els centres –i aquesta era una de les esmenes que

ha introduït el Grup Popular– a l'empresa, perquè veritablement es transformi el producte, que és lo que ens dona un valor afegit per poder competir amb Europa i amb la resta del món.

Nosaltres també hem introduït una altra esmena per una qüestió que considerem fonamental, que és rebaixar costos. La indústria ha de rebaixar costos. Estan asfixiats. Els industrials no tenen capacitat a l'hora de portar a terme aquesta transició, tant la digital com la de la descarbonització, perquè no poden assumir els costos que ja tenen, que són excessius. Un d'ells és la burocràcia –s'ha tractat–, no només els tràmits, sinó també la normativa que els condiciona –i molta d'ella és, a més a més, contradictòria–, i això els penalitza enormement.

I, per altra banda, el cost de la transició a la descarbonització. Nosaltres, en aquest sentit, considerem que la indústria s'ha de transformar, però discrepem del Grup Popular..., ai, del grup proponent, en el sentit de que discrepem de com s'està portant a terme a Catalunya en moltes qüestions, perquè s'ha de fer amb la indústria, al ritme de la indústria, amb la capacitat d'introduir aquells elements que permetin aquesta descarbonització. Amb la indústria i no contra la indústria.

I nosaltres, des d'aquesta visió, considerem que no es pot derogar tot –no es pot derogar tot–; hem de reconèixer la realitat en la que vivim. I el que hem de fer és afrontar aquesta situació amb les màximes garanties, amb el sector, perquè introduïxi tots aquests canvis amb el suport que ha de donar l'Administració. I, per tant, una de les qüestions que nosaltres hem introduït també era baixar els impostos a Catalunya, reduir tots aquests impostos que també són afegits, perquè són impostos propis de Catalunya i que no sempre aquests impostos són necessaris; des del Grup Popular volem eliminar-los.

Per altra banda, considerem que és del tot necessari que tots els polígons industrials es reformin, que s'agilitzi i que s'ampliï el sòl industrial perquè la indústria pugui créixer. La dimensió empresarial també és imprescindible. És difícil, ja ho sabem. No és només finançament, també és cultura. I són qüestions de la pròpia empresa, que es pugui portar a terme.

I l'energia, fonamental. Permanència de les centrals nuclears: la pròrroga. El seixanta per cent de l'energia prové de les centrals nuclears. Lo que no podem és posar en perill aquesta energia. I nosaltres hem presentat una esmena perquè ho allarguessin, tot i que l'esperit de la moció també ho contemplava, però en aquest sentit nosaltres consideràvem que volíem explicitar la permanència de les centrals nuclears.

Per tant, nosaltres considerem que en la indústria es requereix un marc favorable per introduir els elements de competitivitat, perquè tingui capacitat a l'hora de poder transformar-se, perquè pugui ser més competitiva a Europa i al món i que pugui internacionalitzar-se, i que no tingui cap element que la penalitzi, com actualment, per les males polítiques que s'estan portant a Espanya de costos excessius i també d'una dificultat en la tramitació i en l'execució de tots els seus projectes que penalitza enormement la indústria.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar la seva posició. I en primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat excel·lentíssim senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, president. Conseller, diputats... Senyor Ramírez, vull pensar que vostè vol ajudar la indústria a Catalunya –no el veig... Ah, sí! M'imagino, no? Deixi'm-li fer dues reflexions. Primera: les empreses catalanes exportadores industrials són competitives, perquè en aquest moment estan exportant de l'ordre de 100.000 milions d'euros –s'ha repetit la xifra, més o menys–, que vol dir que un terç del que

produïm a Catalunya s'exporta. Nosaltres, de fet, diem dos terços, perquè el que venem a Espanya per nosaltres també és exportació. Algun dia ho serà per a tots, perquè serà oficial, però de moment per nosaltres també ho és. Per tant, dos terços del que produïm ho exportem fora de Catalunya. Miri quants països del món tenen aquestes xifres. Jo ho vaig mirar una vegada i eren dos o tres. No crec que hagi canviat gaire. Per tant, les nostres empreses són molt competitives.

Però llavors la segona pregunta és: i com és que contínuament diem que no millora la productivitat i que Catalunya és un país poc competitiu? Perquè hi ha un factor que no en parlem mai, i és la «E», la «E» d'Espanya. No en parlem mai, d'aquesta «E». Com afecta la «E» d'Espanya la productivitat nacional, la productivitat de Catalunya, no de les empreses –que també– de Catalunya? Doncs mira, ahir en vam tenir una gran mostra, o aquesta setmana, amb tot el tema de Rodalies. Si no hi ha finançament, si hi ha infrafinançament, no hi ha els serveis que han de tenir ni les empreses ni els treballadors, no funcionen les coses i la productivitat cau.

Aquesta setmana deu haver caigut la productivitat. No sabem quant, però deu haver caigut segur, per manca de finançament. Una cosa que ahir no va dir ningú: hi ha un pla de Rodalies de 8.000 milions d'euros per al 2030 i no hi ha ni un quilòmetre nou de via. Escolteu-me, la Mancomunitat havia previst el 1900 i escaig tota una xarxa per tot Catalunya de trens. Per exemple, la xarxa orbital. Zero «patatero» en aquest moment! Com volem millorar la productivitat del país i de tot el territori del país si no projectem ni un quilòmetre nou de via?

Segona qüestió. L'absentisme. Afecta molt la productivitat. S'ha doblat en els darrers deu anys. Per què s'ha doblat? Doncs perquè el sistema de salut fa figa. Ja ho sabem. Ja ho hem dit a les comissions, ja s'ha vist. Bé, per què fa figa? Perquè no hi ha finançament. Infrafinançament.

Tercer factor importantíssim: la falta de mà d'obra. Què ens diuen les empreses? Que no troben mà d'obra. El trenta-set per cent de les empreses no creixen per falta de mà d'obra. Això afecta la productivitat? I tant. Si les empreses no poden créixer, són petites, són menys productives. Com més grans, més competitives són. De qui es culpa això? Home, de la formació. El conseller Sàmper ha vingut aquí i ha presumit –deixeu-m'ho dir així– de que s'han creat 7.500 places d'FP aquest any. Però si les empreses necessiten de l'ordre de 200.000 persones! Què són 7.500 places? Per què no en fa més, conseller Sàmper? Perquè no té diners. Per infrafinançament. La «E» d'Espanya. Hi ha una segona variable que no he dit, eh? És la «M» de me... –perdó–, de Madrid, que també afecta. Que és que les decisions que es prenen a Madrid fan que això, aquest infrafinançament, continuï de forma perpètua.

Quart factor. Doncs ja ho hem vist... Del tema d'infraestructures ja n'he parlat. Educació, Salut i..., ara m'he perdut. Ah, sí, la fiscalitat. El quart factor és la fiscalitat. Clar, tenim els impostos dels més alts de tot Espanya. Això afecta? Clar que afecta.

Per tant, escolti'm, tot això afecta i afecta molt... Ah, em deixava l'altre factor: la recerca al desenvolupament. És a dir, perquè siguin competitives les empreses han de poder competir en base a la innovació. I això..., torna a ser el mateix: falten diners –falten diners. Tot aquest infrafinançament –l'hi vaig explicar ahir a la consellera–..., com a mínim ens falten 20.000 milions d'euros l'any per poder atendre tots aquests factors que afecten la productivitat del país.

Per tant, escolti'm, jo el convido a que si vol treballar de veritat per ajudar la indústria a Catalunya es sumi al concert econòmic. És l'única solució. I miri, vostè em sembla que és de Tarragona. Tarragona, alerta. Ha sortit un informe aquesta setmana que diu que la indústria química a Europa perdrà de l'ordre de 110.000 llocs de treball. Tarragona és el segon polígon químic d'Europa. Esperem que no l'afecti gaire, però podria afectar-lo. Per què? Cost de l'energia, també depèn de les inversions. Aquí en tema nuclears també dependria. I el segon aspecte és la descarbonització. Què necessita el polígon de Tarragona? I ho sap molt bé el conseller. Necessita la captura del CO₂, i això val molts diners. D'on els traurà aquests diners, conseller?

No els ajudarem? Perquè les decisions del que passi a Tarragona es prenen en alguns *headquarters* d'Europa o dels Estats Units. Si no hi ha descarbonització, potser tancaran els *crackers* i se n'aniran al carrer milers de persones.

Per tant, jo el convido a vostè a que se sumi al concert econòmic, perquè és la clau. I també l'hi dic –i els hi dic a tots–: el concert econòmic que ens cal és el de Portugal, la independència.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Canadell, has crescut aquests dies o què? Perquè això està molt alt, eh? (*Veus de fons.*) Avui estaves despistadet, eh?

Bé; gràcies, president. Veig que com que he fet referència al diputat Canadell, ja m'ha començat a comptar el rellotge. En efecte, era fora d'intervenció, però en qualsevol cas, com que estava davant del micro, ja ho dono per bo, no passa res.

Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, bon dia a tots i a totes. De veritat, aquesta moció de VOX..., avui és la matinal dels *hits*, diguem-ne –és la matinal dels *hits*. Primer una rectificació, perquè també és bo que estiguem ben informats: el pacte nacional per a la indústria és 2022-2025, no 2020-2025. No són cinc anys, són tres anys. D'aquí la inversió de 3.200 milions; si no, hagués estat molt més elevada aquesta inversió, perquè hagués computat anys anteriors. Per tant, primer, informi's, diputat Ramírez.

Segona qüestió. El pes industrial en el marc del producte interior brut a Catalunya ha estat d'un creixement de dos punts per sobre en aquests tres anys d'intervenció. Per tant, no, el pacte nacional per a la indústria no ha fallat –no ha fallat–, ha funcionat, perquè ha fet incrementar el producte interior brut del pes industrial, amb la qual cosa és evident que les mesures que es van treballar han donat un resultat òptim.

Tercera qüestió. Vostè quan ve aquí i menysté absolutament qualsevol política industrial i els dissenys d'aquestes polítiques industrials, el que està menystenint és no només el Govern de la Generalitat o els grups parlamentaris que puguin participar d'aquest disseny, sinó que menysté la feina de centenars d'empreses, de sindicats, patronals, tècnics, experts, universitaris, catedràtics que participen en el disseny d'aquests pactes. Vostè busca carregar-s'ho tot. Sap què passa, senyor Ramírez? Que en totes aquestes reunions que hem fet dels grups de treball en aquests darrers mesos –cosa que demanava Esquerra Republicana, l'hi havia demanat al conseller Sàmpel, i que en aquests mesos hi han hagut cinc grups de treball respecte al nou pacte nacional per a la indústria–, a vostè no l'he vist –no l'he vist. És a dir, vostè, a queixar-se molt del pacte nacional, a queixar-se molt de la indústria del país, però vostè no apareix enlloc. Això sí, surt aquí al faristol per fer aquests dos minutets de vídeo, per veure si es viralitza «y así me hago famosete, que eso mola». Doncs no, aquí es ve a treballar, senyor Ramírez. Aquí no es venen a fer grans discursos, es ve a arremangar-se i a fer feina. I vostè, de feina, ben poca.

D'altra banda, quan em llegia la moció, deia: «Ostres, només cal que ho posem tot en blanc i negre.» Si ho posem en blanc i negre i agafem *los principios fundamentales del movimiento*, potser entendrem una miqueta què és el que ens està dient en aquesta moció. Perquè, clar, és que només li faltava acabar amb «con Franco se vivía mejor». Oi, senyor Ramírez, que *con Franco se vivía mejor*? Això deu pensar vostè. N'estic segur, que vostè pensa això. Perquè tot el que ens està explicant això és retrocedir en tots aquests anys de progrés, retrocedir precisament als anys del franquisme i als primers anys del franquisme. Perquè vostè el que ens està exposant en aquesta moció és el negacionisme climàtic –negacionisme climàtic; que això és

marca registrada de VOX– i que tots els mals de la humanitat venen precisament per les polítiques que combaten el canvi climàtic.

Escolti'm, no sé si coneix –i si no, ho referencio, perquè crec que el pot ajudar a reflexionar– Nicholas Stern, catedràtic d'economia de la London School of Economics. Stern afirma –i jo, de fet, hi estic d'acord– que l'única manera de sortir de la crisi industrial i l'única manera de combatre el canvi climàtic és apostant per la tecnologia verda. És l'única solució. De fet, en els darrers deu anys, s'ha abaratit el cost de l'energia solar en un vuitanta per cent, i s'ha abaratit el cost de l'energia eòlica en un setanta-tres per cent. Per tant, reduir costos implica també millorar l'economia.

Per tant, si s'aposta per la tecnologia verda, es reduiran els costos energètics. Si es redueixen els costos energètics, hi haurà més marge de benefici. Si hi ha més marge de benefici i fem una bona redistribució d'aquest benefici, els treballadors i treballadores d'aquest país en sortiran parlant. Per cert, treballadors i treballadores que ni els menciona en tota la moció. *Porque, claro*, VOX, quan anem a segons quins barris, es donen molts cops al pit, però després s'obliden completament de la classe treballadora del país. Perquè vostès són molt poderosos amb els febles, però, en canvi, molt mesells i molt dèbils amb els rics. Vostès volen aplicar aquí el trumpisme exacerbant, vostès volen ser els alumnes avantatjats d'Elon Musk i, lògicament, són fans efervescents del gran Julio Iglesias. El seu model va per aquí. El model dels rics, que el que fa és desigualtats, precarietat i anar en contra de la classe treballadora del país.

El president

Gràcies, diputat. Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president, i bon dia a totes i a tots. I permetin-me començar amb un petit apunt, senyor Canadell. Li ha faltat la «p», la «p» de postveritat, que és el que vostè fa cada cop que diu «absentisme», quan hauria de dir «incapacitat temporal», que són coses diferents i que porto molt de temps recordant-l'hi. I, per tant, deixi'm que no ho deixi passar.

Bé, sobre la moció. Diputat Ramírez, jo li haig de dir, amb tot el respecte i el decòrum parlamentari, la manca de rigor que té aquesta moció. Sembla que l'hagin fet, com si fos un *reel*, a la sortida de..., malalts de festa, no ho sé, una matinada, probablement, en el sopar del grup parlamentari i «vinga –no?– muntem una moció». Quatre mantres de TikTok, quatre consignes de tertúlia rànica i una barreja. I ens venen aquí a donar lliçons d'indústria a aquest Parlament. Cap diagnosi, cap mena de dades, cap proposta seriosa.

D'entrada, VOX ens diu que la indústria catalana..., está en estado precario por culpa del intervencionismo ideológico y de la excesiva burocracia. Assenyalen el pacte nacional per a la indústria, el pacte verd i l'agenda 2030 com a culpables. Això no és cap anàlisi, això és una mentida interessada, deliberada, però sobretot perillosa. I ho és perquè amaga les causes reals i perquè rebaixa un debat que és complex sobre la industrialització i la reindustrialització d'aquest país a una consigna treta d'una piulada de Trump, de Milei o de Miguel Bosé. «La culpa es de la agenda 2030» i ja està, com l'«enganxina» del senyor Macián al seu ordinador. I si vostès tinguessin un mínim contacte amb el teixit productiu d'aquest país i sobretot amb les institucions econòmiques, no portarien aquesta moció i passarien la vergonyeta de presentar-la i de fer-nos-la votar.

Miri, dilluns mateix, l'Institut Cerdà va presentar el document *Observatori de riscos per a les empreses a Espanya*. En aquest document no trobarà ni una sola de les seves consignes. Hi trobaran el món real, empresarial i econòmic del país i que assenyala uns riscos molt concrets: el qüestionament de l'ordre econòmic internacional, les tensions geopolítiques i el retrocés de la confiança institucional, el desordre informatiu

i la crisi de la veracitat, les disrupcions de les cadenes de subministrament, les incerteses en transició energètica, els ciberatacs i la concentració del poder digital, les dificultats en l'accés a l'habitatge i les desigualtats socials, i també l'agreujament dels impactes del canvi climàtic, la contaminació i la vulnerabilitat davant els desastres.

Això no ho diu una fundació *woke*, no ho diu Comissions Obreres; ho diu l'Institut Cerdà. Això és el que condiciona la competitivitat, i no pas els seus eslògans.

Seguim amb el mantra de la burocràcia i, sí, evidentment, cal una administració més àgil, especialment per a les pimes del nostre país. Però aquí vostès barregen expressament el que és agilitzar tràmits amb desregular i amb, sobretot, desmantellar proteccions, perquè el que vostès volen no és una administració més eficient; volen desmantellar l'Administració i el que volen és una administració que sigui incapaç de defensar l'interès general i que, per tant, sigui inoperant. No volen menys burocràcia, el que volen és menys drets.

I, per últim –i de traca–, el colofó: volen que les subvencions industrials deixin de valorar criteris ambientals i passin a valorar «criterios de familia y de natalidad». De debò? O sigui, utilitzar els ajuts industrials per imposar la seva moral reaccionària. Això no és tan sols..., podria semblar una frivolitat, això és la perversió de la política pública. Els diners públics han de servir per modernitzar, per innovar, per reindustrialitzar i per garantir ocupació digna, no per finançar la seva agenda ideològica al servei de l'Opus Dei.

Per això aquesta moció la votarem pel que és: propaganda populista de l'extrema dreta. Vostès, senyors de VOX, no venen a salvar cap fàbrica ni cap lloc de treball. Vostès venen a rebentar l'agenda de la transició ecològica, a desmantellar regulacions i a retallar proteccions que defensen la salut, el territori i els drets de les persones. Això no és reindustrialització, això és regressió, i és una irresponsabilitat econòmica, social i ambiental.

Per tant, deixem-ho clar: estarem en contra d'aquesta moció perquè no acceptarem un futur de submissió a aquesta seva internacional reaccionària ni al seu neofeixisme global d'aquells magnats que volen manar sense control democràtic.

Gràcies.

El president

Ara és el torn del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, diputats de VOX, ho ha situat ja la diputada de Junts, crec que molt encertadament, perquè hi ha una sola paraula que sembla que només de pronunciar-la ja tira per terra tot l'argument de la seva moció, i aquesta paraula és «Xina». Si, com diuen a la moció, allò que impedeix la competitivitat industrial de Catalunya són els objectius de transició ecològica, com pot ser que la Xina sigui la major potència industrial del món, la més competitiva, quan la seva inversió en projectes de transició ecològica és de gairebé el doble que la d'Europa i la dels Estats Units?

La Xina afronta avui el repte de la descarbonització com un vector central del seu creixement econòmic, i les energies renovables –que no és l'energia nuclear– suposen avui la principal font de creixement i d'inversió de la seva economia. Però no només és això, perquè si, com diuen a la moció, allò que impedeix la competitivitat industrial a Catalunya és l'intervencionisme dels poders públics per fer política industrial, com pot ser que Xina sigui la major potència industrial i la més competitiva quan ha estat precisament des de l'Estat des d'on s'ha impulsat, amb uns nivells d'intervenció infinitament superiors als que som capaços d'imaginar a Occident, aquesta reorientació, precisament, de l'economia verda?

El problema aquí és a què li estem dient «intervenció», perquè aquí hem intervingut moltíssim en la indústria. Només cal veure la quantitat de diners que vam

destinar a Nissan, que es va deslocalitzar sense grans retorns, per dir una de les moltíssimes empreses i indústries que han deslocalitzat. En fi.

L'economia xinesa es basa en la planificació estatal, amb alts nivells de despesa pública i una forta disciplina sobre el capital privat. En aquest règim, l'Estat coordina activament la transició, imposant regulacions estrictes i utilitzant el finançament públic per dirigir la inversió cap als sectors estratègics. L'Estat té un paper central en la coordinació de la inversió, servint-se d'una combinació d'incentius i mesures coercitives al capital per dirigir-la cap a sectors verds i reduir les activitats contaminants.

Això és una forma d'intervenció que és tan legítima com la que es fa aquí, que és una altra forma d'intervenció que està més basada en subvencionar sense contraparts. Si estudiessin el cas xinès, sense una mirada ideològica, això és el que ens trobem.

No deu resultar, doncs, que en realitat és precisament a vostès que la ideologia els cega i que tenen un autèntic fetitxe en els combustibles fòssils? A mi m'agradaria recomanar-los que es fessin aquestes preguntes, perquè em sembla ridícul portar una moció pretesament antiideològica que acaba dient coses ridícules com que els objectius de la descarbonització són un atac contra la família i promouen «el invierno demográfico». Sobretot perquè fa una estoneta, no gaire, el diputat de VOX que ve aquí i fa vídeos i ja està, i, per tant, es pot permetre intervenir com si la realitat no afectés, deia que els diputats de la CUP –es referia a mi, que és qui estava intervenint– portàvem roba de marca cara perquè anàvem a comprar a botigues cares perquè teníem molt de temps lliure.

No ho sé, vull dir, jo quan he estat a passeig de Gràcia, cregui'm que no era per les raons que vostès devien pensar, sinó perquè ha passat per allà alguna manifestació. El que no té gaire pinta d'haver trepitjat una fàbrica si no era per intentar donar gaires ordres és el seu diputat Paneque. Vull dir..., no passa res. Jo, en canvi, que he crescut al Baix Llobregat i que he conegut bastant la indústria, m'agradaria dir-los que els motius de la desindustrialització, a part de la nefasta política que no té a veure amb aquest Govern, sinó que ha sigut de moltíssims anys i dècades, precisament, per no haver intervingut en cap sentit i haver-ho deixat dins dels marcs de la Unió Europea..., però que, bàsicament, si ho reduïm molt, el que ens passa amb la desindustrialització són tres raons. Es pot deslocalitzar, per començar? Sí. Si els grans tenidors d'habitatges poguessin deslocalitzar els pisos, els deslocalitzarien, però no poden. En canvi, amb les fàbriques hi ha hagut bastanta facilitat en aquest sentit, i en el sector industrial també.

Tanquen aquelles més petites perquè no poden competir amb les més grans, precisament perquè no hi ha suficient intervenció perquè no hi hagi concentració, com lo que parlàvem en el tema de l'agroindústria fa un moment, però llavors era comunisme intentar que hi hagués petites i mitjanes empreses que poguessin tenir suport estratègic nacional.

I la tercera seria: per què es treuen més beneficis que no pas en sectors no productius? I això també és un dels problemes molt grans que tenim aquí. I és que si tu tens molts diners, surt molt més a compte invertir i que rendixin sols, diguem-ne, mentre tu estàs dormint, que realment formar part del sector productiu. És una gran desgràcia d'aquest país. A més, ha sigut interessant perquè la diputada d'Aliança ha dit una cosa que era certa, que és: per què importem determinats productes? Perquè hi ha, per exemple, dèficit en les condicions laborals en altres països i, per tant, poden tenir una producció més barata.

Bé, si la gran idea, al final, que tenim aquí és que tinguem pitjors condicions laborals per produir més barat, és un problema. Si, en canvi, el que considerem és que podem fer unes cadenes de valor que estiguin molt més controlades i, per tant, «sobirania», que vol dir això, i no és una paraula que s'hauria d'utilitzar alegrement, puguem controlar més la producció, estarem en un bon lloc.

A mi, en general, em semblaria que és millor no intentar caure en clixés i intentar pensar que aquí si hi ha hagut un problema de desindustrialització tan gran

és precisament perquè s'han regalat moltíssims diners públics, que són els diners, precisament, dels treballadors, a empreses que, quan han volgut, han decidit marxar sense cap clàusula. En canvi, quan es dirigeixen ajudes (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i ja acabo– a la gent i als treballadors, hi ha moltíssimes clàusules i una fiscalització molt més gran.

Per tant, per desgràcia, si realment volguessin reindustrialitzar el país, haurien de mirar molt més models com els que defensem nosaltres que països com els que estan mirant.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

President, gràcies. Conseller, diputats, diputades... Quan parlem d'indústria no parlem només d'activitat econòmica; parlem de llocs de treball, de cohesió social, de territori i de futur. Per això, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar volem deixar clar que Catalunya necessita una política industrial forta, moderna, i ambició de país. El que no necessita són diagnòstics buits i receptes que ens farien retrocedir dècades, com el que avui ens proposa el Grup Parlamentari de VOX.

La moció que se'ns presenta parteix d'un relat que nega la realitat econòmica global, qüestiona consensos internacionals àmpliament establerts i planteja solucions que no només no resolen els problemes reals del nostre teixit productiu, sinó que posarien en risc la competitivitat, l'ocupació i el benestar dels catalans i les catalanes.

VOX parla d'intervencionisme ideològic com si fos un concepte objectiu i mesurable. No ho és. És un concepte buit, utilitzat per desacreditar qualsevol acció pública que no encaixi dintre de la seva ideologia.

Des del nostre grup parlamentari ho diem clar: no hi ha indústria forta sense sector públic fort. Sense planificació estratègica, sense infraestructures, sense formació, sense innovació i sense regulació justa la indústria no avança; retrocedeix o marxa. I així està treballant aquest Govern.

Pel que fa a la burocràcia, el Govern ja està actuant. S'han impulsat mesures concretes de simplificació administrativa en àmbits urbanístics, energètics i mediambientals, així com plans de xoc i estratègies de transformació dels serveis públics.

Una part central de la seva moció és l'atac frontal al pacte nacional per a la indústria 2022-2025, al pacte verd europeu i a l'agenda 2030. El món ha canviat. L'economia global ha canviat. Sento molt comentar-li, com li ha dit el diputat d'Esquerra, que no estem a l'època de blanc i negre, com els hi agradaria.

Avui la competitivitat industrial no es construeix mirant enrere; es construeix apostant per la innovació, la productivitat, la digitalització i la sostenibilitat. La transformació energètica no és un obstacle, sinó una oportunitat –ho ha dit també el diputat de Comuns. I Catalunya, si vol mantenir i reforçar el seu teixit industrial, no pot quedar-se al marge d'aquest canvi.

El nou pacte nacional per a la indústria que s'està treballant, que serà per als anys 26-30, va exactament en aquesta direcció: garantir competitivitat futura, atraure inversió, generar ocupació de qualitat i assegurar que la indústria catalana tingui recorregut a llarg termini. Potser, com ja li han dit, si hagués participat en alguna de les reunions de treball fent aportacions, estaria informat de lo que s'ha treballat allà.

Les propostes de VOX en matèria energètica són especialment preocupants. Plantejar la sortida de l'acord de París, frenar la descarbonització i recuperar models basats en combustibles fòssils no és realisme, és una irresponsabilitat. El Govern està activant protocols de reindustrialització quan es produeixen tancaments, buscant alternatives industrials i protegint l'ocupació.

Pel que fa als polígons industrials, cal una visió íntegra i moderna. Catalunya té prop de 1.450 polígons, molts dels quals es van construir fa més de trenta anys, i no es tracta només d'arreglar l'asfalt i el clavegueram, sinó de millorar la connectivitat digital, mobilitat sostenible, energia, governança i qualitat urbana. Aquesta és la visió que s'incorporarà i que s'està treballant al nou pacte nacional per a la indústria.

I, per acabar, el tema de la proposta de bonificacions per maternitat que defensa VOX no resol el problema de la conciliació, té un impacte limitat i, a més, pot acabar reforçant desigualtats de gènere. Com a dona, crec que no hem de parlar només de maternitat, sinó que hem de parlar de maternitat i paternitat, corresponsabilitat. Això deixa clar la seva visió com a partit. Les dones no volem retrocedir, hem de tenir les mateixes oportunitats, i per això s'ha de parlar sempre de maternitat i paternitat. I, per acabar, hi han polítiques de conciliació que es poden millorar per a tot el tema de..., que millorarien tot aquest tema de la conciliació familiar.

Per acabar la meua intervenció, Catalunya (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, eh?, en dos segons– necessita una política industrial amb ambició, rigor i responsabilitat, una política que generi oportunitats, que protegeixi l'ocupació i que prepari el país per competir en un món canviant. Per això nosaltres votarem en contra de tota aquesta moció.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Sobre las enmiendas, decir lo siguiente: sobre la traducción del idioma no voy a entrar.

En relación con las propuestas del Partido Popular, bueno, creo que enriquecen el texto, lo mejoran, y, por tanto, las hemos aceptado. Sí que le pediría que esas propuestas que usted acepta y que aquí ha defendido, pues, que las lleve a Europa, que es realmente donde su partido está atentando en contra del interés de la industria catalana.

Señor Canadell, debe ser que usted se ha quedado en la época de la Mancomunitat, porque ahora el paradigma ha cambiado. Sí, ha cambiado, ¿sabe? Ahora tenemos China, por un lado, Estados Unidos, por otro, y en el centro, Europa, en que el peso que tenemos es muy pequeño, pero, en cambio, queremos mirar para aquellos que nos han adelantado absolutamente por la derecha. Y usted defiende ese modelo. Paradigmáticamente, defiende el mismo modelo que defiende la CUP. Y, por tanto, usted, cuando se ve que de ese estigma se salen, dice: «Bueno, no, la culpa es de España.» Ah, bueno, claro. Pero, ¿usted qué está votando en Europa? ¿Qué está votando? En contra del interés de la industria catalana (*alguns aplaudiments*), porque está votando en contra de las políticas climáticas que atacan... (*Veus de fons*.) No se ponga nervioso, señor Colomines –no se ponga nervioso. (*Veus de fons*.) No se ponga nervioso. Es que tengo muy poco tiempo.

El president

Si us plau, silenci. Senyor Colomines, si us plau.

Javier Ramírez Gutiérrez

Señor Albert, de Esquerra Republicana, mire, nosotros hemos hablado de innovación, de competitividad y de productividad, y usted responde con Franco, Trump y Julio Iglesias. (*Algunes aplaudiments*.) Le diré una cosa. Mire, solo le voy a decir una cosa: si usted pretende que yo participe de las reuniones de los miembros de la agenda 2030, del pacto verde europeo, del mercado de emisiones, de los que están ahogando de manera frontal y radical a la industria catalana, de los que están protagonizando aquellas deslocalizaciones que usted trae cada dos por tres a la Comisión

de Empresa, de empresas que se van por culpa de sus políticas climáticas, evidentemente no voy a participar, como usted lo puede comprender.

Y, por último, señor presidente, para aclarar un tema, y a efectos de decoro, ¿eh? Oiga, de estilo político, no voy a entrar, pero no puede mentir aquí, de manera descarada, la señora de la CUP. Oiga –es que se ha ido–, China tiene casi 1.200 centrales térmicas de carbón, o casi 1.200. Es la máquina de crear CO₂ en el mundo. ¿Y ese es su modelo? ¿Sabe lo que pasa? Que, mientras aquí aplicamos políticas climáticas, importamos productos de China y de Marruecos, que realmente lo que está haciendo es destruir la industria catalana. Por tanto, con ustedes, ni a la vuelta de la esquina.

El vicepresident segon

Acabat el debat, us faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 20 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball

302-00192/15

I passem al punt 20 d'aquest ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball. La presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per exposar-la té la paraula, per un temps màxim de cinc minuts, el diputat Joan Ignasi Elena i Garcia. Quan vulgui, té la paraula.

Joan Ignasi Elena Garcia

Molt bon dia, conseller. I permeti'm..., un plaer coincidir amb que l'amic David Pérez sigui temporalment, en aquests moments, president en funcions, com a vicepresident del Parlament. Una abraçada, vicepresident.

Mirin, diputades, diputats, ja ho vaig dir aquell dia: no ens agradava fer aquesta interpel·lació, perquè estic segur que tots..., segurament, és amb les coses que podríem coincidir els 135 diputats. Coneixem i reconeixem i estimem la feina que fan les entitats que treballen amb les persones amb discapacitat, i particularment les que tenen centres especials de treball. Però el Govern no ho ha fet bé, de nou. Han estat un any sense pagar –153 milions–, i això ha provocat molts problemes a les entitats, als centres especials de treball i a totes les entitats que els acompanyen, no? Ens van prometre bon govern i ens han ofert un govern en fallida, en moltes coses, i particularment a la conselleria, conseller.

I jo crec que ha estat per una actitud, també; per una actitud d'una certa displicència amb relació a l'entorn –als grups, a les entitats, al sector–, una certa displicència. I l'hi ha dit aquests dies reiterades vegades el portaveu adjunt del meu grup i portaveu a la Comissió d'Empresa i Treball, el senyor, el diputat Jordi Albert: «Així no anem bé. Així no va bé.» I això, amb seixanta-vuit escons, és un error; amb quaranta-dos, és una temeritat. I, per tant, espero que prenguin nota del que ha passat aquests dies amb relació a la seva conselleria.

Anem a la moció. I precisament per això, pel que ha passat en els centres especials de treball, comencem amb una denúncia, que ja l'hem feta i passem pàgina, i fem propostes. Primer, que paguin aquests 153 milions. Majoritàriament ja s'han pagat gràcies a una pregunta, a una altra pregunta del meu president de grup davant el president de la Generalitat en una interpel·lació i ara una moció. Al final s'han pagat sembla que gairebé tots.

En segon, proposem que hi hagi un pagament mensual. I, en aquest sentit, doncs, des del Grup Socialistes, al qual agraïm la possibilitat d'haver fet transaccions, han proposat que sigui l'any 26, cada quatre mesos, i després mirar de que l'any se-

güent, el 27, sigui cada mes. Ens sembla bé. Han, segur, mirat les oportunitats i les possibilitats de fer-ho, i em sembla que és una bona solució, que agraïm. Després, revertir els 5 milions d'euros de reducció que hi han hagut als ajuts en aquesta convocatòria d'enguany i també els canvis de criteri que ja els vam plantejar a la interpel·lació. No té sentit que ho mirin només un dia a l'any, que sigui un dia a l'any que es valori quantes persones estan treballant en un centre especial de treball per calcular les persones de suport que necessiten, perquè això és molt atzarós, i pot resultar positiu per a una entitat, perquè conjunturalment en tingui més en aquell moment, o no, en una que resulta que en té molts més els mesos anteriors. I, per tant, s'ha de fer la mitjana anual. De la mateixa manera que el que sí que no té sentit és que les persones amb discapacitat que estan de baixa no computin a l'hora de calcular les persones de suport, perquè, com els vaig dir, les persones de suport fan moltes més coses, no només acompanyar-los en el treball, sinó que els acompanyen en la seva vida, en la seva vida ordinària –la família, també l'entorn personal, també quan van al metge i tantíssimes coses que fan. I, per tant, aquestes persones han de computar també quan no estan de baixa.

Després, els vam demanar –i aquí hi ha hagut una altra transacció– que en la conferència sectorial amb les diferents comunitats autònomes, quan valoren els diners que necessita cada comunitat autònoma amb relació als centres especials de treball, es tingui en compte el criteri de quantes persones tens treballant als centres ocupacionals de cada territori, i ens sembla que té tot el sentit del món. I, en aquest sentit, hi ha hagut també una transacció del Grup Socialistes que agraïm i que ens sembla positiva, i és en el sentit de que la Generalitat defensarà aquesta posició a la conferència sectorial.

Finalment, vull acabar demanant, doncs, que els acords i els canvis que es produeixin en els ajuts i en la tramitació dels ajuts es facin d'acord amb el sector; ens sembla un bon criteri.

I acabar amb una darrera reflexió. Tenen també un problema amb el transport adaptat: que tampoc van bé les coses. Hem parlat amb moltes entitats i amb moltes famílies que estan preocupades i ocupades per aquesta qüestió, des de la Roca, el Xavier Quincoces –el centre ocupacional–, o el centre Bosc, o el centre de la Vinyota, o el centre CIPO o tants altres que hi han al conjunt del país que tenen problemes greus amb relació al transport adaptat, que els emplacem a que també els solucionin.

I, finalment, permeti'm, president, acabar agraint la feina que fan els centres especials de treball, també les fundacions que els acompanyen, perquè fan una feina magnífica al servei de garantir la felicitat de les persones amb discapacitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputat. I ara té la paraula per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari del Partit Socialistes de Catalunya Units, la senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, vicepresident. Bona tarda, conseller, diputats i diputades. Bé, avui el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ens porta a debatre una moció sobre l'epicentre de la inclusió sociolaboral a casa nostra.

Catalunya ha construït, al llarg de moltes dècades, un model d'inserció propi, sòlid i singular a través dels centres especials de treball, però també a través de les polítiques de suport a l'empresa ordinària hi ha un ecosistema d'entitats de l'economia social molt actiu. Un model que no només busca l'eficiència productiva, sinó que garanteix el dret fonamental a un treball digne per a les persones amb discapacitat, especialment, i molt especialment aquí a Catalunya, per a les persones amb especials dificultats.

Quan parlem dels CETs, parlem de més de 24.400 persones, 24.400 llocs de treball que ofereixen per a persones amb discapacitat. I, a més, aquests centres són molt més que empreses: són espais d'acompanyament vital que atenen des de la formació, l'oci, l'esport, la salut, la convivència, fins a l'envelliment prematur dels seus treballadors i treballadores. Per tant, qualsevol debat sobre la sostenibilitat no és merament un debat administratiu, sinó que és un debat sobre la dignitat humana i la cohesió de la nostra societat, del dret de viure una vida plena per a milers de ciutadans i ciutadanes. Perquè el dret al treball no és només el dret a un salari; és un lloc al món, és un lloc a la nostra societat. I la tasca que fan aquests centres acompanyant les persones en la seva diversitat i en la seva vida independent és insubstituïble. No és només ocupació, sinó dignitat i autonomia per a persones amb discapacitat i especials dificultats d'inserció.

Com deia, Catalunya té un model sociolaboral únic a l'Estat que acompanya la persona durant tota la seva vida fins a moments tan complexos, com deia, com és l'envelliment prematur. Per tant, doncs, qualsevol debat sobre la seva situació s'ha de fer sempre des del respecte màxim a la feina que fan aquestes entitats i el conjunt dels seus professionals.

I ara, sobre el contingut de la moció, jo vull començar, primer de tot, agraint al Grup d'Esquerra Republicana la presentació de la interpel·lació, primer, i ara d'aquesta moció subsegüent. Agrair tornar a debatre en aquest Parlament sobre el nostre model d'inclusió sociolaboral, perquè, malauradament, aquest no és un debat que sigui, diguem-ne, el més recurrent en aquest Parlament. Però també l'hi he de dir: no compartim l'inici d'aquesta moció, que planteja, pràcticament, una esmena a la totalitat al Departament d'Empresa i Treball, parlant de deixadesa i inacció. Tot i que compartim la preocupació per la salut financera dels centres, doncs, crec que cal analitzar les dades amb rigor, perquè la política s'ha de basar sempre en fets.

I els fets què ens diuen? Ens diuen que el departament i la direcció general competent no s'han aturat. Perquè, de fet, moltes de les qüestions que em planteja la moció, alguns dels punts que em planteja la moció ja s'han resolt. El departament ha treballat molt intensament per resoldre aquestes qüestions. I afirmar que s'han posat en risc deu mil llocs de feina per manca de gestió, doncs, ens sembla que és un exercici d'alarmisme que no s'ajusta pas a la realitat. La gestió de les línies de suport ha estat constant i, com veurem a continuació, les dades de pagament i les reformes, doncs, desmenteixen aquesta tesi d'abandonament.

Una cosa és demanar millores, que sempre són necessàries, i l'altra és negar la feina feta. Per tant, ja els hi dic, no hi han pagaments pendents dels imports que s'hagin atorgat. S'han realitzat tots els pagaments pendents. Sí, durant el mes de desembre i durant el que portem del mes de gener, no? L'Administració està complint els seus compromisos. I el mateix passa també amb el personal de suport. Perquè no hi ha hagut cap retallada de 5 milions d'euros: l'import és el mateix que l'any anterior, els 32,5 milions d'euros per als equips multidisciplinaris de suport.

Per això, el nostre grup, a banda del primer punt, votarem en contra dels dos punts que demanen procedir al pagament perdent, perquè, com deia, no hi ha cap pagament pendent, i també d'aquest que demana revertir una retallada que no s'ha produït, no? A la resta de la moció sí que el nostre grup hi votarà a favor. I, a més, de veritat, li vull agrair al diputat Elena la voluntat de negociació i la facilitat, doncs, per arribar a acords en aquells dos punts que hem fet esmena, que, a més, són dos punts que al final hem arribat a un acord de transacció.

I, a més, també demanem al conjunt de la cambra que el suport als centres especials de treball no es converteixi en una arma llancívola. Els centres necessiten estabilitat, seguretat jurídica i finançament àgil. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Sí, acabo, vicepresident.

Continuarem treballant perquè Catalunya segueixi sent un referent en la inserció de les persones amb més dificultats, garantint que cap lloc de feina estigui en risc

i que el model català de centres especials de treball sigui sostenible, modern, però, sobretot, humà.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada Noemí Nieto i Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

Vicepresident, conseller, diputades i diputats, avui no parlem només de subvencions ni de tràmits administratius, parlem de persones; parlem de més de deu mil persones, de llocs de treball amb discapacitat que han estat posats en risc per la mala gestió del Govern.

Des de Junts, ho vam dir clarament en seu parlamentària, abans de finalitzar l'any. El diputat Isaac Padrós va reclamar el pagament de 153 milions corresponents a la part subvencionada de les nòmines del 2025 d'aquestes persones amb discapacitat que treballen als centres especials de treball. Per tot això, donarem suport a la moció presentada pel diputat Joan Ignasi Elena, que fa quinze dies ja va formular una interpel·lació rigorosa i necessària que afecta milers de persones. Els CETs són una eina clau de cohesió social, una expressió clara del compromís del país amb la inclusió, la igualtat d'oportunitats, el treball digne, i també són una part real del nostre sistema productiu.

Cal recordar d'on venim. Aquests centres són el resultat de la llarga trajectòria de les entitats socials i familiars del nostre país, amb dècades d'història, que van apostar per la inserció laboral de les persones amb discapacitat molt abans que existissin ajudes públiques. Ha estat aquest impuls de la iniciativa social arrelat al territori i sostingut en el temps el que ha fet possible que Catalunya sigui avui referent d'inclusió sociolaboral, amb un model que ha crescut i evolucionat positivament fins arribar a més de deu mil llocs de treball.

Ara bé –cal dir-ho amb honestedat–, massa sovint no hem acompanyat prou bé aquest model a nivell econòmic. Hem mantingut un sistema inestable, excessivament basat en subvencions anuals, com si la discapacitat fos una realitat reversible, quan en realitat requereix suports estructurals i estables. El 2025, malauradament, marcarà un abans i un després. Lluny de voler millorar la relació entre la Generalitat i els centres especials de treball, el rumb pres per la conselleria d'Empresa i Treball, i en concret per la Direcció General d'Economia Social, ha estat profundament perjudicial. I ho ha estat per tres raons molt clares.

La primera és l'endarreriment en els pagaments. La posposició dels canvis en les bases de les subvencions van comportar un retard en l'adjudicació i, com a conseqüència, un retard greu en el cobrament, que Junts va denunciar l'any passat. En data d'avui podem dir que no s'ha cobrat la totalitat del deute –he parlat amb les entitats, portaveu socialista. Però cal dir-ho clarament: no és normal cobrar tampoc dotze mesos amb retard. Mentrestant, les entitats s'han hagut d'endeutar, assumir pèssimes de crèdit i fer front als interessos bancaris amb recursos propis.

La segona raó que ha empitjorat la situació: els nous criteris de bases més restrictius. Els canvis en la valoració de les necessitats d'acompanyament per a la inserció laboral evidencien que no s'ha tingut en compte ni el sector, ni el funcionament real del centre, ni la manera com s'acompanya una persona amb discapacitat en el seu lloc de treball. Es necessiten adaptacions, materials i persones de suport, i aquestes ajudes no són accessòries; són clau per a l'èxit del model. Per això reclamem, com fa aquesta moció, que es recuperin els 5 milions d'euros derivats de penalitzacions injustes. Abans del 2025 no es penalitzaven les baixes laborals; no es vinculaven les ajudes de suport a les hores contractades. Els suports eren estables, estiguessin o no de baixa les persones amb discapacitat. Aquests suports són essencials per a la seva recuperació.

I la tercera raó que ha acabat d'agreuja la situació és l'increment de la burocratització. Els nous tràmits per accedir al finançament són més complexos i més lents. Molt lluny, el Govern del PSC, d'una administració àgil i eficient. I aquesta recau, un cop més, sobre unes entitats (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) ja fortament tensionades econòmicament.

Conseller, els centres especials de treball recordaran el 2025 com un cúmul de despropòsits, i per això avui és tan important aquesta moció. Des de Junts, hi donarem suport, diputat Elena. Perquè defensar els drets és defensar la iniciativa social, el treball digne, la cohesió social i la igualtat d'oportunitats. Ara el que cal és que el Govern escolti, rectifiqui i actuï. Aquí i a Madrid. Perquè volem les seves competències i criteris justos, tenint en compte, com diu la moció, el nombre de persones als centres de treball, donat que Catalunya som la comunitat amb més nombre de persones –que a Madrid no es reconeix aquest criteri. Per tant, ho repeteixo, votarem a favor de tots els punts d'aquesta moció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Conseller, diputats. Diputat Elena, avui es posa sobre la taula una situació que no només és administrativa, és profundament política, perquè afecta drets, afecta el treball i la dignitat de milers de persones amb discapacitat, moltes d'elles amb discapacitat intel·lectual.

Els centres especials de treball són una eina clau d'inclusió. No són ni un complement ni una concessió gracieble. Gràcies a aquests centres, milers de persones amb discapacitat accedeixen a una feina, amb salari, amb drets i amb els suports adequats. En aquests centres, més del setanta per cent de les plantilles està formada per treballadors amb discapacitat d'especials dificultats. Estem parlant que només Catalunya –i són dades de l'any 2024, del Departament d'Economia Social– té registrats 200 centres –201 per a més concreció– entre centres d'iniciativa social i societats mercantils, en els quals treballen quasi 30.900 persones. Un setanta-nou per cent són persones amb discapacitat, i tots –tant se val la fórmula jurídica sota la que actuïn–, des de realitats diferents, fan una feina encomiable a favor de la inserció laboral real i la creació d'ocupació.

O sigui, que estem parlant, en definitiva, d'un sector empresarial amb un pes important, on el retorn a la societat multiplica per quatre cada euro que l'Administració pública hi inverteix. És obvi; hi devem estar tots d'acord: és un sector prioritari. Però, malauradament, com tot lo que passa a Catalunya, aquest Govern fora de servei té les prioritats equivocades, posant per davant de les persones les falses ambaixades, els observatoris que no sabem què observen o *chiringuitos varios donde colocar amigos y conocidos*. Prioritats equivocades, senyories.

I quins són els fets? Fins al mes de desembre, els CETIS no havien rebut ni un euro de la subvenció anual que els correspon. De manera que prop d'un centenar d'aquests centres es van veure obligats a denunciar, a través de les entitats que representen i també en aquest Parlament, a la Comissió de Drets Socials, aquesta situació. El deute acumulat va arribar als 153 milions d'euros. No són xifres exactes. Estem parlant de nòmines, de la continuïtat de projectes i de l'estabilitat vital per a milers de persones i les seves famílies.

Per altra banda, molts centres, per poder afrontar l'impagament de la Generalitat, es van haver d'endeutar i, com és obvi, això comporta els interessos a afegir al despropòsit que estan patint els centres especials de treball. Al final han acabat fent de banc de la Generalitat, finançant lo que tenien tot el dret a rebre. La Generalitat avui afirma haver destinat molts milions d'euros, però la realitat és tossuda: els

diners no han arribat en la seva totalitat. Les convocatòries continuen encallades en tràmits administratius i, mentrestant, les entitats avancen a l'Administració pública recursos econòmics que no tenen. Vamos, el mundo al revés.

La situació s'agreuja encara més si parlem del personal de suport: educadors, terapeutes, psicòlegs, preparadors laborals. Sense aquests professionals, molts treballadors amb discapacitat no poden sostenir el lloc de treball. És així de clar. I estem parlant d'unes deu mil persones, bàsicament amb discapacitat intel·lectual. Dincat –tots vostès la coneixen–, la principal representant del sector de la discapacitat intel·lectual, ha parlat de maltractament inadmissible. Penso que és difícil trobar una expressió més precisa.

Fins aquí té els fets. Fins aquí hem arribat, els fets. Ara toca la traducció a la realitat política. Senyories, quan una administració incompleix de manera sistemàtica els seus compromisos, no només falla la gestió; falla la responsabilitat política. I els que paguen aquest desastre són, una vegada més, les persones vulnerables. Aquesta situació de bloqueig posa en risc el dret a la feina de persones que difícilment trobaran una alternativa al mercat de treball ordinari. No estem davant d'un problema tècnic menor, ni tampoc davant d'un retard conjuntural. Estem davant d'un govern que no funciona i aquesta situació ens obliga a una resposta política immediata.

Per això, diputat Elena, donarem suport a la moció, reclamant el pagament de les quantitats pendents –ho repeteixo: el pagament de les quantitats pendents; facin números i veuran com estan pendents–, agilitat administrativa real –no només anuncis i propagandes–, i un compromís ferm perquè els centres especials de treball no tornin a ser ostatges de la ineficàcia administrativa. La inclusió laboral no pot ser només un discurs bonic mentre incompleixen els pagaments. O se sosté amb fets i amb actuacions o la traducció és que els centres especials de treball acabaran tancant. I, a data d'avui, els que sostenen la inclusió estan sent del tot abandonats.

I acabo ja, senyor president. Quan un govern és capaç de gastar milions en propaganda, en assessors, en estructures polítiques supèrflues, però no és capaç de garantir el suport a les persones amb discapacitat, el seu dret a treballar i a desenvolupar una vida autònoma, el problema no és pressupostari, senyories; el problema és moral.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. *Conseller Sàmper*, diputados, señor Elena... Suenan curioso, ¿verdad?, cómo aquellos que te producen un severo maltrato son los que ahora te ofrecen ayuda. A mí de verdad que me tienen que explicar objetivamente en qué se sostiene tal hipocresía de Esquerra Republicana de Catalunya.

Miren, cuando ustedes gobernaban –hace dos días–, VOX presentó una propuesta de resolución precisamente para aumentar la oferta de estos centros y para dar ayuda a las personas con discapacidad y dar ayudas a aquellas personas que trabajan con discapacidad. Y ustedes votaron en contra. Ustedes: Junts y el PSC. (*Alguns aplaudiments.*) Y, claro, ustedes gobernaban hace dos días. Pero es que ahora condicionan de manera imprescindible el Gobierno de Illa: han invertido al señor Illa. Pues, oiga, mi pregunta es la siguiente: ¿por qué, en vez de exigir impuestos, que aumenten los impuestos, y en vez de exigir planes que no sirven absolutamente para nada o comités de expertos, exijan directamente que paguen las deudas con los CETIS? Y nos ahorraríamos esta moción. ¿O es que no se comunican ustedes con sus socios de gobierno? Ah, no, claro, es que precisamente prefiere hacer política con esto.

Si nosotros fuéramos unos sectarios como ustedes, votaríamos en contra de toda la moción, por hipocresía y por muy baja altura de miras. Pero, como pensamos en las personas que les afectan estas medidas, esas personas que no les llegan las ayu-

das, esas personas que han tenido que pedir créditos –o esas entidades– para poder pagar las nóminas, para poder pagar a los acompañantes, votaremos a favor.

Ahora, espero y deseo que realmente esto se lleve a cabo; espero y deseo que se pague en tiempo y forma, y espero y deseo que se modifique estas cuestiones. Porque, bueno, hoy no está la señora Romero. Debe estar muy ocupada en plató, comentando el tema de los famosos 4.700 millones de euros. Y debe tener más faena en eso que en darle al botón y autorizar las transferencias correspondientes. Es una vergüenza, hombre. Es que esto no se puede comprender, señor Elena.

Mire, el *Govern* acumula una deuda de 153 millones de euros que no ha transferido –que no ha transferido–, del año 2025. No anteriormente, de este año. ¿Y qué puede suponer esa falta de pagos? Pues, evidentemente, afecta a más de 1.300 personas trabajadoras con discapacidad. Solo en las comarcas de Lérida –solo las comarcas de Lleida–, y decenas de centros en Cataluña. Y, claro, debido a la falta de pagos en tiempo, muchos centros, como he comentado, han tenido que recurrir a formas de financiación alternativas y a pedir créditos; que, por cierto, esos intereses se abonarán por parte de las entidades y no por parte de la Generalitat.

Sinceramente, señor Elena, si pagamos impuestos es para cuestiones como estas, no para que lo quemen en MENAs o en inmigración ilegal, que estos no tienen retrasos en cobrar. Es más, cobraban de más y cobraban dinero que no debían cobrar. (*Alguns aplaudiments.*) A ellos las transferencias les llegaban al momento. Es impresionante. Piense un poco, por favor.

Pero, para colmo, el *Govern* ahora dice lo siguiente, y es que solo destinará 133 millones de euros; es decir, reduce 5 millones de lo que ya presupuestaron ustedes, que ya era poco. Es decir, ustedes están dejando de lado a las personas que quieren trabajar, con discapacidad. Y luego vendrán aquí y querrán emitir un mensaje –un mensaje falso, evidentemente– de que protegen a las personas, que protegen a la clase trabajadora, que quieren que esas personas desarrollen su actividad. Y la realidad es que cuando ustedes pueden hacer algo de verdad, que es destinar recursos públicos, ustedes los recortan. Y ese recorte va a afectar a psicólogos, a trabajadores sociales, lo que afecta, precisamente y directamente, a la calidad del acompañamiento y a la atención de los centros.

Y, mire, yo le voy a ser muy claro: lo que de verdad necesitan esos centros es más financiación estable y que se abone; que se abone, porque esta falta de ingresos, esta falta de pago, les está poniendo en riesgo de colapso si los pagos no se normalizan y si las bases de financiación no se aseguran con certeza y anticipación. Por tanto, le pido y le exijo que paguen lo que deben a los centros y que corrijan de inmediato esa situación para que no vuelva ocurrir, que no nos volvamos a ver en esta situación.

Y tengan en cuenta una cosa, que es denigrante: es verdaderamente preocupante que unos centros que trabajan con unas personas que necesitan ayuda, unas personas que quieren llegar a desarrollarse, unas personas que tienen metas, que tienen cuestiones, que quieren llegar a final de mes, ustedes no tengan en consideración eso –no tengan en consideración eso. Se les tendría que caer la cara de vergüenza que esto pase aquí.

Y ya se vio que la consejera Romero tuvo que dar explicaciones y que uno de los pagos ya se había adelantado y faltaba el otro. Bueno, espero y deseo que el segundo pago se haya realizado lo antes posible o que se haya realizado, porque no se entiende. ¿De acuerdo? Ya sé que usted ahora se pone muy nerviosa, pero es que es la realidad. La realidad es que esos centros no están recibiendo el dinero de la Generalitat de Catalunya. Los culpables son ustedes. Vayan a las asociaciones, vayan a los sindicatos, vayan a todos y expliquen que ustedes no dan ese dinero.

No hace falta que diga que le corta el tiempo, que ya me lo han cortado. No se preocupe.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

És el torn, ara, del Grup Parlamentari Comuns, i té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Aquesta és una qüestió que vam tenir l'oportunitat de debatre a la Comissió de Drets Socials i Inclusió amb motiu de la compareixença de representants d'alguna de les entitats a què fa referència la moció, i que ens traslladaven el seu neguit i les seves dificultats. Unes entitats que fan una tasca imprescindible d'atenció, d'assistència, de promoció de l'autonomia personal, social i laboral de les persones amb discapacitat intel·lectual i/o amb problemes de salut mental, que impulsen també iniciatives d'economia social que permeten contribuir a aquesta inserció laboral, aquesta confiança en les capacitats de les persones per a una societat més rica i més inclusiva.

Parlem d'inserció laboral, parlem de centres de treball especial, que és cert que en una situació ideal constituïrien un element pont cap al mercat laboral, no com a element estructural, però és cert que el grau d'exigència laboral és cada cop més elevat, no només pel que fa als ritmes, també jornades, torns de treball i per connectivitat vinculada a l'ús de tecnologies de la informació. En definitiva, una precarietat que expulsa de les oportunitats laborals aquestes persones malgrat la quota de reserva de la Lismi.

D'altra banda, per cada euro invertit per la Generalitat en centres especials de treball, el retorn social és de 4,4 euros a la societat. I malgrat aquest fet, els centres especials de treball d'iniciativa social veuen perillar la seva continuïtat per aquest canvi de model. És cert que l'increment del salari mínim professional que s'aplica a aquests treballadors i treballadores i que ningú qüestiona, tampoc els centres de treball especial, va acompanyat, en canvi, d'una reducció de les subvencions per a equips multidisciplinaris de suport en 5 milions d'euros i, a més a més, pel fet de que es paguen tard i malament.

El Departament de Treball ha introduït modificacions a les bases d'aquesta subvenció destinada als centres especials i dues d'aquestes modificacions afecten directament i significativament la manera com es calcula la quantia de l'ajut per cobrir les despeses del personal de suport corresponents als exercicis 2025 i 2026. Segons les noves bases, la quantia de la subvenció per a aquest personal de suport es determinarà segons la plantilla de persones amb discapacitat que constin d'alta en una data concreta de l'any, el 22 de setembre, sense tenir en compte els moviments de plantilla que puguin produir-se al llarg de l'any.

D'altra banda, quan una persona amb discapacitat estigui de baixa, sigui per un període curt o sigui per un període llarg, la subvenció deixarà de cobrir el percentatge del personal de suport corresponent a aquest període de temps, com si aquesta persona deixés de treballar al centre durant el temps de la baixa.

I per últim, també és important destacar que, lluny de complir amb el compromís d'incrementar aquesta subvenció per tal d'afavorir una millora dels salaris dels professionals –una reivindicació que des de Comuns fa temps que hi fem suport–, el càlcul s'ha fet segons uns criteris que no només no permeten cap increment salarial, sinó que comporten aquesta retallada a què feia referència anteriorment, dificultant, per tant, encara més uns increments tan esperats com necessaris.

D'altra banda, també desapareix el concepte del deu per cent per despeses indirectes, fet que dificulta la gestió de la subvenció.

A finals de desembre no s'havia rebut cap pagament del finançament corresponent, una suma de 153 milions d'euros, que aquestes entitats van haver d'avançar per tal de poder pagar els salaris dels seus treballadors. Tot i que finalment, és cert que en el marc d'aquell últim Ple, el conseller Sàmper ens va participar a tothom que s'havia procedit al pagament de part de les subvencions concedides.

La moció fa propostes assenyades i necessàries: pagar per urgència els pagaments encara pendents –que *haberlos haylos*–; revertir la reducció en la quantia de les subvencions, així com aquesta modificació en els criteris de determinació de la quantia en base al càlcul del volum de personal, no en una data concreta, sinó en el període a què fa referència aquesta, i també tornar a computar els períodes de baixa a la determinació de la quantia, així com tornar a incorporar a la subvenció aquest deu per cent que estava destinat fonamentalment a les despeses indirectes, que generalment estan associades a la realització de l'auditoria externa associada a qualsevol subvenció.

Implementar un sistema de pagament –molt necessari– que garanteixi el pagament mensual de les nòmines d'aquestes entitats. Perquè, mirin, els treballadors i les treballadores tenen el vici de menjar i pagar les factures cada mes i, per tant, és molt necessari.

I per últim, ens sembla també positiu plantejar-se la possibilitat de revisar de forma participada el model d'inserció sociolaboral de les persones en situació de discapacitat, per tal de fer (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo– efectiu el seu dret al treball, que fa temps que necessita adaptar-se a una realitat social que ja ha evolucionat i no poc.

Ens hi pronunciarem favorablement.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, té la paraula el diputat Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bon dia de nou a totes i a tots. Primer de tot agrair a Esquerra Republicana la presentació d'aquesta moció. També traslladar-los que, com no pot ser d'una altra manera i com que em sembla que és encertada, aquesta moció, fa bastant un fil per randa de les principals reivindicacions de les entitats i del sector i de Dincat, etcètera, d'entrada dir que nosaltres, per tant, donarem tot el suport a les propostes que ens fan i que ens semblen absolutament raonables, no?

Avui no aprofitarem per parlar del model d'inserció sociolaboral, tot i que ens sembla bé aquest element de revisar-lo, i en tot cas la nostra posició, com en tots els àmbits i en tots els serveis essencials, és el protagonisme del sector públic i, per tant, de l'actuació des d'aquest àmbit, sempre des d'un reconeixement de la tasca que fan en aquest sentit les entitats de l'àmbit d'iniciativa social.

I, òbviament, tenim una realitat que és tossuda. I és aquesta realitat: que l'atur en el sector de les persones amb discapacitat de Catalunya és molt elevat i només un trenta per cent d'aquestes persones poden treballar. Aquesta és una realitat sobre la que s'ha d'incidir i s'ha de treballar.

Dit això, la portaveu del PSC ens parlava de no utilitzar-ho com una arma llancívola, no fer-ne una qüestió política... Miri, senyora Díaz, ens sembla que no és una qüestió d'arma llancívola dir que hi ha una deixadesa i una inacció per part del departament quan a dia 3 de desembre de 2025 algunes entitats denuncien que encara hi ha pagaments pendents del 2024. El Govern té uns compromisos de pagament, els ha executat o no els ha executat en temps i forma? No, no els ha executat en temps i forma. Per què? Ho han explicat? No han explicat el perquè. Ho han intentat fer a cuitacorrents quan això ho han denunciat les entitats. Perquè les paraules d'aquesta moció de «deixadesa» i «inacció» no són només del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana; són de les pròpies entitats i són elles les que ho manifesten. Després corren a realitzar els pagaments i intentar solucionar el problema i a acusar d'arma llancívola qui denuncia aquesta situació, quan és precisament aquesta denúncia el que els ha obligat a fer el pagament que no havien fet en temps i forma, tal com s'havia compromès el seu Govern.

I gra de sorra rere gra de sorra, rere gra de sorra, perquè quan no es per a és per be, i quan no, és per ce, doncs, un altre gran èxit d'aquesta gran gestoria d'exemple

de gestió d'Illa i companyia que a nosaltres ens sembla que de nou fa aigües per totes bandes. En allò que ens volien donar lliçons de gestió, en allò que ens volien donar lliçons de complir amb compromisos, en allò que ens volien donar lliçons de preocupar-se dels problemes reals de la gent, doncs, quines lliçons ens estan donant? Ben poques –ben poques. Per tant, no parlin d'armes llancívoles. Els demanem que no facin exercicis de cinisme. Limitin-se a fer la seva feina, limitin-se a fer allò més bàsic. I després ja ens parlaran d'armes llancívoles, de grans elements i d'altres exercicis. Però, en tot cas, nosaltres els hi demanem que facin allò més bàsic en temps i forma. I que quan ho denunciïn les entitats no acusin aquestes entitats de fer política.

Un altre element que ens sembla rellevant: aquests 153 milions que s'han deixat de pagar i el deute que això ha suposat per a les entitats. Esperem que també hi hagi un compromís en aquest sentit i que això no es reverteixi.

I, per acabar, els hi volíem fer una pregunta que ens sembla rellevant: és només una qüestió de deixadesa que no s'hagi pagat això en temps i forma o també hi ha una intenció de fons o amagada d'intentar que aquelles entitats més petites caiguin, de concentrar en entitats més grans i anar concentrant cada cop més aquesta activitat i, per tant, que les entitats petites vagin caient? A nosaltres ens preocupa aquesta qüestió. Diverses entitats ens ho han traslladat i ens agradaria que en el moment que fos possible, aclarissin si només és deixadesa o també hi ha una intencionalitat de fons.

En definitiva, donarem suport a aquesta moció i agraïm la tasca de les entitats i del Grup d'Esquerra Republicana per proposar-ho.

Gràcies.

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Cent vint-i-cinc mil persones amb un grau de discapacitat reconegut en actiu, inserides dins el mercat laboral, són menys de la meitat de les que per edat podrien fer-ho. Sovint, la manca d'oportunitats els impedeix treballar, prosperar, sentir-se, realitzades, útils i funcionals. Per això és tan important la tasca diària dels 207 centres especials de treball, que sostenen milers de persones amb discapacitat i que converteixen en fets i realitat la inclusió que vostès prediquen de paraula insistentment en aquest faristol.

No són un projecte pilot o una experiència marginal sota estudi, sinó una peça clau del sistema d'ocupació d'aquest país. I no obstant, se'ls tracta com un apèndix incòmode, com una despesa a contenir. No es valora que tots aquests centres, a part de crear llocs de feina estables i adaptats, generen autoestima, autonomia, rutines saludables, dignitat. Mentre en aquest Parlament ressona la retòrica, ells construeixen una realitat que millora substancialment la vida de milers de famílies.

Se'ls exigeix el mateix grau de competitivitat, eficiència i qualitat que a la resta d'empreses i se'ls hauria de compensar amb ajudes i subvencions perquè puguin fer viables els seus projectes sense perdre grau d'humanitat. Però els recursos públics necessaris no arriben i vostès s'excusen en la manca de pressupostos per justificar la precarietat estructural i la inestabilitat a la que condemnen aquests centres.

Quines són les conseqüències? No poden invertir en millores, no poden garantir la continuïtat, no poden afrontar les puges salarials, no poden planificar contraccions. On vostès albiren balanços econòmics, hi ha persones vulnerables en risc de perdre la feina i personal que fa equilibris impossibles per trampejar la situació.

Treuen rèdit polític presumint d'aquestes iniciatives socials i quan toca pagar la factura els deixen sols. Els centres fan malabarismes per esquivar l'infrafinançament i la burocràcia infinita amb què l'Administració els castiga. I per acabar-ho d'adobar, veuen com se'ls exigeix ser la solució de tot: que absorbeixin més perfils, que ja no es centrin només en els catalans discapacitats, que incorporin immigració en situa-

ció irregular... Se'ls demana que assumeixin perfils complexos, que cobreixin els governs en aquest col·lapse que han generat al país.

La instrumentalització política dels centres, en aquest sentit, denota fins a quin punt són forassenyades i contraproductives les seves polítiques en termes migratoris. S'estan desatenent sol·licituds laborals de persones amb discapacitat per col·locar amb calçador i a cop de talonari immigrants sense papers. I això és vergonyós i és alhora indigne.

No només cal dotar de finançament regular i estable aquests centres, sinó que cal establir protocols de contractació que prioritzin els nostres conciutadans amb discapacitat. No els demanem privilegis, els demanem coherència i responsabilitat. La inclusió dels catalans vulnerables a la societat no pot ser un discurs esgrimit davant aquest faristol per guanyar vots o premis Nobel; ha de ser una autèntica política pública dotada pressupostàriament.

El sistema mixt de finançament dels centres és fràgil, amb ingressos inestables i puges inesperades pel que fa a la logística. Per això necessiten una font pública fiable de cofinançament. No poden dependre de convocatòries anuals ni de si el Govern té més habilitat o menys per pactar i consensuar uns pressupostos. No poden anar signant pòlisses i crèdits contínuament.

Les polítiques d'inclusió fracassen si no hi ha coordinació màxima entre el Departament d'Empresa i Treball i el Departament de Drets Socials i Inclusió. I mentre aquest segon continuï més amoïnada per servir i subvencionar menors no acompanyats del Marroc que no pas per dotar d'oportunitats laborals els catalans vulnerables, em temo que no ens en sortirem.

Els sembla normal retallar 5 milions d'euros a personal de suport per a persones amb discapacitat mentre en regalen 8 a països estrangers amb tota mena de conceptes estrafolaris, mentre perdonen 168 milions d'euros en ajudes indegudes a qui no complia els requisits? Potser hauria de dimitir algú de la primera bancada. O potser hauríem de fer cessar a les urnes tot aquest Govern.

El president

I, finalment, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Gràcies, president. Diputades, diputats, consellers... Voldria fer un parell de reflexions prèvies a la senyora Orriols i una al senyor Ramírez.

A la senyora Orriols. Jo he tingut l'oportunitat de parlar moltes, moltes, moltes vegades amb entitats del sector, i li ben asseguro que mai, mai, mai, mai he sentit per part d'elles una reflexió, una queixa, en aquest sentit, en relació amb les incorporacions a les que vostè fa referència. Segurament deu ser perquè aquestes entitats, quan veuen una persona amb discapacitat, veuen una persona. *(Alguns aplaudiments.)*

I la segona reflexió és que hauria de mirar..., i la segona reflexió, al senyor Ramírez, és que hauria de mirar, almenys en aquests temes, d'estar una mica a l'alçada, perquè em sembla que no ho ha estat en la intervenció que ha fet, per la seva manca de sensibilitat i per la seva permanent utilització barroera del seu discurs en temes tan especialment sensibles i en els que hi ha consens en relació amb aquesta qüestió.

Finalment, aquesta moció tenia tres finalitats. Una era posar en evidència que aquest país té el gran tresor d'aquestes entitats, que fan una feina extraordinària, i, com deia la diputada Díaz, posar-los, ni que sigui per un dia, en aquesta sala, en el centre. La segona reflexió és per denunciar el que ha passat aquest any passat i que ha estat un error i que s'havia de posar llum sobre ell. I la tercera, que per això estem aquí i sobretot, és proposar alternatives que facin la vida millor a la gent del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Sí? Demana la paraula la diputada Orriols. Per què demana la paraula? (*Veus de fons.*) No. En aquest cas, forma part del debat, de la rèplica i la contrarèplica legítimes dels diversos grups parlamentaris. No té la paraula.

Cridem a votació. (*Remor de veus.*) Sí, senyora Orriols, estem cridant a votació. Digui.

Sílvia Orriols Serra

(*L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*) ...desigualtats en aquesta cambra, perquè a la senyora Capella (*remor de veus*), en les mateixes circumstàncies –en les mateixes circumstàncies–, se li va donar dret d'al·lusions –en les mateixes. I, en canvi, al grup d'Aliança Catalana se'ns denega permanentment.

El president

Això no és veritat.

Sílvia Orriols Serra

És cert.

El president

Això no és veritat, i es tracta a tothom exactament igual.

Continuem cridant a votació.

Senyores i senyors diputats, comencem la votació de les mocions subsegüents. El Grup Parlamentari de Junts demana la paraula. Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero

Sí, president. Per demanar, si us plau, votació separada en la moció 18, el punt 18; la 191, de moció, els punts 2 i 10.a.

El president

Perfecte.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies.

El president

Ens consta que el Grup Parlamentari de VOX demana que es faci la lectura del punt 2 de la seva moció, del punt 19. És així? (*Pausa.*) Hi ha cap altre grup parlamentari que vulgui plantejar una votació separada o demanar que es llegeixi algun punt? (*Pausa.*) No? (*Pausa.*)

Doncs comencem les votacions.

Comencem votant la moció subsegüent... Saben que les mocions que votem incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències per al sector primari de la sobreprotecció del medi natural (continuació)

302-00188/15

Comencem amb la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències per al sector primari de la sobreprotecció del medi natural.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 83 vots a favor, 48 vots en contra i 4 abstencions.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 59 vots en contra, 52 vots a favor i 24 abstencions.

Votem el punt 2 bis.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 116 vots a favor, 15 vots en contra i 4 abstencions.
Votem el punt 3.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 114 vots a favor, 17 vots en contra i 4 abstencions.
Votem el punt 3 bis.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 52 vots a favor, 48 vots en contra i 35 abstencions.
Votem el punt 4.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 114 vots a favor, 10 vots en contra i 11 abstencions.
Votem els punts 5 i 7 conjuntament.
Comença la votació.
Aquests punts han estat aprovats per 125 vots a favor, cap vot en contra i 10 abstencions.
Votem el punt número 6.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 59 vots a favor, 35 vots en contra i 41 abstencions.
Votem el punt número 8.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 114 vots en contra, 17 vots a favor i 4 abstencions.
Votem el punt número 9.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 83 vots a favor, 6 vots en contra i 46 abstencions.
Votem el punt número 10.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 87 vots en contra, 28 vots a favor i 20 abstencions.
Votem el punt número 11.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 125 vots a favor, 6 vots en contra i 4 abstencions.
Votem el punt número 12.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 114 vots a favor, cap vot en contra i 21 abstencions.
Votem conjuntament els punts 13 i 15.
Comença la votació.
Aquests punts han estat aprovats per 126 vots a favor, 5 vots en contra i 4 abstencions.
I finalment votarem el punt 14.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 6 vots en contra i 57 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la producció i el consum agroalimentaris (continuació)

302-00191/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la producció i el consum agroalimentaris.
Comencem votant el punt 1.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 15 vots en contra i 11 abstencions.
Votem el punt número 2.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 74 vots a favor, 61 vots en contra i cap abstenció.

Ara votem el punt 10.a.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.
Votem conjuntament els punts 3 i 9.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions –aquests punts
També de manera conjunta votarem els punts 4, 10.b, 11.c, 11.e, 11.f, 11.h, 11.b i 15.
Comença la votació.
Aquests punts han estat rebutjats per 105 vots en contra, 30 vots a favor i cap abstenció.
Votem el punt número 5.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 105 vots en contra, 10 vots a favor i 20 abstencions.
Votem el punt número 6.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 15 vots en contra i 13 abstencions.
Votem el punt número 7.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 105 vots en contra, 10 vots a favor i 20 abstencions.
Votem el punt 8.a.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 105 vots en contra, 10 vots a favor i 20 abstencions.
Votem els punts 8.b i 8.c.
Comença la votació.
Aquests punts han estat rebutjats per 103 vots en contra, 30 vots a favor i 2 abstencions.
Votem... Perdoni? (*Veus de fons.*)
Votem el punt 11.a.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 105 vots en contra, 10 vots a favor i 20 abstencions.
Votem el punt 11.b.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 12 vots a favor i 20 abstencions.
Votem el punt 11.d.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 75 vots a favor, 60 vots en contra i cap abstenció.
Votem el punt 11.g.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 102 vots en contra, 12 vots a favor i 21 abstencions.
Votem el punt 12.a.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 12 vots a favor i 20 abstencions.
Votem el punt 13.a.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 92 vots en contra, 12 vots a favor i 31 abstencions.
De manera conjunta, votarem els punts 13.b i 13.f.
Comença la votació.
Aquests punts han estat rebutjats per 94 vots en contra, 30 vots a favor i 11 abstencions.
Votem els punts 13.c i 13.d conjuntament.
Comença la votació.
Aquests punts han estat aprovats per 67 vots a favor, 57 vots en contra i 11 abstencions.
Votem el punt 13.e.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 57 vots en contra i 13 abstencions.
Votem el punt 13.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 57 vots en contra, 32 vots a favor i 46 abstencions.
Votem el punt 14.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 105 vots en contra, 10 vots a favor i 20 abstencions.
Votem el punt 14.b.

Comença la votació.

Votem de manera... Sí, el resultat de la votació ha estat 103 vots en contra, 30 vots a favor i 2 abstencions.

I, efectivament, votem de manera conjunta els punts 16.a, 16.b, 16.c i 16.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 65 vots en contra, 26 vots a favor i 44 abstencions.
I, finalment, votarem el punt 16.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

El secretari segon de la Mesa em fa adonar que, a l'hora de dir el resultat de la votació anterior, la presidència ha comès un error. Demano a la secretària..., al secretari general i al lletrat major (*veus de fons*) –sí, lletrat major– que puguin recuperar el sentit de la votació dels punts 16.a, 16.b, 16.c i 16.e. No sé si hi ha algun mecanisme... Si no, per garantir la situació, donem per anul·lada aquesta votació. (*Pausa.*) La tornem a repetir a efectes de l'acta i del diari de sessions.

Per tant, els proposo que tornem a repetir la votació dels punts 16.a, 16.b, 16.c i 16.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 65 vots a favor, 26 vots en contra i 44 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures necessàries per a superar l'actual estat precari del sector industrial (continuació)

302-00196/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures necessàries per superar l'actual estat precari del sector industrial.

Començarem votant de manera conjunta els punts 1, 4 i els punts 5, 6, 7 bis, 8.b, 8.c i 8.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Abans de votar el punt 2, demano a la diputada i secretària tercera de la Mesa del Parlament, la diputada Rosa..., Rosa Maria Ibarra, que procedeixi a fer la lectura del punt 2. Maria Rosa, Rosa Maria..., és complicat, a vegades. (*Rialles.*)

La secretària tercera

A aquestes alçades, president, ja no hauria de ser complicat. (*Rialles.*)

El president

Perquè sempre li dic Rosa i, per tant, rebo l'envestida de la secretària tercera amb amabilitat. (*Rialles.*)

La secretària tercera

Deixem el debat aquí. Molt bé, som-hi.

«El pacto nacional para la industria 2022-2025 ha tenido un impacto negativo para los intereses de la industria catalana al fijar sus objetivos mediante imposiciones y exigencias climáticas en línea con el pacto verde europeo y la agenda 2030, provocando la reducción del PIB, la pérdida de competitividad y de productividad, el aumento de los costes de producción y la generación de dependencia de la importación de productos manufacturados.»

El president

Moltes gràcies.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 107 vots en contra, 11 vots a favor i 17 abstencions.

I, finalment, votarem els punts 3, 7 i 8.a.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 122 vots en contra, 11 vots a favor i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball (continuació)

302-00192/15

I, finalment, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball.

Comencem votant els punts 1, 2.a i 2.c.

S'inicia la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 93 vots a favor, 42 vots en contra i cap abstenció.

Votem els punts 2.b i 2.f.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Continuem votant de manera conjunta els punts 2.d i 2.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 123 vots a favor, 1 vot en contra i 11 abstencions.

I acabarem votant el punt 2..., votant el punt 2.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 110 vots a favor, cap vot en contra i 25 abstencions.

Abans de procedir a la lectura de les dues declaracions institucionals que tenim previstes, hi ha el costum en aquesta cambra que, quan enmig de la legislatura hi ha un diputat o diputada que sol·licita la baixa de la seva condició de diputat del Parlament, pugui adreçar-se a la cambra per acomiadar-s'hi.

Paraules de comiat de Tània Verge Mestre

És el cas de l'honorable diputada, la senyora Tània Verge Mestre, i té la paraula per poder-se adreçar a la cambra en aquest comiat.

Tània Verge Mestre

(Els diputats del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya abandonen l'hemicicle.)

Tant de bo tingués aquesta capacitat al carrer, eh? Només plantar-me i hi ha una part de la cambra que fa «xuf!» Fantàstic! *(Alguns aplaudiments.)*

Gràcies, president. Diputades, diputats, companys, companyes. Ja pots estar temps a l'àmbit acadèmic fent xerrades i després aquí de consellera, de diputada, i aquests pocs minuts tenen el seu nervi.

I quan pensava quines paraules volia compartir, doncs, al final..., que tenien sentit per a mi també, que era el sentit polític que ha tingut el meu pas per la cambra, que no són d'aquests dos dies, sinó dels últims deu anys, cada vegada que he posat el peu en aquesta cambra. I pensava també que si he posat els peus en aquest Parlament amb diferents barrets ha sigut per empènyer dues coses bàsiques o molt fonamentals en el meu *leitmotiv*, que és fer del país un país més feminista i més lliure.

I aquí comença un conjunt d'agraïments que no us penseu que serà la llista dels Òscars, però que crec que li donen sentit polític també, que és reconèixer totes les persones amb qui, amb aliança, hem pogut ser moviment dins la institució per fer que canviessin coses.

I les primeres trobades són amb les ponències de les lleis d'igualtat i de violències, l'any 15 i 20, on hi ha unes aliances internes i externes per desbordar els textos vigents o per ampliar els textos inicialment presentats. Ha sigut un privilegi poder compartir aquests espais, col·laborar, aprendre, teixir aliances. Per tant, a totes les diputades, especialment dels partits d'esquerres, d'aquelles dues ponències.

Una mica més endavant, als grups parlamentaris d'Esquerra i de la CUP, per convidar-me a formar part –bé, votat per aquest Parlament– de la sindicatura electoral de l'U d'Octubre, en un context històric del país en què moltes persones ens vam comprometre en un exercici de sobirania molt important, també de Junts, els tres partits que donaven suport a aquest exercici de sobirania.

A la Mesa de la dotzena legislatura, on només hi havia una dona, de fet, però, amb l'impuls del president Roger Torrent, s'impulsa un pla d'igualtat, amb el suport de tots els grups, per dur a terme iniciatives pioneres que encara perduren: és un pla d'igualtat, és una oficina d'igualtat, és el Parlament de les Dones. I aquí vull donar les gràcies especialment també a la Marina Garcia, que en aquell moment formava part del gabinet del president Torrent i tot el seu equip, i al conjunt de diputades, en aquests moments la Raquel Sans, principalment, però que des d'aquell moment, doncs, han tingut des de la Mesa la responsabilitat també d'impulsar el pla: l'Adriana Delgado, la Rut Ribas, l'Alba Vergés, la Raquel Sans. Però al conjunt del personal del Parlament també, perquè les polítiques d'igualtat en cap institució s'implimenten si no hi ha un compromís per part de totes les persones que hi treballen.

I en aquesta etapa més recent, doncs, mil gràcies a Esquerra per haver fet aquesta aposta valenta, mil gràcies a les companyes amb qui vam crear un Departament d'Igualtat i Feminismes en el Govern del president Pere Aragonès, fent bandera de manera desacomplexada de les polítiques feministes, LGBT, antiracistes. I l'empremta és visible en aquest Parlament, i per això ho subratllo també. Hi ha una Comissió d'Igualtat i Feminisme que és permanent, que té caràcter legislatiu, perquè va existir i existeix encara aquest departament; si no, abans hi havia una comissió de seguiment. Per tant, el rang de les estructures importa.

Gràcies a totes les diputades amb qui hem compartit aquestes dues ponències de llei, la de drets LGBT i la de violències masclistes: Pilar Castillejo, Susanna Segovia, Elena Díaz, Laura Martínez, Sabrin Araïbi. Són lleis que també desborden les costures de les lleis vigents; per tant, també contribuiran a avançar en drets.

Vaig acabant. Gràcies, Pilar; gràcies, Andrés García Berrio i Pilar Castillejo, per les estratègies compartides que han permès que aquesta cambra tingui un pacte pel dret al padró, com reclamaven moltíssimes entitats, i per altres estratègies compartides al llarg de la legislatura.

I com s'acostuma a dir, *last but not least*, en anglès, mil gràcies a les companyes i companys del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, incloent-hi tot l'equip tècnic, per descomptat, també, especialment la Lara i la Ilham. Però gràcies, companys i companyes, per aquesta confiança, complicitat. He après moltíssim de vosaltres en aquestes dues legislatures, i ens queda temps, no?, per seguir compartint i aprenent. Najat, ets una dona extraordinària, de les persones més valentes que conec; sens dubte, la més valenta d'aquesta cambra.

I espero, i aquí –no és la primera vegada que ho faig– m'adreço al conjunt del Parlament i al conjunt de partits polítics, perquè sàpiguen trobar la fórmula per dotar aquesta Mesa i el conjunt de meses del Parlament per blindar la cambra contra els discursos d'odi, contra la violència política. Perquè aquest no és el preu a pagar per ningú, ni per ser qui és ni per defensar polítiques (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de defensa de drets humans.

I ara sí, acabo –acabo. Ens retrobarem, segur, també amb els que han marxat als carrers i a la vida democràtica del país. La diferència serà que amb alguns ens trobarem de costat, defensant drets i llibertats; amb d'altres ens trobarem al davant, combatent les estratègies salvapàtries...

El president

Acabi, si us plau, senyora diputada.

Tània Verge Mestre

...feixistes de sempre, però el que està clar és que de la lluita feminista per un país lliure no se'n surt; no me'n sortiré.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Moltes gràcies, honorable diputada, per la seva vocació de servei públic, i molta sort en l'etapa que ara obrirà.

Declaració institucional de condemna de la repressió de la població per part del règim iranià

401-00049/15

El setè punt de l'ordre del dia és la substanciació de la declaració del Parlament de Catalunya de condemna de la repressió de la població per part del règim iranià. Té la paraula la senyora Judit Alcalá González, diputada i secretària quarta de la Mesa del Parlament, per fer la lectura d'aquesta declaració.

La secretària quarta

«Declaració del Parlament de Catalunya de condemna de la repressió de la població per part del règim iranià.

»El Parlament de Catalunya manifesta la més rotunda consternació i condemna davant la brutal repressió exercida pel règim iranià contra la seva pròpia població, que ha provocat centenars de morts i milers de detencions en les protestes que s'estan produint. Aquests fets constitueixen greus i flagrants vulneracions dels drets humans, i una repressió ferotge de la llibertat d'expressió i del dret de manifestació pacífica.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya expressa tota la seva solidaritat amb les persones que, amb valentia, es mobilitzen contra un règim opressor i reclamen condicions de vida dignes, llibertat i drets fonamentals.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya insta el Govern d'Espanya i la Unió Europea a condemnar de manera clara i rotunda la repressió del règim iranià i a implicar-se activament en la defensa i la protecció dels drets humans a l'Iran, des del respecte al dret internacional, al multilateralisme i als mecanismes de cooperació internacional.

»Finalment, el Parlament de Catalunya reitera que la diplomàcia, el diàleg i el multilateralisme, fonamentats en el dret internacional, són les úniques vies possibles per avançar cap a unes relacions internacionals justes i pacífiques. En un context internacional cada vegada més inestable, és urgent que la Unió Europea assumeixi un paper de lideratge en la defensa d'aquest enfocament davant la desarticulació dels mecanismes de seguretat global impulsada per l'actual política exterior dels Estats Units.

»Palau del Parlament, 29 de gener del 2026.»

(Aplaudiments perllongats.)

El president

A continuació, senyores i senyors diputats, llegirem la declaració del Parlament de Catalunya sobre la situació al nord i a l'est de Síria.

Declaració del Parlament de Catalunya sobre la situació al nord i a l'est de Síria

401-00051/15

I, com a president del Parlament, vull donar la benvinguda a ciutadans kurds, membres del poble kurd, i expressar-los la solidaritat del poble de Catalunya amb el poble kurd, que ara se substanciarà amb aquesta declaració institucional.

Té la paraula el senyor Juli Fernàndez Olivares, l'honorable Juli Fernàndez Olivares, diputat i secretari segon de la Mesa del Parlament, per fer la lectura d'aquesta declaració.

El secretari segon

«Declaració del Parlament de Catalunya sobre la situació al nord i a l'est de Síria.

»Després de la caiguda del règim de Bashar al-Assad s'obria un període de transició a Síria que requeria la participació de les diverses comunitats que formen la població siriana –àrabs sunnites, alauites àrabs, cristians, drusos, kurds i la resta de minories– sense tuteles. L'Administració Autònoma i Democràtica del Nord i l'Est de Síria, reconeguda pel Parlament de Catalunya l'any 2021, ha estat un dels exemples de la possibilitat de convivència entre ètnies i religions tradicionalment enfrontades a la regió, de la lluita per posar fi al terrorisme exercit contra la població siriana i d'un fort compromís envers el paper de la dona.

»Davant la situació actual al nord i l'est de Síria i el risc d'una nova massacre contra la població civil siriana, inclosa la població kurda, el Parlament de Catalunya reafirma el seu reconeixement de la població kurda i de les estructures d'autogovern de les quals s'ha dotat; reconeix tota la diversitat de Síria i el paper del poble kurd en la lluita contra Daesh i en la inclusió de la diversitat i dels drets de les dones, i exigeix la fi de l'aïllament de la ciutat de Kobane.

»D'altra banda, el Parlament de Catalunya fa una crida a tots els governs i a les organitzacions internacionals per resoldre els problemes que alimenten les tensions sectàries i ètniques i per assegurar que els presoners de Daesh no siguin alliberats, com a mesura de protecció de tota la població civil.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya fa una crida a la comunitat internacional perquè prengui mesures urgents per evitar una massacre contra la població civil, el poble kurd, els alauites i totes les minories ètniques i religioses.

»Finalment, el Parlament de Catalunya defensa la legitimitat dels pobles de la regió que lluiten democràticament per defensar els interessos, drets i llibertats de les dones i de les comunitats que conviuen al territori del Nord i l'Est de Síria.

»Palau del Parlament, 29 de gener de 2026.»

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Moltes gràcies. *(En el sector del públic unes quantes persones mostren la bandera de Rojava.)* Senyors diputats, haig de recordar que el Reglament no permet exhibir símbols a la tribuna.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Drets Socials i Inclusió, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i el conseller de Política Lingüística.

La vicepresidenta primera

Bona tarda, diputats i diputades. Reprenem la sessió.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el foment i l'aprenentatge de la llengua catalana

302-00189/15

I ho fem amb el vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el foment i l'aprenentatge de la llengua catalana, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula la diputada Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies. Molt bona tarda a tots i a totes. La moció que portem a debat és una proposta que pensa en gran, feta des de l'ambició nacional i el compromís de la defensa de la llengua catalana. Clar i català: demanem al Govern del nostre país que destini els recursos i el suport necessaris a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals per crear i impulsar una eina audiovisual de continguts d'aprenentatge del català en el marc de la plataforma del 3Cat.

Què vol dir això? Doncs poder aprofitar les capacitats tecnològiques i capacitats audiovisuals del 3Cat, així com la referència i la capil·laritat que té, perquè pugui ser un actor, un actor actiu en l'ensenyament de la llengua catalana. I per què? Doncs la proposta neix de la necessitat d'actuar i fer una passa més per revertir la fotografia preocupant, les dades que ens mostren aquest ús de la llengua catalana. I és que el català és la llengua habitual, la llengua d'ús habitual només del trenta-dos per cent de la població i retrocedeix arreu de les comarques del nostre país.

Per això creiem que cal universalitzar l'accés al català. Més enllà de l'escola catalana, que ja és el que fa, ensenyar la llengua també, hem de poder garantir l'aprenentatge a tothom, ja que el primer pas per poder parlar una llengua és, evidentment, conèixer-la, és saber-la.

Sabem que hi ha aproximadament uns 2 milions de persones que volen aprendre català o millorar el seu nivell, però l'oferta de cursos, malauradament, no cobreix tota la demanda. Justament per superar aquest hàndicap ja hi hem anat treballant. Aviat farà un any que vam pactar el pla de xoc entre Esquerra Republicana i el Govern de la Generalitat, amb més recursos, més cursos, més professors per al Consorci per a la Normalització Lingüística, amb més oferta de cursos també impartits per la resta d'entitats i amb subvencions també perquè els municipis puguin fer aquesta acció. O ara fa ja més de mig any que vam signar el pacte nacional per la llengua.

Ara cal donar una passa més per garantir justament aquest dret d'aprendre el català, que és un dret que contribueix a la cohesió social, però també al desenvolupament personal de les persones, així com a l'avenç professional. La moció, doncs, va d'aprofitar les oportunitats que hem construït com a país. Aprofitar la potència de l'ecosistema dels mitjans de comunicació en català, especialment dels mitjans de comunicació públics catalans i, en concret, també de la plataforma 3Cat, com a vaixell insígnia de la creació de continguts audiovisuals en català i com a actor actiu pel que fa al foment i la normalització de la llengua, que és el 3Cat. I fer, justament, que pugui oferir uns continguts d'aprenentatge de la llengua catalana d'accés lliure i gratuït. I per això en aquesta moció també demanem al Govern de Catalunya que hi posi els recursos pressupostaris, materials i humans necessaris per a poder-ho fer possible.

Es tracta que el 3Cat pugui fer com la BBC, oferir un servei d'aprenentatge de la llengua pròpia, com ara el *BBC Learning English*, conegut i, a més a més, de referència per a milions de persones arreu del món. O que el 3Cat faci com va fer amb el Supercampus, aquesta plataforma de continguts educatius en català que alumnes, famílies i docents poden consultar i que es va impulsar conjuntament amb el Depar-

tament d'Educació. Fer, per tant, que el català sigui accessible a tothom qui ho desitja, de manera que el cent per cent dels catalans que volen aprendre la llengua ho puguin fer.

Ens consta que és un projecte que s'està treballant, i celebrem que així sigui. Per això, aquest impuls parlamentari que podem fer avui des d'aquí també creiem que és clau.

Voldria agrair les esmenes presentades, que són propositives, que van en la línia de millorar i complementar la proposta, així com de dotar-la també de més garanties. En primer lloc, i especialment, als diputats Agustí Colomines i a la Pilar Castillejo, amb qui hem pogut arribar a una transacció conjunta i hem incorporat elements com la calendarització, el seguiment i l'avaluació de la proposta; vetllar també per la qualitat i els estàndards dels continguts, i explicitar la col·laboració amb el Consorci per a la Normalització Lingüística amb els itineraris d'aprenentatge també necessaris. També voldria fer un agraïment a la diputada Imma Ferret per la predisposició a sumar esforços i la complicitat en la defensa de la llengua catalana.

Creiem que és important sortir avui amb una majoria molt àmplia donant suport a aquesta proposta, que, amb tota la humilitat, però també amb tota la convicció, creiem que és una proposta de país. I en qüestions de llengua catalana els consensos són sempre imprescindibles, i avui tenim l'oportunitat de forjar-ne un de nou.

Acabo reiterant que cal actuar perquè, més enllà de les dades i de les pròpies tendències, més enllà dels canvis demogràfics i de consum, que impacten, evidentment, en la llengua catalana, també hi ha amenaces polítiques, com la d'aquells representants de l'extrema dreta o de l'espanyolisme més caspós a qui els fa nosa tant el català com els mitjans públics catalans; aquells que viuen la diversitat lingüística com una amenaça en lloc de viure-la com una riquesa, que estan obsessionats per tancar TV3 en lloc de defensar els mitjans públics, els quals són sinònims de pluralitat i democràcia.

Per això, davant d'aquestes amenaces, cal que les administracions i les institucions siguin, siguem útils també en la defensa de la llengua catalana. No és una qüestió banal o supèrflua, (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) és prioritari –acabo–, perquè la llengua catalana és la columna vertebral de la nació catalana, però també és la principal eina de cohesió social al nostre país.

I per això, en la seva defensa, els republicans i les republicanes sempre hi serem i ens hi podran comptar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. I ara, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Molt bé. Moltes gràcies. He agafat el paper que era, tot i que he baixat corrents. Molt bé. Aquesta moció s'ha d'entendre en un marc molt clar, que és que el dret a aprendre la llengua és un dret bàsic i que avui, llastimosament, no està garantit de manera universal, com una qüestió d'igualtat d'oportunitats, de cohesió social i de drets.

I el que tots sabem ja és que vivim en una situació d'emergència lingüística, que l'ús social del català està retrocedint, especialment entre el jovent i, precisament, en aquells entorns on la llengua hauria d'estar plenament garantida. I això no passa perquè la gent no vulgui aprendre el català, sinó perquè sovint no hem assegurat prou bé l'accés real a l'aprenentatge en tots els àmbits de la vida.

Des de la CUP considerem que el text que avui Esquerra porta a votació és una bona proposta. Valorem també que haguem pogut transaccionar les esmenes, i crec que reforça el contingut inicial. Agraïm que s'hagin acceptat. I el que volem posar en valor de les esmenes que hem incorporat és aquest calendari d'implementació,

desplegament i avaluació, amb un retiment de comptes davant del Parlament. Creiem que dona solidesa a la proposta i evita que quedi en una iniciativa genèrica, sense seguiment, sense impacte real. Això ens permet avaluar l'eina.

Igualment, també hem presentat que els continguts es puguin elaborar amb l'assessorament del Consorci per a la Normalització Lingüística, i això pensem que garanteix qualitat pedagògica, sostenibilitat del servei, itineraris progressius, amplis, perquè aprendre la llengua és un procés i, per tant, és important que el sistema acompanyi de manera coherent i de manera continuada aquest aprenentatge.

Sí que hi ha un tema que ens agradaria afegir –i aprofitem l'oportunitat–, perquè el PSC ha presentat una esmena, que sortosament no ha estat acceptada, en la que el que proposava era que s'afegís el «continuem treballant en el tema». Però aquest «continuar treballant» creiem que..., diguem-ne, sortosament no s'ha aplicat, perquè no pot amagar, no pot diluir responsabilitats i amagar el que realment està passant.

Nosaltres creiem... El Consell de l'Audiovisual ja ha advertit en més d'una ocasió la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals per l'ús insuficient del català en programes tant de la televisió com de Catalunya Ràdio. Els mitjans públics no sempre compleixen plenament la seva funció lingüística, quan tenen l'obligació de promoure i de normalitzar la llengua catalana. Ho diu la llei de mitjans i ho diu també el mateix llibre d'estil de la corporació, que estableix explícitament que la promoció del català és una missió fundacional del servei públic de comunicació nacional de Catalunya.

Però, per nosaltres, aquesta eina audiovisual que proposa la moció ha de ser un instrument complementari dintre d'aquesta política lingüística molt més àmplia que ha de garantir l'aprenentatge del català a l'escola, a l'educació d'adults, als entorns d'acollida municipal, al món del treball de manera gratuïta, a la vida quotidiana.

Ben desplegada, és una eina molt útil per trencar barreres d'accés, per arribar arreu del territori i reforçar l'ús i el prestigi de la llengua. Defensar el català per nosaltres és garantir drets. I no només drets lingüístics, sinó també igualtat d'oportunitats, cohesió social i participació plena en la vida social, cultural i laboral d'aquest país.

I per aquest motiu, i perquè el text transaccionat va en aquesta direcció, la CUP donem suport al compromís de continuar exigint polítiques lingüístiques valentes, estructurals i a l'alçada del moment que vivim.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per defensar les seves esmenes, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, la diputada Imma Ferret i Raventós.

Imma Ferret Raventós

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades, molt bona tarda. Avui debatem sobre el foment i l'aprenentatge del català. Una iniciativa que agraïm des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar per l'oportunitat que ens dona de poder avançar en l'objectiu que perseguim i que, de ben segur, coincidim amb molts dels grups d'aquesta cambra, que és facilitar l'aprenentatge del català a tota la població i universalitzar l'accés a la formació de la llengua, perquè el català és eina de cohesió social i de millora d'oportunitats per a tothom i cal vetllar perquè ho continuï sent.

En aquest sentit, tal com va exposar el conseller Vila en la seva intervenció en la interpel·lació, una de les prioritats del Departament de Política Lingüística i un dels seus principals eixos d'actuació és garantir que tothom que vulgui aprendre català pugui fer-ho en les millors condicions possibles. Línia de consens polític i social que representa el pacte nacional per la llengua, que continua sumant adhesions d'entitats i municipis –i al qual convido un cop més a adherir-s'hi als grups parlamentaris que

encara no han fet el pas—, recull tot un seguit de mesures per donar un nou impuls transversal a l'aprenentatge i ús de la llengua entre les persones adultes.

Cal dir que aquestes ja s'estan traduint en actuacions ben concretes, com ara el pla de xoc per a l'aprenentatge del català entre persones adultes, que ha permès incrementar significativament l'oferta formativa, o també el reforçament de cursos coordinats al consorci amb sindicats, entitats socials, patronals, col·legis professionals, que està permetent implicar nous actors en l'ensenyament de la llengua.

I més recentment, també la creació de la nova línia de subvencions adreçada a ajuntaments, consells comarcals i entitats socials per organitzar cursos gratuïts de català arreu del territori i que en aquesta primera convocatòria permetrà impulsar un total de 350 cursos de català i crear 8.750 noves places arreu de Catalunya.

Totes aquestes actuacions s'emmarquen en una transformació estructural del sistema d'ensenyament a adults, que, tal com explicava el conseller, està reforçant la capilaritat territorial, està donant més flexibilitat de tria als aprenents i està deses-tacionalitzant la inscripció a cursos.

En aquest sentit, el conseller també anunciava una línia de treball que s'està duent a terme, i és la de generar més recursos humans i materials; mesures com les noves contractacions i ampliació de jornades al consorci, o les noves beques per estudiar filologia catalana.

Tot i així, calen més recursos materials i didàctics de qualitat, sobretot adaptats als nous temps i als nous perfils d'aprenents. Així doncs, és important explorar formats innovadors alineats amb els nous hàbits de consum, i això inclou, per descomptat, els continguts digitals i audiovisuals, que, en el context actual, esdevenen una eina imprescindible per facilitar i incentivar el coneixement del català.

Val a dir que, en aquest context, la Direcció General de Política Lingüística en els Àmbits Tecnològic i Audiovisual treballa per impulsar i normalitzar l'ús del català en aquests entorns, de la mateixa manera que els mitjans de comunicació públics han de tenir un paper clau en la creació i difusió de continguts en català, i contribuir així a generar recursos útils per aprendre la llengua i consolidar el seu ús en la vida quotidiana.

I és per això que compartim l'objectiu de la proposta d'acord que ens presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Una iniciativa alineada amb la mesura 15.8 de l'horitzó setè del pacte nacional, que recull el compromís de consolidar el 3Cat com un agent actiu per impulsar la llengua, i també amb la mesura 12.14 de l'horitzó 5, que ja proposa desenvolupar una aplicació i recursos audiovisuals per a adults per accedir a l'aprenentatge.

I és en el marc d'aquests compromisos que, des del Departament de Política Lingüística, ja s'està treballant de manera conjunta amb la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals per explorar vies per reforçar l'audiovisual com a eina d'aprenentatge del català. I és en aquest sentit que vam presentar l'esmena a l'acord de la proposta.

La plataforma del 3Cat és avui un espai estratègic per arribar a nous públics, combinar aprenentatge i consum audiovisual i reforçar la presència social del català, tal com ja es fa en espais, com dèiem abans, també en el Supercampus.

Per acabar, cal dir que és important arribar a consensos per impulsar l'aprenentatge del català arreu de Catalunya i facilitar l'accés universal a la llengua. Perquè amb més oferta, més professorat, més materials, més eines i més recursos, podem garantir un aprenentatge de la llengua accessible, de qualitat i adaptat als nous temps.

Uns recursos, per cert, que esperem que es vagin augmentant amb el nou pressupost i es vagin reforçats pel nou model de finançament autonòmic. Per això, i amb la voluntat de contribuir a impulsar mesures de foment del català per a tothom i agraint la predisposició i entesa amb la diputada Marta Vilalta, des del nostre grup parlamentari donarem suport a aquest nou text de l'acord, perquè entenem que fa millor la moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de Junts, i té la paraula el diputat Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

Bé, bona tarda a tothom. Jo reprenc on ho ha deixat la diputada de la CUP, que és, diguem-ne, nosaltres, quan ens van plantejar aquesta moció, la vam trobar encertada, però al mateix temps la vam trobar insuficient, i vam intentar aportar-hi la nostra visió de què és el que s'havia de fer, entre altres moltes coses perquè no ens agraden, precisament, els discursos triomfalistes com el que acabem de sentir sobre el que està fent el Govern amb relació a la llengua i a la CCMA. Per tant, nosaltres vam introduir en aquesta moció la necessitat de desplegar un pla concret. No només, diguéssim, plantejar-lo, sinó obligar a fer-lo, d'introduir una governança i un control parlamentari d'aquestes accions. La internacionalització del mandat, que tampoc hi era. Un sistema estàndard comparat, que, al final, no ho han acceptat, però pretenia posar-s'hi, perquè, a més a més, creiem que això tocava el nervi, diguéssim, de l'aprenentatge de la llengua, no?

Si ho estem fent amb una plataforma com és el 3Cat, és evident que ha de ser universal, és a dir, no només per als catalans, sinó que ha de ser per a tot el món, i una capacitat d'aprenentatge. I això no és una cosa fàcil, eh? Perquè si tu compres un sistema, posem per cas, d'aprenentatge estranger i l'intentes posar a la plataforma 3Cat, a l'estranger no el veuran, perquè els drets només són per a l'interior.

Per tant, un pla necessita diners, necessita moltes coses que la moció no contenia en el seu moment. Però, com que això s'ha introduït, nosaltres estem contents d'haver pogut fer aquesta transacció amb els diputats de la CUP i d'Esquerra Republicana, doncs, per aprofundir en l'aprenentatge de la llengua.

A nosaltres no ens agraden els triomfalismes. Per això, diguéssim, també celebrem que Esquerra Republicana no hagi acceptat l'esmena del PSC que deia «continuem fent», no?, perquè no continuem fent. Hem de fer, per entendre'ns. Perquè, entre altres coses, això, diguéssim, intenta excloure aquells que som crítics amb la manera com es planteja tot el problema de la llengua.

A més a més, vostès ja saben que nosaltres no hem pactat, no hem entrat en el pacte per la llengua, entre altres coses perquè creiem, sincerament, que és una mica fum, eh?

Per tant, qualsevol moció que es plantegi en aquest Parlament o va acompanyada d'un programa de diners i d'avaluació del que es fa al cap d'un cert temps o realment no val la pena de fer-ho, no? I, a més a més, això també forma part de les obligacions des del punt de vista polític i des del punt de vista de governança d'un país.

És a dir, tu no pots dir: «Ara farem això. Ens inventarem aquest programa, ens inventarem aquell altre. No sabem d'on sortiran els diners, perquè no tenim pressupost, però després tampoc ho avaluarem.» I, clar, després ens surt l'extrema dreta que ens va dient que no fotem res, perquè a vegades els hi donem arguments.

Per tant, en el tema de la llengua hem de ser molt seriosos. I, en concret, nosaltres donem suport a això, a aquesta transacció. Li donem confiança, no permanent, també els hi dic, eh? I nosaltres també ens encarregarem d'avaluar si realment, en un moment o altre, es posa en marxa tot això o és simplement un brindis al sol.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. I, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, el Partit Popular de Catalunya. I té la paraula el diputat Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, vicepresidenta. Después de tanto discurso empalagoso y el masaje que se han dado unos a otros, vamos a hablar de lo que se esconde detrás de la moción. Empecemos por lo básico, porque conviene no engañar a nadie. ¿Quién se va a oponer a que alguien pueda aprender catalán? ¿Quién se va a oponer a fomentar una de las lenguas de Cataluña? Nadie, absolutamente nadie.

El problema no es el catalán. El problema son ustedes, porque, cuando ustedes hablan de lengua, no hablan de cultura ni de convivencia; hablan de control ideológico. Y por eso cada iniciativa suya, incluso la que podría parecer razonable, acaba convertida en un instrumento de imposición.

Nos piden hoy que TV3 cree una herramienta audiovisual para aprender catalán y que se destinen todos los recursos necesarios para ello. Más recursos, y a TV3. ¿De verdad no se les cae la cara de vergüenza?

TV3 se embolsa al año más de 350 millones de euros. En solo cuatro años, más de 1.400 millones de euros. Con este presupuesto podrían haber creado decenas de plataformas educativas, aplicaciones, contenidos, y no lo han hecho porque no les interesa. Porque TV3, la Corporación de Medios Audiovisuales, no es una televisión pública al servicio de todos; es una terminal de propaganda separatista. En TV3 llaman «exiliado» a un prófugo de la justicia. En TV3, cuando enseñan el mapa del tiempo, hablan de unos supuestos Países Catalanes, que no existen fuera de la fantasía identitaria del separatismo.

Así que la pregunta es: ¿de verdad van a enseñar catalán con esa aplicación o plataforma o como se llame?, ¿o pretenden seguir adoctrinando, como de costumbre? Ya se lo digo yo: adoctrinando.

Ustedes no conciben la lengua como un patrimonio compartido; la utilizan como arma. Se han convertido en auténticos comisarios lingüísticos. No aman el catalán. Odian el castellano. Y por eso señalan al camarero que atiende en castellano, persiguen al médico y amenazan al comerciante por rotular libremente su negocio en español. Por eso quieren controlar hasta cómo hablan los niños en el patio del colegio.

Y el resultado... (*Alguns aplaudiments.*) Y el resultado es su modelo... Su modelo está a la vista, porque, por mucho dinero que hayan quemado, hoy se habla menos catalán que nunca. ¿Saben por qué? Porque, detrás de cada medida que venden como positiva, hay cien de imposición, sectarismo y desprecio.

Mientras ustedes destinan millones a TV3 y a su maquinaria ideológica, Cataluña se cae a pedazos. Tenemos listas de espera interminables y médicos hartos de tanto abandono y desprecio. Tenemos a la comunidad educativa entera en la calle contra el Govern. Tenemos barrios más irreconocibles que nunca, okupas protegidos, delincuentes tocando las palmas con las mochilas llenas de lo que han robado, y vecinos abandonados. Tenemos unos trenes que no funcionan.

Por cierto, ¿saben todo lo que se podría hacer con los 1.400 millones de euros que se lleva TV3? Por ejemplo, pagar a más sanitarios o mejorar la red ferroviaria, que tanta falta nos hace. Pero aquí lo importante es que los catalanes tengan una aplicación de TV3 para aprender catalán.

¿Le van a decir al paciente que lleva nueve meses esperando una operación que se consuele viendo un tutorial de gramática en TV3? ¿A la familia que llega a su casa y se la encuentra okupada, que aprenda a decir «desahucio» en catalán mientras se queda en la calle? ¿O a la mujer a la que roban en un barrio degradado, que se descargue una aplicación para quejarse en la lengua que ustedes consideran correcta? Es que hay que tener la cara muy dura.

Han convertido Cataluña en un infierno fiscal, con quince impuestos propios, ahogando a autónomos, trabajadores y familias. Y, aun así, nunca es suficiente. Siempre quieren más dinero para mantener su chiringuito ideológico.

Saquen sus manos de los bolsillos de los catalanes, dejen de utilizar la lengua como coartada política, y dejen de usar nuestro dinero para pagar su fiesta.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Muchas gracias, vicepresidenta. Señor *conseller*, señores diputados, muy buenas tardes. Esta moción de Esquerra Republicana es el más claro ejemplo de cómo su obsesión monotemática genera, produce efectos esperpénticos, estafalarios, grotescos.

Porque, claro, ustedes, señores de Esquerra Republicana, como buenos separatistas de manual, están obcecados en erradicar el castellano de la faz de la tierra catalana, exigiendo e inyectando todo tipo de recursos para imponer el monolingüismo en catalán en las administraciones, en los medios de comunicación públicos, a los niños en las escuelas y en los patios de los colegios, a los comerciantes, a los músicos, a los cocineros, a los enfermeros, a los médicos, incluso a los operarios de cementerios. Vamos, a todo aquello que se mueva o que no se mueva. (*Alguns aplaudiments.*)

Claro, ustedes con esta moción, señores de Esquerra Republicana, les están diciendo, a todos los catalanes, en la cara lo siguiente: «Catalanes, nos importan un bledo vuestros sufrimientos.» Vuestros sufrimientos por tener que soportar un incremento desmesurado del precio de la cesta de la compra. Vuestros sufrimientos porque no llegáis a fin de mes. Vuestros sufrimientos porque os falta la vivienda; por tener que soportar las listas sanitarias más largas de toda España y las ayudas a la dependencia que nunca llegan, o cuando llegan ya es demasiado tarde, o porque tenéis que soportar la peor educación, el peor sistema educativo de toda España, o la creciente inseguridad y delincuencia en las calles, la islamización de Cataluña o el caos de *rodalies*, que se ha saldado incluso con un muerto recientemente, por desgracia.

Claro, es que Esquerra Republicana, con esta moción, lanza un órdago, y todos los partidos separatistas –hemos de incluir, claro, en ellos al Partido Socialista a la cabeza– se lanzan para demostrar a ver quién es más separatista.

Señora Vilalta, cómo se nota que de la matriz de su partido, de Esquerra Republicana, ha salido otro partido político que les está comiendo la tostada, ¿eh? (*Alguns aplaudiments.*)

Bien, en conclusión –porque tampoco esto da para mucho más–, esta moción de Esquerra Republicana tiene una cosa que es muy buena –hay que reconocerlo–; es una gran radiografía, es una buena carta de presentación de lo que es el separatismo: sectario y supremacista. Porque, claro, ustedes exigen que se cree una herramienta audiovisual para el aprendizaje del catalán en la plataforma 3Cat, pero no exigen al mismo tiempo que se cree otra herramienta de aprendizaje en castellano, teniendo en cuenta que la mitad de los catalanes tienen el castellano como lengua materna. Y tampoco dicen nada de crear una plataforma para el aprendizaje del aranés. ¿Aún no se han enterado de que *l'Aran també existeix*? O es que les ha traicionado el subconsciente aquel de que, claro, Cataluña es Barcelona. Bien, en conclusión, todo esto es una contumaz falacia, una gigantesca mentira que ustedes mismos han creado y que a ustedes mismos les ahoga y les come.

Acabo con una muestra, con un ejemplo de esa gran mentira que han creado y que les succiona. Recuerdo como hace cosa de dos años, no más, cuando el señor Vila, entonces secretario general de Política Lingüística, en la sala 1 de comisiones, se presentó allí e incurrió en una profunda contradicción cuando se lamentaba con lágrimas en los ojos casi –no así, entiéndame, de forma literal, no; de forma figurada–, con lágrimas en los ojos, figuradamente, de que, claro, es que en los años sesenta y setenta, cuando las personas que venían de otras regiones de España a Ca-

taluña se incorporaban en nuestra sociedad catalana y aprendían, naturalmente, el catalán..., porque era la realidad sociolingüística de entonces, bilingüe, en mayor o menor medida, y lo aprendían con total normalidad y sin ninguna imposición. Y yo le contesté: «Señor Vila, ¿no habíamos quedado en que durante el franquismo estaba prohibido hablar y escribir en castellano?» (*Alguns aplaudiments.*)

Gracias.

En catalán, se entiende. (*Rialles.*)

La vicepresidenta primera

Tot seguit, és el torn del Grup Parlamentari Comuns, i té la paraula la diputada Susanna Segovia i Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades... Jo no sé si a vostès els hi ha passat. Jo quan he començat a llegir aquesta proposta, aquesta moció que presenta el Grup d'Esquerra, m'ha vingut al cap el *Digui, digui...* No sé quants de vostès recorden el *Digui, digui...* El *Digui, digui...* va ser un programa que s'emetia diàriament a TV3. Crec que va començar l'any 84, i jo recordo que feia pocs anys que jo havia començat a aprendre català a l'escola. Crec que vam començar a fer classes de català quan estava a tercer o quart d'EGB –EGB! I recordo que, quan va començar el *Digui, digui...*, la meva mare, que és provinent d'Extremadura, i la meva tieta, que també ve d'allà i que feia uns anys que havien arribat... Havien arribat al barri quan tenien uns vuit o nou anys. Al barri de la Pau, un barri de Badalona que limita amb Santa Coloma, que és un barri eminentment castellanoparlant. Doncs quan va començar el *Digui, digui...* la meva mare, la meva tieta i altres companyes seves es van apuntar als cursos de *Digui, digui...* que feien al casal social del barri, que agafaven els vídeos que es passaven per TV3 –hi havia també uns cassets que teníem algunes famílies a casa, famílies castellanoparlants a casa– i els hi posaven i feien pràctiques de conversa a partir del *Digui, digui...*

Crec que segurament el *Digui, digui...* va fer molt per la capacitat que ha tingut la meva mare de poder-se comunicar en català amb la meva filla quan la meva filla se li adreçava en català. Per tant, crec que el *Digui, digui...* va ser un èxit de l'extensió i l'aprenentatge del català, de l'augment de l'ús social del català i de donar-li a gent com la meva mare l'oportunitat d'aprendre el català. I no hi va anar obligada; hi va anar perquè ho va voler fer, també per poder aprendre la llengua que estava aprenent la seva filla en aquell moment a l'escola.

Per tant, crec que ens hem de deixar una mica d'aquestes *fake news* i d'aquestes coses que utilitzen sempre els grups del Partit Popular i de VOX. Jo recordo una altra *fake new* que s'ha fet servir aquí, ara, per part del Grup del Partit Popular, quan el senyor Alberto Casado –el recorden, el van fer fora per intentar aturar la corrupció del Partit Popular– va dir que als patis de les escoles catalanes es perseguia..., o sigui, que a les escoles catalanes perseguien els nens per parlar català..., no, al revés, perdó, per parlar castellà, i que quan demanaven anar al lavabo en castellà no els deixaven, perquè, clar, «en castellà, no; m'ho demanes en català».

Recordo un programa que va fer el Jordi Évole llavors que entrevistava el llavors alcalde de Castelldefels, l'actual diputat Manu Reyes i també practicant de *spinning*, pel que hem pogut veure. (*Rialles.*) I li feien una entrevista just davant del pati d'una escola i li deien: «Així que està perseguit, el castellà? –Sí, sí, està perseguit.» I es feia un silenci i tot el que se sentia al pati d'aquella escola eren nens jugant i rient i parlant en castellà. Per tant, el mite i la *fake new* van quedar desmuntats en aquell moment.

O sigui, deixem-nos de *fake news*, intentem que la gent pugui aprendre el català quan vulgui, com vulgui i perquè vol, i perquè li és útil, i perquè li serveix per a aquest ascensor social, i perquè li serveix per tenir més oportunitats a la vida, i per-

què li serveix per relacionar-se amb més gent, que és pel que normalment serveix aprendre idiomes.

Ara bé, nosaltres donarem suport a aquesta moció, però no ens enganyem; aquesta plataforma no substituirà els cursos. No és la resposta a no oferir més cursos de català per a les persones que el volen aprendre. No ens enganyem amb això, perquè el que diu el pacte nacional és que s'han d'ampliar i s'han de duplicar i fer créixer molt les places, i que ha d'haver-hi un sistema descentralitzat. No és una substitució; és un complement, és una altra finestra per poder-lo aprendre.

I, a més a més, si ha de ser un curs, com vostès diuen..., que em sembla bé que vagi per cursos, que vagi per graus, que s'acreditin coneixements en funció de l'avenç dels nivells del català, ha d'haver-hi també un sistema eficient d'acreditació a través d'exàmens de la gent que aprèn el català per aquesta via i, per tant, garantir que tothom que vol fer un examen d'acreditació de la llengua al nivell que sigui té places en el moment que ho vol fer. I això són coses en què encara queda molt per fer. Per tant, hi donarem suport. És un pas endavant, però, no ens enganyem, no és la resposta a la manca de places de cursos per a la gent que ho vol fer de manera presencial.

I una qüestió més amb relació a les esmenes de «continuar treballant». Jo no sé el Grup de la CUP en la passada legislatura, però jo, que en porto ja algunes..., si hi ha una cosa que caracteritza les esmenes del Govern de qualsevol partit polític és el «continuar fent», «continuar treballant», «continuar impulsant», «continuar elaborant», «continuar desenvolupant». Jo entenc que no els hi acceptin, perquè jo moltes vegades tampoc les accepto, però que ens cridin l'atenció, home, tampoc, ara mateix, no?

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Mixt, intervé la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

No podem sinó valorar positivament qualsevol intent de revifar la vitalitat de la llengua catalana. Qualsevol mesura que contribueixi a promoure o enfortir la nostra llengua, a augmentar el nombre de catalanoparlants, tindrà el nostre vistiplau sense ni dubtar-ho. Però aquest xec en blanc que fem a la pervivència de la llengua catalana no ens impedeix reflexionar sobre la moció que avui ens presenten: insuficient, superficial i allunyada de la contundència que el país requereix per poder capgirar la pèrdua d'ús social del català.

Sargeixen pegats improvisats i temporals perquè són incapaços de fer front al diagnòstic real. No es tracta de fer més vídeos, més aplicacions, més plataformes en la nostra llengua, sinó de garantir que aquesta sigui, de manera efectiva i indubtable, l'única llengua en tots els àmbits essencials de la vida pública. Si el català fos l'única llengua vehicular a escoles, instituts i universitats del país, no caldria destinar recursos públics a eines complementàries, perquè suposo que tots tenim clar que cada contingut produït per TV3 suposa una despesa ingent per a les arques públiques. Si la despesa no té un retorn real i mesurable, són diners llençats per a no res, i ja es malversen prou fons públics.

En la seva ment ingènua –o interessada–, els nouvinguts frisen per conèixer la nostra llengua i transmetre-la als seus descendents, però la realitat dista molt d'aquesta rondalla. La majoria de sud-americans, marroquins, nigerians, paquistanesos no són ni tenen cap intenció de ser consumidors habituals de la plataforma 3Cat. Pensar que un programa audiovisual solucionarà dèficits lingüístics profunds és una il·lusió òptica apta només per a principiants.

La mesura que planteja no té cap recorregut pràctic; l'impacte serà nul, més encara si el comparem amb el cost que suposarà per a les nostres butxaques. Seria molt més

barat i efectiu implementar una moratòria en immigració que impedís que els catalanoparlants cada cop siguem un percentatge menor dins casa nostra, no troben? No necessitem més ambigüitats, més intents fracassats de seducció. Necessitem fer del català la llengua dominant, la llengua d'ascensió social, la llengua sense la qual sigui impossible viure ni desenvolupar-se amb normalitat a Catalunya. I per arribar a aquest escenari cal ambició, coherència, determinació, valentia, tot allò que vostès no tenen.

Fa masses anys que assistim a una política lingüística basada en el voluntarisme, en la pedagogia laxa i suau. La idea grotesca que si oferim recursos i subvencions, som amables i no incomodem a ningú aconseguirem salvar la llengua s'ha vist desmentida per la crua realitat. Per què han de voler aprendre català els qui no el saben si no l'has de menester per treballar, ni per accedir a serveis públics, ni per sol·licitar prestacions, ni per interactuar amb l'Administració que ha de renovar el teu permís de residència? Ningú aprèn un idioma per pena; tothom l'aprèn per necessitat. Si no generem aquesta necessitat, el català s'eslluirà fins a morir-se. No volem situar-nos al costat del grec antic o del llatí; volem ser una llengua viva, una llengua desitjada, una llengua imprescindible, la llengua dominant del país.

A nosaltres ens han votat per recuperar el país, la cultura, els valors i la identitat. I, a diferència de vostès, no renunciarem al nostre objectiu ni per càrrecs, ni per assessors, ni per grups propis.

Visca el català, i visca Catalunya!

La vicepresidenta primera

Tot seguit, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies de nou, conseller. Agraïxo el suport i la confiança de bona part dels grups parlamentaris d'aquesta cambra en aquesta proposta, i celebro justament aquesta àmplia majoria, aquest consens en aquesta proposta, que és clau, aquest consens, sempre que parlem de llengua catalana, ja que, com hem reiterat alguns dels portaveus, és un dret bàsic. Avui parlem del dret bàsic, l'aprenentatge de la llengua catalana, perquè és sinònim de cohesió social i és sinònim també de garantir igualtat d'oportunitats per a la ciutadania del nostre país.

Però –ja m'hi havia anticipat abans– sempre hi ha uns quants grups que surten aquí al faristol que no fan cap esmena –per cert, cap esmena de PP ni de VOX–, cap proposta seva mai per la llengua catalana, només excuses per votar-hi en contra, que fa que els hi caiguin les caretes i els hi surti la catalanofòbia. Perquè, com he dit abans, els fa nosa el català i els fan nosa els mitjans públics en català, perquè no es queixen mai dels diners, per exemple, de l'Institut Cervantes –mai. Però, en canvi, qualsevol proposta que fem per garantir, en aquest cas, l'aprenentatge del català, aquí tot són excuses per votar-hi en contra, més enllà de *fake news* o de fer populisme.

Deia abans que el consens és clau quan parlem de llengua catalana, i així ho hem treballat en l'esmena transaccional per millorar i per aportar-hi garanties, però volíem que fos una proposta clara, simple, sintètica i evidentment implementable. I no són declaracions d'intencions, sinó que justament això va a complementar moltes de les altres mesures que evidentment s'han de fer.

Miri, nosaltres si podem fer una passa endavant la farem. Sabem que queda molt per fer en la defensa de la llengua catalana. Treballarem per garantir que aquesta proposta s'implementi, però sempre tenint al cap que aquí n'hi ha uns quants que ens fan recordar sempre la cita d'Ovidi Montllor: «Hi ha gent a qui no li agrada que es parli, s'escriu o es pensi en català. Són les mateixes persones a qui no els agrada que s'escriu, es parli o es pensi.»

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques socials

302-00194/15

I passem, tot seguit, al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques socials, presentada pel Grup Parlamentari de Junts. I per exposar-la té la paraula el diputat Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tothom. Donar la benvinguda i agrair el suport i la feina a totes les entitats que ens acompanyen: a l'ACM, ONCE, Cocarmi, Dincat, Support-Girona, Fesoca, Afapac, Multicapacitats.

És una evidència que moltes persones a Catalunya tenim necessitats no cobertes, i la majoria són persones vulnerables –persones amb discapacitat o sense, persones grans, les nostres famílies. Calen mesures concretes que es puguin aprovar i dur a terme, i això és justament el que fem Junts avui.

Què volem les persones vulnerables i les nostres famílies? De fet, jo mateix els puc respondre aquesta pregunta: volem fer el que fa tothom, i que ningú dubti de si podem o de si volem fer-ho. De fet, volem que ens preguntin i volem ser protagonistes de les nostres vides. I avui proposem mesures concretes que ofereixen aquestes oportunitats, oportunitats que sobretot, i especialment, parlen del país que volem, del model de Catalunya que volem construir i de fins a quin punt som capaços d'exercir l'autogovern posant els catalans vulnerables i les nostres famílies al davant de tot. Això sí, amb drets i deures. I el que proposem gira sobre tres eixos vitals per protagonitzar les nostres vides.

El primer és l'actitud i el compromís. Aquesta cambra no pot limitar-se a aprovar paraules buides de contingut. Legislar i governar també és assumir el grau de compromisos amb l'actitud que s'espera per part nostra davant de la ciutadania de Catalunya; en aquest cas, diputats, la que esperen de nosaltres les persones més vulnerables del nostre país.

Per això, aquesta moció demana una actitud activa, una implicació sostinguda i una voluntat clara d'assumir responsabilitats i de fer efectiu el mandat del Parlament. És una moció profundament política, de voluntat política, que posa per davant la millora de la qualitat de vida dels catalans. Millorar per progressar, i el progrés nacional ens porta progrés social. Aprofito per dir al Govern que ha de ser molt seriós en els pagaments en temps i forma; aquest cop, en el pagament de prestacions econòmiques vinculades als serveis socials. Senyors del Govern, actitud i compromís.

El segon eix ve donat per l'anàlisi de la realitat, per les preocupacions i necessitats. Famílies que esperem mesos una valoració, persones que volem autonomia i només trobem barreres, professionals i entitats que sostenen el sistema per vocació. L'accessibilitat, semàfors adaptats, l'educació inclusiva, la mobilitat, la salut, el suport a la vida independent o la simplificació de les valoracions no són cap luxe; són condicions bàsiques de dignitat.

A més, senyors del PSC, el seu Govern del PSOE ha impulsat la LAPAD sense diàleg, utilitzant-la com a instrument de pressió política, i Junts defensem els catalans i rebutgem aquest model letal i oportunista. I és vergonyós que diputats catalans votin a Madrid a favor de perdre la capacitat de gestionar els problemes i les necessitats dels catalans des de Catalunya i de perdre la garantia de finançament i de cofinançament suficients a canvi de quatre rals. I també és vergonyós sotmetre en la mateixa votació la revalorització de les pensions amb les ocupacions a Ma-

drid. Senyors del PSC, responsable és votar-ho per separat, que és el que proposem nosaltres (*veus de fons*), Junts per Catalunya –calli, si us plau. Però és evident que tenim maneres molt diferents de fer i d'estimar Catalunya. Junts votarem a Madrid tantes vegades com calgui en contra de tot allò que no sigui bo per als catalans.

I el tercer eix és l'esperança, l'esperança que el que aprovarà avui el Parlament de Catalunya es complirà amb esforç, amb compromís i amb honor. A Catalunya tenim talent (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), experiència –acabo, vicepresidenta–, professionals compromesos i una societat civil que no s'ha rendit mai. Tenim models que funcionen, i ens cal més capacitat per fer-ho millor. Defensant l'autogovern, protegint les competències i creient de debò en un país just avançarem cap al progrés amb esperança.

I, per acabar, hi insisteixo, aprovant i aplicant els punts d'aquesta moció, es marcarà un rumb, un rumb de país que estableix com cuidem millor la nostra gent, amb ambició, amb humanitat i amb confiança, posant per sobre de tot els interessos dels catalans. I aquest rumb mostra una mica el que fem Junts sempre que governem.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara té la paraula per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, el Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bona tarda de nou. Aquesta moció ens permet que posem al centre una qüestió que sovint queda invisibilitzada en el debat polític i que és el capacitisme estructural, no com una actitud individual, sinó com una manera de dissenyar serveis, polítiques públiques i tempos administratius que deixen fora una part de la població.

Des de la CUP partim de la idea de que les persones no són el problema –crec que molts aquí estem en aquest punt–; el problema és un entorn que no està pensat per garantir els drets de tothom. Perquè, quan hi ha llistes d'espera interminables, quan hi ha desigualtats territorials, rigidesa administrativa o manca de recursos, no és la discapacitat la que limita la vida; al contrari, és el sistema qui discapacita les persones. Amb el text final de la moció creiem que s'identifica molt bé aquest desajust entre el funcionament del sistema i la realitat de les persones, i això és important perquè ens permet avançar cap a un model que deixi enrere l'assistencialisme i que situï drets, autonomia i projecte vital al centre de les polítiques públiques.

Jo vull agrair en aquest moment la disposició del diputat de Junts, Isaac Padrós, que ha acceptat la majoria de les nostres esmenes. I volia aprofitar aquest moment per destacar-ne algunes. Volia destacar el desplegament del model de pressupostos personals, incorporant la participació efectiva de les persones usuàries. Creiem que és un punt important per combatre aquest capacitisme institucional, perquè no es pot dissenyar un sistema pensant en les persones si no les tenim en compte a l'hora de dissenyar-lo.

També és important la reforma del sistema de valoració. I aquí és important reforçar tot el sistema de serveis socials municipals. És un servei essencial per garantir una atenció de proximitat que sigui equitativa. I si el sistema que és el més proper, que és el que atén el dia a dia, no té recursos, qui acaba rebent aquesta exclusió és tot l'entorn.

També volem posar molt d'èmfasi en el decret de l'escola inclusiva, que nosaltres proposàvem també tenir en compte en aquesta moció el tema del personal especialitzat, garantint les seves condicions laborals dignes, l'estabilitat i la formació contínua. Parlem molt de l'educació inclusiva, però aquesta és impossible si els professionals estan precaritzats.

També volíem destacar una esmena que hem incorporat i que creiem que s'ha fet molt evident aquests dies que hem tingut aquest caos de la Renfe amb tot el...

que hem patit molts usuaris de la Renfe, però creiem que, de manera especial, moltes persones que, a més a més, tenien aquest problema d'accessibilitat. I, per tant, hem proposat protocols, informació adaptats a situacions d'emergència per al transport públic, perquè quan aquest sistema entra en crisi les persones amb discapacitat són les primeres que han quedat desateses.

El text final és fruit de transaccions entre diversos grups. Per nosaltres el balanç és positiu, perquè reforça aquesta idea que la igualtat no passa per tractar tothom igual, sinó per garantir les condicions materials perquè tothom pugui viure amb dignitat i amb autonomia. Des de la CUP defensem polítiques públiques que transformin l'entorn, que assumeixin la diversitat com una realitat estructural i que deixin de responsabilitzar les persones, sinó les mancances del sistema. Hem de combatre el capacitisme posant recursos, ampliant la participació, amb uns serveis públics forts i amb una mirada que es centri en els drets.

Moltes gràcies.

Per tot això, votarem a favor de la moció.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, té la paraula el diputat Guillem Mateo i Sellas.

Guillem Mateo Sellas

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades, públic i entitats que avui ens acompanyeu en aquest Ple per tractar aquesta moció que han presentat des del Grup Parlamentari de Junts sobre polítiques socials... Que, per cert, és una moció molt transversal, que tracta molts i diferents temes, tots ells molt importants. I precisament perquè tots ells són molt importants, des del nostre punt de vista, creiem que potser hauria estat millor tractar-los per separat o agrupar-los en diferents mocions, i no en aquest format de moció –amb tota la bona intenció– de calaix de sastre, i sempre en pro del debat parlamentari.

I ara ja entrant en el contingut de la moció, comentar que, dels disset punts finals que té, en el seu inici nosaltres vam presentar set esmenes, que, malauradament, no han estat ni acceptades ni transaccionades. Però des del nostre grup, Socialistes i Units per Avançar, el nostre posicionament serà el de votar a favor en vuit punts i abstenir-nos en sis, i tan sols –tan sols– votarem en contra de tres, i és pels següents motius. En concret, del punt 10, perquè fa referència a una competència estatal i, per tant, no hi dona lloc; en el punt 11, perquè, segons el nostre criteri, la modificació a la que fa referència el punt no s'ha produït i, per tant, no té sentit, i, finalment, al punt 13 votarem també en contra perquè entenem que des de la conselleria d'Esports ja s'està duent a terme la feina corresponent al que fa referència el punt.

I, un cop arribat aquí, i tot i aquest posicionament i el fet de no haver set acceptades les nostres esmenes, vull fer un agraïment sincer al diputat Isaac Padrós pel seu bon tarannà i la seva bona predisposició a parlar de les diferents temàtiques referents a la moció. Perquè hem de remarcar que amb el gruix de la moció hi estem d'acord, i si em permeten la llicència, podríem dir que també estem d'acord amb el desacord. I aquest és un matís molt important, perquè significa que en el fons, en el diagnòstic, en l'anàlisi del que fa aquesta moció hi tenim molts punts de coincidència. Ara bé, en la forma, en les solucions que aplicariem, aquí tenim certes divergències.

I aquests desacords, lògicament, també són per una qüestió de legislatura, i a ningú se li escapa. Si voleu, podríem dir que rau en l'art de la política parlamentària. Vostès, el Grup de Junts, estan a l'oposició i estan en el dret de fer les propostes que creguin oportunes per tal de que el Govern les dugui a terme en la mesura i el temps més ràpid possible. I jo crec que avui aquesta moció està feta des de la sinceritat, des de la bona predisposició, en bé de les polítiques públiques i socials d'aquest país. Però alhora també els hi he de comentar que també estic convençut que, si vostès estiguessin al Govern, les solucions que avui aquí aportarien i proposarien segura-

ment –segurament– estarien molt més a prop de les que s'estan impulsant des de la conselleria de Drets Socials i Inclusió, amb molta ambició i amb el coneixement de la realitat del sector en el detall.

I canviant una mica de terç, però seguint amb el fil argumental d'aquesta moció que avui presenta Junts aquí, dir-los que m'ha fet pensar en el país, en Catalunya, perquè fa temps que ens arriben vents d'altres contrades, d'altres països, d'arreu del món. I aquest vent del que els parlo és un vent fred, gèlid, despietat, sense cor, sense humanitat. Bé, de cor potser sí que en té: un cor negre –un cor negre– i ple d'odi. I aquest vent, aquest mal vent, ha vingut per ficar-se en les escletxes de la nostra societat, dels nostres barris, dels nostres serveis públics. I, un cop s'hi ha ficat, des de dins, la seva missió no és cap altra que fer esclatar el bé més preuat d'aquesta societat, els nostres tresors, que no són cap altre que l'educació, la sanitat i els serveis socials.

I ho fan sempre aprofitant-se de les debilitats del sistema, a través de la política de la por. I no es confonguin: a vegades baixa intensitat i es converteix en cants de sirena, en cants de sirena que venen de l'extrema dreta, que el que volen és manllevar-nos tots els drets que hem aconseguit al llarg de quatre dècades. Per tant, els demòcrates en aquesta situació és quan més fermes hem d'estar, lluitar units pels nostres valors i els nostres ideals. Perquè una societat seguirà creient i defensant la democràcia en tant que tingui justícia social i serveis públics de qualitat. Perquè, com també deia Aristòtil i ens advertia ja fa més de 2.300 anys, els demagogs que divideixen el poble són els que destrueixen la democràcia.

I, per acabar, tan sols dir-los i recordar-los que la raó de ser de la política..., no n'hi ha cap altra de més important, que és que aconseguim que la llibertat i l'esperança segueixin brillant per sobre de l'odi i de la por.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn ara de la diputada Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bona tarda a tothom. Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades, entitats que ens acompanyen, companys... Novament estem aquí amb una moció en aquesta cambra entorn de les polítiques socials. Es tracten punts: discapacitat, dependència, escola inclusiva, centres especials de treball. Però, a què és degut això? Molts punts dels que aquí es recullen ja han estat tractats amb anterioritat, votats favorablement; també propostes de resolució. Què està passant? Alguna cosa no rutlla. El Govern no està fent la feina i, si ens diu que l'està fent, no ens està dient la veritat o s'està demorant en el temps.

Estem cansats –ho diré clar– de rebaixes, de titulars, de fotografies, de bons anuncis –«El Govern de tothom»–, quan la realitat és que s'estan deixant enrere moltes persones; quan s'implementen nous projectes i no es compta amb els mitjans ni els recursos; taules d'experts que no acaben de traduir-se en accions reals. No val a fer la feina per a res. Que diferents grups polítics d'aquesta cambra treballem, presentem propostes de millora i acaben convertint-se en paper mullat.

Sense anar més lluny, des de la nostra formació política vam presentar ja el mes de febrer de l'any passat una moció de drets socials i inclusió –catorze punts. Es feia al·lusió a les llargues llistes d'espera per al reconeixement de la valoració de la discapacitat i dependència; solucions possibles. Disposàvem de dades de totes les comarques de Catalunya i el temps d'espera. Bé, a data d'avui el Govern diu: «Un lleuger descens de les llistes d'espera.» Poc significatiu. Si fem una mirada territorial, i sense anar més lluny, a la comarca del Segrià, a data de desembre del 2025 se'ns informa de 622 dies d'espera al Solsonès; 564, a la Segarra; Garraf, 526; Segrià, 478; Vallès Occidental, 633, etcètera. Per tant, quasi dos anys.

Per altra banda, i a més a més, hem de dir que també tenim detectat un altre problema. A les xifres, de manera enginyosa, se'ls hi pot donar un tomb i de forma conscient. Bé, què passa amb les revisions de grau de discapacitat i dependència? Doncs tampoc baixen. Perquè tothom ho entengui: una revisió de grau per empitjorament significa que aquella persona cada cop és més dependent, necessita més ajut d'una tercera persona, més afectació. Aquí també tenim llargues llistes d'espera. Per tant, creiem imprescindible afegir aquesta esmena per la qüestió de les revisions. Teníem que el Pallars Sobirà, en revisió per empitjorament, 884 dies –d'això ens n'informa el propi Govern–; Berguedà, 770 dies; Noguera, 527. Una autèntica barbaritat.

Mirin, jo soc més de lletres. Reconec que l'estadística també m'agrada, però hi ha un terme anomenat «moda». En estadística descriptiva és aquell nombre que es fa..., aquella freqüència més gran i que es repeteix. Què és el que està de moda a Catalunya? Mesos i mesos de llista d'espera. Així, quan algú es pregunta: «Quant temps estaré per fer la revisió de discapacitat o la valoració?» Li poden dir tranquil·lament i de forma objectiva i matemàtica: «Més d'un any i mig.»

Hem presentat sis esmenes. Entenem que es sumen a la moció. Tres han estat acceptades; dos, transaccionades. Agraïm la bona predisposició a entendre'ns del diputat Padrós. Ell sap perfectament que l'essencial és invisible als ulls. Un cop més ho fa palès en aquesta moció, una moció que mira de cara i mira de front.

I entre les esmenes destacaria la d'instar el Govern d'Espanya que compleixi ja amb el cinquanta per cent del finançament que li correspon. El Govern Sánchez, com sempre, ens està enganyant, una vegada més. Les prestacions reconegudes del sistema d'atenció a la dependència, que les actualitzin anualment per assegurar els corresponents increments a l'evolució de l'IPC, així com els increments també dels treballadors i treballadores que han de treballar en condicions dignes salarials. I les PUA, facin el favor també de convocar-les, que ja fa massa temps que ens estan dient que sí i no acaben de fer-se públiques. Així mateix, també vam demanar una actualització d'aquest catàleg per incorporar nous productes i serveis en el diàleg amb el sector, especialment tots aquells productes i serveis que fan referència a promoure l'autonomia personal per a les persones amb discapacitat i dependència.

Per anar acabant, en aquests moments també toca més que mai parlar d'altres mesures específiques, aquelles que garanteixen aquesta accessibilitat, la supressió de les barreres arquitectòniques, inclosos també tots els serveis de transport públic, servei ferroviari de rodalies de Catalunya, facilitar informació adaptada també a les persones amb discapacitat, ara més que mai, davant aquest caos, un caos que ja és habitual a Catalunya.

Voldria acabar dient que l'única discapacitat que existeix a la vida és una mala actitud, i està a les nostres mans, també com a seu parlamentària, donar exemplaritat, solucions i avenç.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats... Agrair-li, al senyor Padrós, doncs, el contingut tant de la interpellació com de la seva moció. Avançar-li ja que el nostre grup parlamentari votarà favorablement el text que s'ha presentat, amb les esmenes incorporades pels diversos grups.

Li haig de dir –i l'hi he comentat també personalment– que el seu text, si té alguna crítica, és que és una amanida de temes molt diversos, molt diferents, molt poc connectats entre ells. Ara bé, tots ells, certs, existents i demandes legítimes. La

temptació que haguéssim pogut tindre des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya és afegir en aquest llençol de demandes altres qüestions.

Podríem haver afegit la urgència de la convocatòria de subvencions per a les entitats del tercer sector. Aquest mateix matí, amb el diputat Viñas, ens reuníem amb famílies de la Fundació Mas Casadevall, que estan patint les conseqüències de l'absència de la convocatòria de subvencions per a les entitats del tercer sector, en aquest cas en els programes d'acompanyament a l'escola de nens que tenen autisme.

Podríem afegir les qüestions vinculades a la pobresa energètica. La decisió, no menor, d'haver decidit no continuar els convenis amb la companyia elèctrica Enxesa per afrontar els problemes dels impagaments de moltes famílies. La pròrroga del contracte programa que finança els ajuntaments del nostre país. L'absència de convocatòria de places en l'àmbit residencial per a les persones amb discapacitat.

Avui també ens recordaven des de la Fundació Mas Casadevall que des de fa ja uns quants anys hi ha un equipament, una llar residència per a persones amb autisme de comarques de Girona que està buida. Tenim equipaments buits en què no estem concertant les corresponents places. O l'absència d'un efectiu desplegament de l'estratègia contra la pobresa infantil.

Per tant, el llistat és molt rellevant de qüestions que podríem plantejar en aquesta ocasió. Però dir també que, en aquest debat i aprofitant que ens acompanya el conseller Espadaler, també notem a faltar en la posició del Govern de la Generalitat una posició reivindicativa respecte a les responsabilitats que en algunes d'aquestes qüestions té el Govern de l'Estat i, singularment, en l'incompliment flagrant de les promeses en el finançament de l'atenció a la dependència.

Al final, els problemes de les llistes d'espera en l'àmbit de l'atenció a la dependència, els problemes vinculats a les condicions salarials de les treballadores del sector de les cures o l'absència d'inversió en infraestructures socials tenen molt a veure amb que allò que des del 2006 se'ns promet, que és el cofinançament al cinquanta per cent entre l'Estat i la Generalitat de les polítiques de l'atenció a la dependència, s'incompleix de manera sistemàtica. Avui, les últimes dades situen aquest finançament de l'Estat al voltant del vint-i-tres, vint-i-quatre per cent. I aquí sí que notem poca exigència –vaja, diria que cap exigència–; no hem escoltat en el Govern de la Generalitat cap reivindicació davant del Govern espanyol en aquesta matèria.

I, finalment, el debat sobre l'estat del benestar a Catalunya, el debat sobre el desplegament efectiu de les polítiques socials, el debat sobre el ple exercici dels drets socials dels ciutadans de Catalunya està directament vinculat al finançament de la Generalitat o a l'infrafinançament de la Generalitat, per ser més precisos.

I aquí faig una invitació i convido el senyor Padrós i també convido la diputada Berenguer i altres diputats. Avui la millor contribució a abordar els problemes socials que aquesta ocasió denuncia i que les esmenes del Partit Popular també denuncien és donar suport al finançament singular que en aquests moments han acordat el Govern de l'Estat i Esquerra Republicana de Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) No hi ha alternativa. Els més de 4.000 milions que rebrà la Generalitat han de servir també per afrontar aquestes problemàtiques, perquè el que no és creïble és que reivindicuem un estat del benestar més robust, més poderós, amb més capacitat d'arribar a tots els ciutadans i que estiguem disposats, per pur interès partidista, per pur objectiu de desgast polític a Esquerra Republicana i al Govern de la Generalitat, a renunciar a aquests més de 4.000 milions d'euros.

Per tant, jo els convido i singularment convido el Grup Parlamentari de Junts que ens acompanyi. No soc capaç d'imaginar-me –i dit des de la tradició de la que jo vinc– una votació contrària de diputats catalans a allò que beneficia Catalunya. No té cap mena de sentit. Serà un flac favor que només servirà per justificar les posicions més reaccionàries, que existeixen també en aquesta cambra i en aquest camp. Espero, senyor Padrós, que ens acompanyi en aquesta iniciativa.

Moltes gràcies.

El vicepresidente segon

A vostè, senyor diputat. També per fixar la seva posició, i en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor vicepresidente. Reformar el sistema de dependencia mediante la implantación de presupuestos personales, unificación de valoraciones, mejora de la escuela inclusiva, garantizar servicios de interpretación de lengua de signos, creación de nuevas figuras de apoyo en los ámbitos sanitario, deportivo y de transporte, y plazos para ejecutar todo esto. Excepto en el blindaje de la competencia autonómica de las ayudas a la dependencia, con el resto de la moción estamos prácticamente de acuerdo.

La pregunta es: ¿por qué, cuando han gobernado ustedes, no han hecho todo esto que hoy se les ha ocurrido plasmar en esta moción? ¿Por qué durante los diez últimos años de la Generalitat, en que ha dependido de ustedes directa o indirectamente, gobernando o dando apoyo a Esquerra Republicana y al Partido Socialista, han dejado morir a más de 113.000 catalanes dependientes sin una mísera ayuda?

Nosotros ya les diremos por qué, porque nosotros sí que lo sabemos. Y es que todo esto que reclaman aquí y que se traduce en miles de millones de euros, ustedes ni los invirtieron cuando gobernaban ni pretenden que los socialistas los inviertan ahora en ayudas a la dependencia para los catalanes.

Y es porque cuando han tenido la oportunidad de chantajear al Gobierno no le han pedido más dinero para los catalanes vulnerables ni para sanidad ni para educación; les han pedido prebendas personales. Han pedido que amnistiasen a sus compañeros golpistas haciendo un uso torticero de sus privilegios políticos.

Y es porque todos sabemos dónde va a parar el dinero que piden hoy en esta moción. Los catalanes saben a quién van a parar las ayudas a la dependencia, las ayudas de la renta garantizada de ciudadanía, las de vivienda, muchas de las ayudas sociales.

Ya les es imposible esconder que gran parte de las ayudas del Departamento de Derechos Sociales que hoy reclaman aquí acaban en manos de la inmigración ilegal o legalizada fraudulentamente (*alguns aplaudiments*) mediante padrones masivos en los locales de los ayuntamientos en los que todos ustedes gobiernan, o legalizada mediante acuerdos multipartido, desde el PP al PSOE, pasando por los separatistas y los filotarras. Todos juntitos votando «sí» a las regularizaciones masivas.

Mientras, sangran a impuestos a los catalanes que trabajan, y pisotean a los catalanes que necesitan una ayuda, y reparten nuestro dinero entre los que han venido a destruir Cataluña y a sembrar el caos y la inseguridad.

Odian tanto a España, ustedes, los de Junts, Esquerra y los socialistas, que han preferido que se hable árabe antes que español, que se coman kebabs antes que tortilla de patata, fomentando la inmigración masiva para desdibujar nuestros barrios, para borrar cualquier atisbo de España de cada rincón de Cataluña.

Ustedes han islamizado Cataluña, regando de ayudas pagadas con nuestros impuestos a los que vienen a imponer su cultura y a eliminar la nuestra. Mientras, los catalanes dependientes mueren abandonados y maltratados por la Administración –la Administración–, que son todos ustedes, socialistas y separatistas.

Y hoy es más de lo mismo, porque ustedes saben que todos esos nuevos inmigrantes ilegales que regularizarán los socialistas, a los que ustedes dan apoyo y mantienen en la Moncloa, parasitarán nuestros servicios y nuestras ayudas y que serán los que disfruten de unos derechos y de unos privilegios que no les corresponden. Unos derechos y unos privilegios robados a los catalanes vulnerables.

Y, en realidad, de esto va esta propuesta, de nada más. Para los separatistas va de más dinero, más ayudas a los inmigrantes, más islamización, menos España. Y para los socialistas va de más dinero, más ayudas a los inmigrantes, más votos. Es el resumen que hay hoy en esta moción. Y entre unos y otros financian el recam-

bio cultural y la violencia importada a Cataluña con el dinero de las ayudas sociales. (*Alguns aplaudiments.*)

Veo que, una vez más, la consejera de Derechos Sociales ha declinado estar presente en el Pleno. Seguro que se ha buscado otra de sus buenísimas excusas. En VOX nos parece que una gestión como la de la consejera, que ha conseguido que haya crecido un diecisiete por ciento la lista de espera de dependencia en solo un año y que mueran más de 9.400 catalanes dependientes esperando una ayuda mientras regala cantidades ingentes de dinero, tales como los 4.500 euros mensuales para manutención de cada uno de los MENAs, que ha traído a empresas tales como Resilis o Mercè Fontanilles, investigadas por fraude precisamente por la fiscalía por enriquecerse con la inmigración ilegal..., debería estar aquí hoy y no hacer el feo que nos hace constantemente.

Pero, bueno, de esto va el Gobierno socialista, ¿no? –y termino, señor presidente–: la consejera de Derechos Sociales, riéndose de las víctimas de su gestión; Óscar Puente, riéndose de las víctimas...

El vicepresident segon

Diputada, se li ha acabat ja...

María Elisa García Fuster

...y el señor presidente del Gobierno, Pedro Sánchez, riéndose de todos los españoles.

Gracias.

El vicepresident segon

Pel Grup Parlamentari Comuns té la paraula la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresident. Hi ha experts en parasitisme polític, i d'altres ens estimem més l'expertesa en drets i garanties de la ciutadania. Es tracta, la moció que se'ns porta a consideració, d'una moció que fa un inventari de temes pendents en matèria de polítiques socials al nostre país que afecten diversos col·lectius i que presenten problemàtiques diverses, amb propostes, totes elles, tan rellevants com l'aplicació municipal del codi d'accessibilitat; el decret d'escola inclusiva, amb uns dèficits que tothom coneixem i que, per tant, no cal desgranar amb detall; l'escola pública, amb una dotació per a alumnes amb sordesa; l'interpret de llengua de signes a l'atenció sanitària; la inversió per a semàfors destinats a persones amb discapacitat visual; el sistema de discapacitat i dependència –en tindríem per hores només amb el sistema de discapacitat i dependència, tant pel que fa a l'exercici de les competències pròpies com per a la reducció del temps d'espera, evitant duplicitats–, o la capacitat en l'atenció a l'usuari de Renfe i rodalies pel que fa a aquelles persones en situació de dependència o persona gran; la convocatòria d'ajuts PUA –ho ha dit la diputada Berenguer–, amb un retard absolutament intolerable; el desenvolupament del pressupost personal; el suport als centres especials de treball –que també n'hem parlat avui a bastament–, o garantir la figura de l'auxiliar esportiu arreu del territori per garantir la pràctica esportiva en equitat, així com la xarxa d'unitats d'expertesa clínica per a les persones de talla baixa.

Qüestions, totes elles, mereixedores de protecció en una o altra manera i que, per tant, motiven que el nostre grup, tot i posicionar-nos per punts, fem suport a bona part d'aquestes.

És cert que vostès i nosaltres tenim models contraposats en matèria de polítiques socials. I, tot i que en la part expositiva de la moció assenyalen que el Departament de Drets Socials i Inclusió ha d'exercir plenament el seu paper com a garant del dret de les persones més vulnerables, també és cert que algú ho haurà de fer, donada la seva acció política dels últims dies.

Tanta preocupació per les persones més vulnerables –que nosaltres compartim, que ens sembla necessària i ens sembla adequada– ens resulta un tant incompreensible quan l'expressió procedeix del mateix grup que fa només dos dies, després d'haver deixat caure l'escut social a l'Estat –només dos dies–, doncs, ha fet quelcom tan cruel com deixar les pensions sense actualitzar, amb l'argument que van en un decret amb d'altres coses.

En quines coses i amb quina mesura perjudiquen els catalans i les catalanes? Doncs amb mesures tan absolutament agressives cap a la població catalana com, per exemple, doncs, garantir l'actualització de l'ingrés mínim vital; la pròrroga del salari mínim interprofessional; la garantia de no deixar abandonades milers i milers de llogateres a qui se'ls compleixen els seus contractes aquest 2026; la prohibició de talls de llum, aigua, gas a persones vulnerables, és a dir, garantir que les persones amb pobresa energètica estan protegides, també amb una pròrroga del bo social elèctric; la suspensió dels desnonaments per a les persones vulnerables, no en cas d'ocupació, sinó per impagaments; les mesures per a la jubilació avançada de col·lectius de risc.

I, a més a més, ho fan amb el Partit Popular i amb VOX, que acabem de veure un exemple de la seva «enorme» sensibilitat en la matèria. Perquè hem de dir que, de tant en tant, els extrems es toquen, i aquest sembla ser el cas. Això seria una mostra més de, en certa manera, aquest model que representa la mercantilització de la vulnerabilitat.

Nosaltres confrontem els drets contra el negoci. En certa manera, s'està partint d'una premissa perillosa: que els drets socials són una oportunitat de negoci. I, quan s'introdueix l'ànim de lucre en la gestió del que és de tots, el benefici empresarial sempre acaba passant per davant del benestar de les persones.

Una plaça pública no pot ser un cost; és una responsabilitat col·lectiva que ha de ser gestionada des d'allò públic per garantir la dignitat de les condicions de vida de les persones més vulnerables. I d'aquí també que ens resulti en certa manera incompreensible rebutjar l'oportunitat d'accedir a una eina per obtenir majors recursos posats al servei de la millora de les condicions de vida de la ciutadania, com és el cas del finançament. Perquè, en el moment en què un té l'oportunitat de gestionar, el que no pot ser és que la primera temptació sigui externalitzar, malgrat poder accedir a aquests recursos. La sobirania d'un país no es construeix –i acabo, vicepresident– venent els serveis públics a trossets al millor licitador. La sobirania es construeix amb uns serveis públics forts, universals i de gestió directa, perquè, en cas contrari, parlem de la burocratització de l'exclusió.

Volem ciutadans amb drets garantits per l'Estat, i no un país a dues velocitats: un per a qui s'ho pot pagar i un altre de segona per a la resta. Entre les dues ànimes del grup que ens porta aquesta proposta, esperem i desitgem que s'acabi per imposar la que està al darrere de la moció que avui ens proposen.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. I, a continuació, també per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Mixt, la senyora Maria Rosa Soberana i Bonet. (*Veus de fons.*) Rosa Maria, té raó, diputada. Disculpi.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, vicepresident. El sistema d'atenció a la discapacitat i la dependència de Catalunya ha acumulat anys de retards i de manca de recursos. Com es garanteix l'autonomia sense pressupostos personals i universals? Com es proporciona un bon servei si falta personal als centres i es retalla en equipaments?

La moció proposa obrir una línia de suport econòmic i tècnic als ajuntaments. La normativa ja ho preveu, però no es dota dels suficients recursos. És important que l'educació inclusiva, tan necessària com mal finançada, tingui una menció a

part. Serveis que han de col·laborar per compartir coneixements, experiències i materials didàctics específics amb la finalitat d'oferir una atenció educativa de qualitat a tots els alumnes. I en la pràctica ens tornem a trobar que falten recursos. A Aliança Catalana ens preocupa que l'educació inclusiva, tan necessària com mal finançada, tingui una menció a part.

La xarxa ferroviària de rodalies de Renfe. La normativa demana un tracte adequat a l'usuari. Irònic, no? Una resolució recent del Parlament sol·licitava implantar un pla de formació integral perquè tot el personal de Renfe tingui un tracte adequat i inclusiu amb les persones amb discapacitat o gent gran i que tot el personal entengui el català bàsic.

Catalunya té competències exclusives en serveis socials i en dependència. Per tant, el Govern ha de defensar-les i blindar-les. Molts països d'Europa ja ho fan i, fins i tot, experiències pilot a casa nostra han demostrat l'estalvi de recursos i l'augment de l'autonomia de l'usuari.

És urgent reformar el sistema de valoració de la discapacitat i la dependència. Avui hi ha dues proves separades o paral·leles –una per a la discapacitat i una altra per a la dependència–, que generen totes les duplicitats. Això s'hauria de fer coincidir amb els recursos públics amb les necessitats reals de cada persona, acabant amb aquesta burocràcia inútil.

Pel que fa al suport laboral, cal blindar i finançar els equips multidisciplinaris dels centres especials de treball, especialment per atendre casos d'envelliment prematur als treballadors amb discapacitat.

Finalment, la moció defensa drets i serveis complementaris, com crear un programa d'auxiliars esportius a tot Catalunya, en línia amb aquesta carta europea de l'esport, perquè qualsevol persona amb dificultat física pugui practicar l'esport amb suport, amb professionals i amb protocols i reconèixer legalment aquesta figura.

També inclou una mesura de salut poc coneguda: crear una unitat clínica especialitzada de talla baixa abans del 2026. Actualment no n'hi ha cap, i les persones amb nanisme han d'anar en serveis dispersos. La moció demana designar-ne almenys un per fer seguiment de les displàsies esquelètiques.

En definitiva, es tracta de reconèixer la necessitat de tractaments mèdics centralitzats, genèrics i de rehabilitació per a la discapacitat congènita i donar-li l'emparedament normativa.

En síntesi, aquesta moció vol fer efectives les polítiques ja aprovades i estendre'n de noves. Moltes responen a normes vigents, acords parlamentaris sobre la llengua de signes que el Govern no aplica plenament. D'altres són propostes noves però basades en principis ja recollits. El Govern ha de defensar la llei i el dret, i corregir l'enfonsament de l'assistència actual. S'han de dotar de més recursos i garantir els drets existents. Només amb un enfocament centrat en la persona i amb la voluntat política i valenta, s'assolirà l'autonomia i la dignitat que la llei promet per a tothom.

A Aliança Catalana només ens resta fer-nos una pregunta, que és, de fons, incòmoda, però que és inevitable: per a què serveix reconèixer drets si després no es garanteixen? De què serveixen estratègies si no tenen pressupost? Quin sentit té parlar d'igualtat si el sistema continua generant exclusions?

Encara som a temps de canviar aquesta lògica, però això exigeix passar del relat a l'execució, de la gestió fragmentada a una visió transversal, de la provisionalitat a compromisos estables. No es tracta de fer miracles ni d'inventar res de nou; es tracta de complir, de prioritzar, d'actuar pensant en l'impacte real de cada decisió. Simplement es tracta de governar amb seny i ordre; es tracta de ser un país independent.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. I ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Isaac Padrós i Suarez, per un temps límit de dos minuts.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, vicepresident. Gràcies, diputada Berenguer. Diputada Castillejo, diputat Mateo, diputada Lozano, gràcies per la predisposició i l'entesa per a la millora del text. Diputat Campuzano, gràcies també. Sap vostè millor que moltes de les necessitats són masses i que les propostes haurien estat totes molt ben acceptades. Suposo que també sap que el que necessitem per cobrir totes aquestes necessitats és el concert econòmic, i no propines. De fet, recordo que Esquerra Republicana va ser dels primers en alertar de l'espoli fiscal. I només un detall: per implementar el decret de l'escola inclusiva, ja només aquest decret, necessitaríem més de 6.000 milions d'euros.

I als diputats que donen suport al Govern, dir-los: compte –compte– amb allò que avui aprova el Parlament i que no es compleixi, perquè són vostès qui hauran de donar explicacions a les persones i famílies. Els exigirem explicacions, i ho farem principalment perquè vostès no poden menystenir el que aprova el Parlament de Catalunya.

I, senyors del Govern, per més que siguin govern, no tenen cap autoritat per menystenir el que aprova el Parlament. I ja els avanço ara que, en cas d'incompliment, que ja ho donem per fet, que no compliran, demanarem informe d'incompliment i, en funció de la resposta a aquest informe, demanarem empara a la Mesa.

I parlant d'esmenes –i contextualitzo–, diputat socialista, vostè em parla de calaix de sastre. Jo li parlaré de desastres, però només n'hi posaré un, perquè no tinc gaire temps. Fa més d'un any que l'Arboç disposa d'una estació de tren nova soterrada que ha costat 2,9 milions d'euros. Estació soterrada amb tres ascensors –tres ascensors–, que encara no estan en funcionament. Així és com ens tracta Adif, rodalies, la consellera Paneque i la consellera Martínez Bravo, a les persones que necessitem ascensor. I, per cert, disculpi, eh? Govern de qui?

Per això insto el poble de Catalunya a presentar una esmena a la totalitat al Govern. Catalans, les coses no canvien per si soles; les coses canvien quan fem el primer pas. Fem-lo, un pas valent per dir «prou». Patriotes catalans, diguem «prou» tots junts. El 7 de febrer, tothom al carrer.

Gràcies.

El vicepresident segon

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a afrontar la crisi demogràfica a Catalunya

302-00195/15

Passem ara al punt 24 d'aquest ordre del dia..., perdó, al 23 d'aquest ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per afrontar la crisi demogràfica a Catalunya. La presenta el Grup Mixt, i per exposar-la té la paraula, per un temps de cinc minuts, la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Permetin-me saludar els membres de l'associació Renaixença Demogràfica que avui ens acompanyen a l'hemicicle. Agrair la tasca desinteressada que feu per conduir el país. Molta sort i encerts.

El creixement poblacional de Catalunya fa anys que és sostingut i que no emana de la natalitat pròpia, sinó gairebé en exclusiva dels fluxos migratoris massius i invasius que rebem d'altres continents. La manca de polítiques d'integració efectives i la subordinació de Catalunya a l'Estat espanyol impossibiliten l'absorció natural d'aquests fluxos i la seva incorporació plena a la nostra nacionalitat.

La proliferació de contracomunitats organitzades concentrades en determinats barris o zones i el control, pressió i coacció que exerceixen sobre el seu entorn immediat impossibiliten l'assimilació dels nouvinguts a la nostra llengua, cultura, ètica, valors i tradicions. Això deriva en la residualització progressiva del nostre poble, que cada cop és percentualment menys nombrós, havent de competir amb nacionalitats forasteres pel domini polític i cultural del país.

Els episodis de catalanofòbia han deixat de ser anecdòtics per convertir-se en el pa nostre de cada dia, i els drets lingüístics dels catalanoparlants s'han esfumat davant una immigració irrespectuosa i bel·ligerant, que no només qüestiona la necessitat d'integrar-se a la nostra cultura, als nostres valors i al nostre mercat laboral, sinó que sovint posa en dubte les lleis civils per les que ens regim i els drets i llibertats que amb tant d'esforç hem assolit.

La crisi demogràfica sense precedents, ocasionada per la incontinença immigratòria de diferents governs espanyols i catalans, posa en risc la pervivència de la nostra identitat i la continuïtat d'un model de civilització, l'occidental, que ens ha permès progressar i empoderar-nos.

Catalunya ostenta la taxa de natalitat més baixa d'Europa: 0,87 fills per dona. El 2024 només el nou per cent dels nadons nascuts al país tenien ambdós progenitors nacionals. Més del noranta per cent tenien almenys un progenitor nascut a l'estranger. Segons projeccions de l'Idescat, el 2040, els habitants amb progenitors nascuts a fora superaran els autòctons, i el 2050 els catalans serem amb prou feines un terç de la població.

Aquesta substitució demogràfica no només atempta contra la continuïtat històrica de la nostra nacionalitat, sinó que enterra la viabilitat econòmica i logística del tan reivindicat estat del benestar.

L'abús sistemàtic que fan dels serveis públics i socials els immigrants procedents del Marroc i de països sud-americans supera amb escreix la contribució neta a les arques. Gairebé la meitat de les ajudes de renda garantida de ciutadania s'adjudiquen a persones nascudes fora del Principat, moltes arribades fa menys de dos anys. Els reagrupaments familiars són un flagell per al sistema i per als contribuents, col·lapsen aules, cronifiquen llistes d'espera hospitalàries i obliguen l'Administració a subsidiar indefinidament.

En comptes d'invertir recursos públics en potenciar la natalitat autòctona i en dotar d'avantatges i bonificacions les famílies nombroses del país, els governs han preferit subvencionar aquesta substitució demogràfica i asfixiar fiscalment els catalans, que avui dia no poden permetre's tenir fills, però que paguen via impostos la manutenció de milers d'immigrants.

No volem importar més depredadors del sistema públic. Si cal mà d'obra, que vinguin amb contracte de treball, i que en finalitzar el contracte se'n tornin cap a casa. Una cosa és venir a guanyar-se la vida, i una altra de ben diferent és venir a complicar-nos-la.

La demografia és poder. Perdre el control demogràfic del país és renunciar a la nostra continuïtat nacional, però també al grau de civilització assolit. L'avenç poblacional de cultures que no respecten el nostre marc de drets i llibertats, que es regeixen per principis religiosos de fa 1.400 anys i que qüestionen els sistemes democràtics europeus, suposa un canvi de paradigma per a les futures generacions de catalans. De debò que aquest és el futur que somien per als seus fills i nets?

És hora de declarar l'emergència demogràfica i començar a capgirar aquest mal pronòstic. Calen incentius econòmics i fiscals per a famílies nombroses autòctones, elaborar un pla nacional de recuperació demogràfica que ens permeti augmentar progressivament els índexs de natalitat, limitar l'accés als serveis públics gratuïts, redefinir el sistema de pensions per garantir-ne la continuïtat i reactivar la declaració unilateral d'independència que ens permeti restituir l'Estat català i exercir un control fronterer estricte i eficient.

Mentre el PSOE, apuntalat per Junts i Esquerra, proposa regularitzacions massives d'immigrants il·legals, nosaltres apostem per capgirar la tendència actual i recuperar el domini cultural, ètic i demogràfic de la nostra terra. Perquè un estat català lliure, pròsper, segur i occidental no només és possible; és imprescindible per garantir el futur i benestar dels nostres descendents. Posem fil a l'agulla?

El vicepresident segon

Ara té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per un temps també de cinc minuts, en nom del Grup Parlamentari de VOX, la senyora Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, vicepresident. Ander, Osayd Moussaoui El Airbaoui, Eiden David, Thais, Alda Joana, Ishaqa Sawaneh, Gurnawab Singh, Sira, Nadir. Aquests són els noms dels primers naixements a Catalunya el 2026. I això no és una casualitat, no és una cosa que hagi caigut del cel, sinó que és la realitat que estem vivint aquí a Catalunya. Perquè Catalunya encapçala, dins el conjunt de tot Espanya, els pitjors indicadors d'una crisi demogràfica sense precedents. I això, precisament això, ja ho denunciava VOX –va ser el primer, de fet, en fer-ho– fa cinc anys en aquesta tribuna. (*Alguns aplaudiments.*)

Al gener de 2026, per entendre què està passant no cal anar a barris de l'Hospitalet, de Terrassa, de Sabadell, barris profundament transformats per la immigració, perquè n'hi ha prou amb passejar per qualsevol carrer de Catalunya per ser conscients, per adonar-se'n de que estem davant d'una emergència demogràfica, sí, però sobretot estem davant d'un procés de substitució demogràfica premeditat. I dic «premeditat» perquè hi ha responsables de que Catalunya sigui irreconeixible a dia d'avui.

I aquests responsables i aquests promotors a Catalunya són el separatisme, són els separatistes. Va ser, per exemple, Jordi Pujol, a qui, per cert, Aliança Catalana ha elogiat en diverses ocasions, qui als anys 2000 assenyalava, per exemple, el Marroc com un aliat estratègic de Catalunya. També va ser ell qui el 2003 va obrir una delegació de la Generalitat a Casablanca dedicada a oferir feina a Catalunya a ciutadans marroquins. Es veu que tothom a Catalunya tenia feina. I no s'acaba aquí, perquè resulta que Artur Mas va declarar que no li importaria tenir una neta musulmana sempre que, com a requisit mínim, parlés el català. I podríem seguir, però se'ns acabaria el temps.

Però, clar, què passa? Que ara resulta que ve la senyora Orriols i diu que no és com la resta, que és separatista, però una mica diferent, no? Què passa? Que Aliança Catalana defensa fil per randa les mateixes tesis que Jordi Pujol, que Artur Mas, que Esquerra, que, per exemple, la CUP. I, sí, canvia l'embolcall, però el fons és el mateix. I potser sí que hi té alguna cosa a veure, doncs, que la senyora Orriols fos afiliada a Esquerra Republicana.

Per tant, diguin la veritat. I és que a vostès els molesten igual els espanyols nascuts fora de Catalunya que els islamistes que tanquen les dones en presons de tela. (*Alguns aplaudiments.*) Perquè per a vostès l'únic element clau d'una construcció de la identitat és la llengua. I, per tant, és que ho estan demostrant, dia rere dia, denunciant pimes i denunciant comerços petits, familiars, catalans, pel simple fet de no retolar en català.

I és que aquesta és la seva política real, és a dir, acabar amb el català honrat mentre presumeixen de patriotisme. I, per tant, el seu amor per Catalunya és totalment nul –és totalment nul. Perquè el que realment els mou és l'odi, és l'odi cap a tot lo espanyol, renegant de la seva història i a la vegada també renegant de la seva identitat. (*Alguns aplaudiments.*)

Per tant, no ens facin perdre el temps amb aquesta moció, perquè jo els hi dic clarament: no donarem suport a una moció que pretén que un espanyol nascut, per exemple, a València tingui menys drets a Catalunya que un nascut a Tortosa. I una moció que a la vegada també posa en dubte l'accés als serveis públics d'un espanyol nascut, per exemple, a l'Aragó. Per tant, no ens hi trobaran en aquest sentit.

Dit això, no puc acabar sense referir-me a l'acord del Partit Socialista i Podemos per la regularització, un cop més, de més de mig milió d'immigrants il·legals. Un acord que només celebren dos actors de la societat: els traficants de persones, que veuen com el seu model de negoci compta amb el segell i l'aval no de la Moncloa, sinó també de la Generalitat, i els immigrants de tot el món, que veuen que entrar il·legalment a Espanya no té cap mena de conseqüència. (*Alguns aplaudiments.*)

El separatisme i el bipartidisme insisteixen, doncs, en un suposat dret universal a emigrar. I sento dir-los que no existeix aquest dret universal. El que sí que existeix, per exemple, és el dret a romandre a la teva pàtria, el dret a l'arrelament, el dret a cuidar la teva família, la teva comunitat. I aquest és el dret que existeix i que, per tant, des de VOX defensarem i reconstruïm.

I, mirin, aprovar aquest acord en aquest moment, després de tot el que ha passat, és especialment miserable i indecent. Sí, perquè s'omplen la boca parlant de justícia social mentre regalen els papers *por real decreto*, no?, per pur interès electoral. Per cert, interès electoral que és entre fosc i repugnant. I el pitjor de tot és que ho fan en un context en què els espanyols patim un govern criminal que asfixia les famílies a impostos, regala els nostres diners als de fora i acaba, una rere l'altra, amb la vida i el futur de milers d'espanyols.

Per tant, des de VOX ho tenim molt clar, perquè és de sentit comú: a Catalunya i a la resta d'Espanya no n'hi cap ni un més.

Gràcies.

El vicepresident segon

A continuació, per fixar la seva posició, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, vicepresident. Conseller, diputats, diputades... Llegint la moció d'Aliança vaig pensar: «Que fàcil ho fan tot. A Catalunya tenim un problema i és sempre culpa dels mateixos, i tot resolt.» Doncs no. Cal analitzar la situació sense populismes. Cal rigor i posar sempre, pensar sempre què necessita Catalunya i on som, perquè estem immersos en un context on les dades ens diuen que a Europa i a Catalunya la població envellaix, que cada vegada hi han menys naixements, però, en canvi, continuen augmentant les necessitats socials.

I, en aquest panorama demogràfic, la immigració agafa un paper rellevant. I és aquest repte demogràfic que ha fet que les costures dels serveis públics estiguin tensionades. Però, això vol dir tothom fora? Què fem amb les necessitats de les empreses, que constantment ens diuen que no troben personal? O amb el petit comerç, que n'hi han molts que han de tancar perquè tampoc troben qui vagi a treballar allà amb ells?

Perquè –parlem clar– Catalunya sempre ha estat un país d'immigració –sempre–, i no hem deixat de ser el país que som, sinó que l'hem anat construint tots conjuntament. I no volem caure en el fals relat que, ara sí, ara desapareixerem.

El que sí que cal és actuar, i actuar davant de qualsevol problema, perquè nosaltres no amaguem el cap sota l'ala, com fan vostès. Perquè, mirin, quan el país viu un dels caos més gran dels darrers anys, què han fet vostès? Callar. I callen, suposo, perquè el desastre que hem viscut aquests dies no el poden culpar a la immigració, oi?

Rebre en poc temps molta immigració com a país, com ha passat a Catalunya, sense eines, sense planificació i sense un finançament per assumir-la, ha impactat, i molt, els nostres pobles i ciutats. I les alcaldies estan patint, ja que no poden atendre totes les necessitats com volen per als seus ciutadans.

I la gent no s'equivoca quan diu que hi ha barris i escoles tensionats, llargues llistes d'espera, serveis públics al límit o que falta habitatge a preus assequibles. Però el problema –i que quedi clar– no és qui arriba, sinó com gestionem l'arribada i la seva integració laboral i social. Nosaltres mai –mai– ho solucionarem amb se-

gons quins discursos, però tampoc amb un campí qui pugui, i aquí no passa res, ja que ni d'una manera ni de l'altra no es resol res.

El que cal és gestionar-ho, perquè gestionar vol dir planificar, vol dir saber quanta gent arriba, quanta gent podem assumir com a país i què fem i com fem una integració real, és a dir, amb un ple domini de la llengua i la cultura catalanes, amb drets i deures, i amb els valors de respecte, convivència i de la cultura de l'esforç. I, un cop aquí, tots som persones; amb drets i deures, però som persones.

Cal encarar aquest repte i no negar-lo, però amb solucions reals, no amb paraules buides i cridaneres. Per això, des de Junts defensem i reivindiquem tenir la capacitat de decisió i de gestió de les polítiques de migracions, i tenir recursos, és a dir, un bon finançament. Ho repeteixo, un bon finançament.

Mirin, nosaltres volem que Catalunya sigui capaç de generar oportunitats de vida per a tothom, on tothom faci realitat el seu somni. Per un país que estimem i que volem que també estimin tots aquells que hi vinguin a viure, sempre amb respecte per la nostra cultura i sempre en català.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, conseller... Avui Aliança Catalana ens porta una moció, suposadament, sobre demografia, carregada de paraules gruixudes –«crisi», «col·lapse», «dades alarmants», «pèrdua d'identitat». Però, quan deixem els adjectius i llegim les propostes, la realitat és molt més senzilla.

Això no és una proposta per fer avançar ni per fer créixer Catalunya; és una proposta per fer-la més injusta, socialment més feble i democràticament més pobre. Diuen que volen fomentar la natalitat, però assenyalen com a problema que els naixements siguin els fills de mares nascudes a l'estranger.

Senyora Orriols, des de Jaume I i Pere el Gran fins a Lamine Yamal, passant per Pau Casals, Villarroel, Rosalía, tots ells són fills de mares migrades. Catalunya és plena de catalanes i catalans fills de mares nascudes a l'estranger. Catalans i catalanes que han ajudat a fer millorar aquest país.

Suposo que es referien a això quan vostè, senyora Orriols, va publicar a les xarxes una fotografia dels primers nadons nascuts a Catalunya el 2026, insinuant que, com que no eren rossos ni d'ulls blaus, com vostè, no eren prou catalans. Això no és política demogràfica; això és política xenòfoba i racista.

Deixi'm dir-li una dada que trencarà tot el seu relat. Des del 2010, tot i que la població catalana ha crescut en gairebé 1 milió, els naixements de pares nascuts a l'estranger es manté al voltant de vint mil infants del 2010 al 2024. De fet, el 2024 van néixer 5.500 nens i nenes menys que el 2010. Tots els catalans tenim un problema de natalitat, hagin nascut on hagin nascut les seves mares.

Quan assenyalen famílies, quan posen barreres i quan estableixen filtres, qui acaba pagant-ho són sovint les criatures, i això, en qualsevol democràcia digna, és absolutament inacceptable.

El que vostès proposen ens acosta a models de persecució social com els que avui veiem en alguns estats dels Estats Units, on forces com l'ICE criminalitzen, empresonen i fins i tot maten de manera indiscriminada, deixant imatges tan esfereïdores com la detenció d'un nen de cinc anys a Minneapolis. Aquest és el model que vostès admiren i volen per a Catalunya?

La seva moció és també una exhibició preocupant d'ignorància, d'ignorància jurídica. Proposen mesures que vulnereu la legislació vigent i el marc competencial de Catalunya. Volen governar, però no entenen ni el funcionament bàsic del nostre sistema jurídic, i això és molt greu, perquè la ignorància, quan governa, fa molt de mal.

I arribem al moment més surrealista. Diuen que la solució a la baixa natalitat passa per un gir de cent vuitanta graus als mitjans públics. O sigui, que la gent no té fills perquè mira la televisió equivocada, no perquè no pot pagar un lloguer, no perquè té contractes precaris, no perquè no pot conciliar. No. El problema, senyora Orriols, és 3Cat. Això és: «O penses com jo o t'arreglo la televisió.» I ja els coneixem, aquests arregladors. Comencen amb els mitjans, continuen amb l'escola i acaben dient-nos qui és bon català i qui no. Això no és política demogràfica; això és control ideològic.

Parlen de sobirania, fins i tot de la DUI, però no per ampliar drets, sinó per tenir més poder per excloure. Esquerra Republicana vol la independència per sumar, per protegir i ampliar drets. Volem la independència per fer avançar el país.

Miri, senyora Orriols, d'excalde a alcaldessa: quan governes posant traves a l'empadronament i convertint un dret bàsic en una batalla ideològica, no fas gestió; fas política de la sospita. Dius a una part dels teus veïns que no són ben vinguts, i això ho paga la cohesió, la convivència i, sobretot, els infants.

I permetin-me una ironia final. Ens parlen molt d'identitat catalana, però després penja la bandera espanyola al balcó municipal. Amb la primera notificació judicial, amb la primera carteta en va tenir prou, senyora Orriols. No va trigar ni una setmana a penjar-la. Què va passar, senyora Orriols? Potser tenia por de perdre la pagueta que de tant ens parla?

Alguns dels alcaldes i polítics que vostè insulta i menysprea van posar les urnes i van patir presó i exili. (*Alguns aplaudiments.*) Van demostrar deu vegades més dignitat que vostè, senyora Orriols –deu vegades més. Si Guifré el Pilós aixequés el cap, senyora Orriols, quina vergonya que passaria amb vostè. Molta boca amb Catalunya, molta confusió amb els símbols, molta pàtria a les paraules, i a l'hora de la veritat, una escena que sembla una paròdia.

La Catalunya que volem, des d'Esquerra Republicana, és una nació que suma, inclusiva, que cohesiona i que garanteix drets i llibertats.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bien, Cataluña es evidente que vive un grave problema demográfico: una natalidad hundida, jóvenes que no pueden formar una familia porque no pueden acceder a una vivienda, salarios que no permiten llegar a final de mes y servicios públicos tensionados.

Pero en esta moción tengo que marcar una línea muy clara. Nosotros defendemos políticas de natalidad para todas aquellas familias que viven, trabajan y contribuyen en Cataluña, sin preguntarles cuál es su ideología ni en qué parte de España nacieron sus abuelos.

Defendemos ayudar a quien cumple la ley, a quien cotiza, a quien se esfuerza y a quien quiere sacar adelante a sus hijos. Pero en la moción para Alianza lo principal es la independencia, es declarar la independencia. Es decir, que para usted lo principal es quién es independentista y quién no lo es, pero para los catalanes lo principal es quién cumple la ley y quién no, quién aporta y quién no, y quién respeta las normas y quién viene para saltárselas. (*Alguns aplaudiments.*) Será cuestión de prioridades.

La gente deja de tener hijos porque no puede pagar un piso, porque no tiene estabilidad laboral, porque conciliar se ha convertido en una yincana y porque formar una familia es hoy un lujo. Y ahí es donde debemos actuar.

Decir que la inmigración descontrolada es una lacra para Cataluña no es racismo; es sentido común. Y negarlo ha sido la gran estafa y la gran irresponsabilidad de la izquierda y del separatismo, que han preferido mirar a otro lado mientras los problemas crecían.

Aquí se tiene que entrar de forma legal, ordenada, con contrato de trabajo y con integración desde el minuto uno. Quien llega para respetar las normas, aprender la lengua, cumplir la ley y aportar al sistema se queda, y quien no se larga. (*Alguns aplaudiments.*) Eso es justicia social, eso es proteger el estado del bienestar, porque el estado del bienestar no se cae a trozos por sí solo; lo tiran quienes lo usan sin contribuir y quienes políticamente han sido responsables de que esto pase.

Y, cuando se dice esto, se pasa a hablar de discursos de odio y se intenta callar a quien describe la realidad. Pero la realidad no desaparece porque la censuren, porque no hay integración real, no hay ascensor social, no hay exigencia y no hay autoridad en la Cataluña de hoy.

Y ahora el Gobierno de Sánchez pretende rematar la jugada. Quieren regularizar a más de medio millón de inmigrantes ilegales, y para ello solo hará falta acreditar que llevan cinco meses residiendo en España. Con el tique del kebab te sirve.

Han convertido este país en una distopía. Para que a un anciano que ha cotizado toda la vida le den plaza en una residencia se tarda de uno a tres años. Si te okupan el piso, la justicia tarda de quince a veinte meses en devolverte la casa. Para que una persona dependiente acabe cobrando la ayuda ha de esperar más de once meses. Hay catalanes que pasan seis meses para recibir una visita en el traumatólogo o en el urólogo, y hay operaciones que se demoran más de un año y medio. Pero, en cambio, para legalizarte habiendo entrado en este país con una patada en la puerta, solo necesitas cinco meses y ni demostrar que quieres integrarte ni demostrar que vienes a contribuir. Esto es una puñetera vergüenza nacional. (*Alguns aplaudiments.*)

Están creando un país donde cumplir la ley se castiga y saltársela se te premia. Van a regalar derechos a quien ha llegado a este país ya delinquiendo de buenas a primeras, mientras siguen dejando al final de la lista de prioridades a mayores, a enfermos, a trabajadores y a jóvenes.

Y, dentro de las cosas indignantes, es que esta regulación es tan masiva que aquí se va a colar todo quisqui, delincuentes incluidos, porque, gracias a la incompetencia del PSOE y del PSC, en Cataluña los procedimientos judiciales tardan una media de veinte meses hasta iniciar la sentencia; eso quiere decir que muchos de ellos serán condenados una vez Pedro Sánchez y todos ustedes ya les hayan regalado la residencia en España. Esto es un efecto llamada masivo. El mensaje es claro: llegar a España de forma ilegal tiene premio; entra sin papeles, no cumplas las normas y el Estado te va a tratar como a un VIP.

En Cataluña, las primeras informaciones dicen que van a regularizar a 150.000 ilegales. ¿Y esto a quién afecta? A ustedes desde luego que no; va a afectar a aquellos barrios más humildes que ya están saturados: el Remei, Rocafonda, Ca n'Anglada..., y muchos otros barrios donde la concentración de inmigración del norte de África que no se ha adaptado ha ido acompañada de degradación del espacio público, de problemas en la convivencia, okupaciones, incivismo y delincuencia.

Y ahora, lejos de corregir ese error, el Gobierno de España decide multiplicarlo. Con la regularización masiva, además, tendrán acceso a ayudas y recursos; a más todavía, sin haber demostrado integración, ni siquiera un esfuerzo para cumplir la ley. Esto no es progresismo; es injusticia social. Cataluña no necesita ni buenismo ni discursos vacíos. Necesita orden, ley y sentido común –se lo digo cada vez que salgo a esta tribuna–; necesita un estado que proteja a quien cumple y que castigue a quien no cumple las reglas; necesita recuperar la autoridad y la convivencia. Contra todo eso están ustedes, y a favor de todo eso trabajamos nosotros.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Avui tenim una moció sobre demografia d'Aliança Catalana. En realitat, la senyora Sílvia Orriols va deixar molt clar el dia 2 de gener quines són les seves propostes, així com quin és el seu nivell de propostes discriminatòries estructurals.

Miri, vostè va fer un tuit en el que publicava quatre fotos del Govern en el que feia felicitava els primers nascuts l'any 2026 en cada regió sanitària, com és tradició. Vostè va fer un tuit animant a votar Aliança Catalana mostrant aquestes fotografies i el seu nom dient que calia..., donant a entendre que cal solucionar aquesta situació. I és que a veure, quin problema representen per a vostè aquests quatre nadons catalans nascuts l'1 de gener als nostres hospitals? Quin problema representen per a vostè aquestes quatre famílies, de les quals l'única cosa que vostè coneixia quan va fer el tuit era el seu color de pell i el seu nom? El nom de quatre nadons. Ja veig que a la portaveu, a la diputada de VOX també li ha agradat aquesta línia. El problema què era, que no són blancs? Que els seus pares tampoc ho eren? Que el seu nom no és català, segons el vostre criteri? Alda Joana, Gurnawab, Ishaqa, Thais. Sí, també són catalans i catalanes. *(Alguns aplaudiments.)*

Vostè no sap res d'ells, no sap res de les seves famílies. I el que voldria fer, entenc, què és? Els voldria deportar, com ha deportat Trump, no?, ha detingut per deportar el nen Liam Ramos a Minneapolis conjuntament amb el seu pare? Aquesta és la seva proposta davant el naixement de quatre nadons a Catalunya?

Miri, quan vostè fomenta l'odi d'aquesta manera, i també quan ho fa l'altra seva versió de la Internacional de l'odi que tenen quan ho fan en espanyol, té conseqüències als nostres carrers, té conseqüències a les nostres escoles, té conseqüències a l'autoestima de nens i nenes, té conseqüències als centres de treball. I, a més, lo que estan fent és anar contra la convivència i contra la pau social a Catalunya.

És molt greu aquell tuit que vostè va fer, i és molt greu la moció que vostè avui ens presenta. Però encara hi ha més, perquè vostè el que fa és assenyalar de manera continuada sectors de la nostra societat. Vostè el que fa de manera continuada, per exemple, és assenyalar una diputada d'aquesta cambra, la diputada Najat Driouech, com ho va fer també uns dies després, a la que culpabilitzava dels greus assassinats de l'Iran. Vostè no té vergonya? Vostè creu que pot assenyalar una diputada que representa els ciutadans de Catalunya i també els sectors que es poden sentir representats per la diputada? És una absoluta vergonya. Quan vostè l'ataca a ella, està atacant el conjunt sencer de la societat, està atacant el que representa aquesta institució, el Parlament de Catalunya. Vostè assenyala i ataca sense complexos, simplificant, intoxicant, atiant i fomentant l'odi. Vostè està sobrepassant totes les línies vermelles, i l'estat de dret ha de respondre i reaccionar amb solidesa, aplicant la legalitat vigent: llei i ordre.

I hem de continuar reaccionant com a Parlament. El silenci, i menys aquesta setmana, no és una opció. Treballarem perquè els primers nadons catalans nascuts el 2026, es diguin com es diguin i tinguin el color de pell que tinguin, creixin en una Catalunya democràtica, socialment justa i sense discriminacions, a pesar de vostès i l'extrema dreta que parla en castellà.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Aquesta moció no va de demografia ni va de natalitat. Aquesta moció va de drets i va, sobretot, de quin és el país que volem construir i al servei de qui el volem construir. Aquest discurs que avui ens presenta, senyora Orriols, no s'aguanta. És un discurs contradictori, trampós. Parla de futur mentre construeix por, parla de país mentre divideix la classe treballadora, i parla de sobirania amb propostes que no mouen res.

Per començar, sobre la DUI. Plantejar ara l'aplicació d'una DUI, com fa el primer punt, en aquest Parlament amb una majoria espanyolista clara no és confrontació real, no genera força, no construeix poder, no s'acosta a cap ruptura. Plantejar-la en aquest context és treballar per a Espanya; Aliança Catalana treballa per a Espanya. I quan vostè presenta aquesta crisi demogràfica com un problema d'origen i de composició de la població, quan el que tenim a Catalunya és una crisi de drets, de condicions de vida i de model econòmic, i quan deixem de banda aquest fals relat, el que apareix és una realitat material. El problema no és qui arriba; el problema és el model econòmic. I aquí és on se li veu la trampa, a la seva moció, perquè vostès assenyalen qui ho pateix i amaguen qui ho provoca.

El problema no són les persones migrades; el problema són els oligopolis, les patronals i els poders econòmics que decideixen aquest model i s'hi enriqueixen, i també les institucions que els sostenen. I quan es mira cap als costats, en lloc de mirar cap amunt, això és una decisió política, perquè vostès saben perfectament que no faran fora cap persona migrada; ho saben. El que volen no és expulsar ningú, el que volen és que visquin amb por, és que visquin sense drets, sense papers. Perquè així és més fàcil explotar-los. Això és l'esclavatge del segle XXI. Mantenir persones en la irregularitat garanteix l'explotació. És profundament funcional per a molts empresaris que volen mà d'obra barata, silenciosa i sense capacitat de defensar-se, i en això amb el seu discurs Aliança Catalana hi col·labora.

I encara una altra hipocresia que no podem passar per alt. Els sectors que es menyspreuen en aquest discurs són els que sostenen el país cada dia: les cures, la restauració, l'agricultura, la neteja i la construcció, que són feines dures, feines mal pagades, feines invisibilitzades però absolutament imprescindibles.

A la moció diuen que cal canviar el model econòmic perquè l'actual ens fa receptors d'una migració de poca qualificació per cobrir precisament aquests sectors. Canvia el model econòmic, diuen, però després voten en contra de regular els grans tenidors de terra, que és una mesura a favor de la petita i la mitjana pagesia. O voten en contra de la moratòria de les grans explotacions de porc, que el que fan és blindar el model econòmic actual. Quan la CUP parlem de canviar el model productiu, no parlem de posar fronteres econòmiques ni de restringir drets, com fan vostès. Ja n'hi ha prou d'aquesta Europa fortalesa, amb els morts a la Mediterrània i amb un règim de fronteres profundament inhumà.

Parlem de produir el que necessita el país, de millorar la qualitat de vida, de recuperar territori i de deixar enrere un model pensat només per enriquir uns pocs. Sabem que canviar un model productiu no és fàcil i no es fa ni amb una moció ni en una legislatura, però tenim clara una cosa: no hi ha canvi de model possible sense drets. Negar drets als treballadors migrants reforça el sistema actual, divideix la classe treballadora i fa encara més fort el poder econòmic. Per això defensem la regularització, la regularització que s'acaba de fer, com una política de drets i de país. Regularitzar vol dir igualar condicions, pujar salaris, permetre denunciar abusos i integrar tota la classe treballadora en un projecte col·lectiu i de futur. Sense drets no hi ha arrelament, com vostè demana; només hi ha precarietat cronificada.

I no, això no posa en risc les pensions. Aquesta és una altra mentida de la seva moció. Les regularitzacions anteriors, com les que ja va fer l'Aznar, han demostrat just el contrari: més cotitzacions i més ingressos a la seguretat social. Més drets vol dir més contribució, i negar-ho és enganyar deliberadament, com fan vostès.

I acabo amb una línia vermella molt clara: no acceptarem que amb diners públics o amb cobertura institucional es doni espai a entitats o discursos que ataquen les llibertats sexuals i reproductives de les dones. Això és una regressió democràtica que les dones d'aquest país no estem disposades a consentir.

Per tot això hi votarem en contra, perquè aquesta moció no dona resposta a cap problema real d'aquest país, sinó que obre la porta a retallades de drets i a discursos excloents. Nosaltres defensem un país amb drets universals, amb serveis públics forts i amb una

economia al servei de la vida; un país per a la gent que hi viu i que hi treballa, i no per als explotadors, i no per a qui construeix por per mantenir els privilegis de sempre.

Gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president. Bona tarda. Aquesta cambra ha de poder parlar de demografia amb rigor i responsabilitat. El que no es pot fer és assumir relats alarmistes, excloents i ideològicament disfressats de diagnòstic tècnic. Deixi'm dir-li que no em sorprèn, perquè és al que ens té acostumats en les seves intervencions, i això és exactament el que vostè ha fet a la moció.

Miri, senyora Orriols, des del Govern i des del Grup Socialistes i Units per Avançar volem ser clars: a Catalunya no estem davant d'una crisi demogràfica, sinó davant d'una transformació demogràfica. Malgrat la baixa natalitat, la població de Catalunya no disminueix, continua creixent, i ho fa gràcies en bona part a la immigració, per molt mal que li faci, que manté la població activa, el dinamisme econòmic i la cohesió social. Defensar la natalitat no és imposar models familiars ni fer campanyes morals; és garantir habitatge assequible, serveis públics, conciliació i permisos de naixement i cura. Això és el que fem els socialistes. Per tant, l'hi repeteixo, no hi ha un dèficit de població; el que hi ha és un canvi en la seva composició, i el repte real és adaptar les polítiques públiques a aquesta nova realitat.

Senyora Orriols, li donaré unes dades. Les persones immigrants aporten un deu per cent dels ingressos a la seguretat social i només representen l'u per cent de la despesa. I, ja que hi som, anoti també la següent dada, senyora: el seixanta-sis per cent dels receptors de la renda bàsica garantida són ciutadans amb nacionalitat espanyola, i només el trenta-quatre per cent són estrangers. Veiem que el seu grup cada vegada compra més el discurs de l'extrema dreta espanyola, i sí, també comparteix totes les seves *fake news*.

Però no vull perdre l'oportunitat també de parlar amb la senyora Calvet. Senyora Calvet, sap lo que és miserable? Parlar de menors d'edat, dir noms i cognoms públicament, perquè vostès, que parlen tant de defensar la vida, comencin a defensar els nens i les nenes de Catalunya i de tot Espanya. (*Alguns aplaudiments.*)

També li volia dir al senyor Escribano..., li volia recordar una cosa: el senyor Aznar no va fer una regularització, no; no en va fer dos, tampoc; en va fer tres, senyor Escribano. Va fer tres regularitzacions. (*Alguns aplaudiments.*) Potser no se'n recorda, i aquí estic jo per recordar-l'hi. No pateixi –no pateixi.

I ara voldria centrar-me també, senyora Orriols, en el punt 15 de la moció, que mostra amb claredat l'enfocament real que té aquesta moció. En el punt citat es proposa fomentar matrimonis, orientar els hàbits personals i utilitzar els mitjans públics per promoure una determinada idea de família i de natalitat. Això no és política pública basada en drets. Ningú, senyora Orriols –ningú–, ha de dir quines famílies són més legítimes que d'altres. A Catalunya hi ha famílies diverses –amb fills biològics, adoptats, monoparentals, reconstituïdes, homoparentals i fins i tot gent que no vol tindre fills ni filles–, i tots i totes mereixen el respecte i el mateix suport de tots. Prengui'n nota, senyora Orriols. Deixi que cadascú tingui els fills que vulgui i que tingui la família que desitja. Perquè el que vostè està proposant en aquesta moció és un intervencionisme ideològic. Deixi tranquil·les les famílies de Catalunya. I aquest Govern –estigui tranquil·la– analitza, i bé, com s'imagina, de manera continuada l'impacte demogràfic. I això sí que és una planificació seriosa, i lo que vostè vol és una retòrica buida.

D'altra banda, deixi'm dir-li, pel que fa a la llengua i la cohesió social, que aquesta moció adopta un enfocament profundament erroni i perillós. Vostè, un cop més, i com

en tantes altres temàtiques, presenta el català des d'una òptica de dèficit associada a la pressió demogràfica, i acaba estigmatitzant col·lectius concrets, quan no és així.

I amb el poc temps que em queda..., me n'hauré de treure, perquè és que tinc tant de coses per dir-li!, i una d'elles és que lo que vostè parla també del sistema públic de pensions..., sap?, aquestes pensions que vostè mateixa aquí va dir que eren una estafa piramidal, d'acord? Nosaltres rebutgem, de totes formes, lo que vostè diu a la moció, perquè veiem que les pensions són un dret subjectiu, són un pilar de l'estat del benestar i una expressió de solidaritat intergeneracional.

I ja li volia fer una pregunta –i acabo, president. És que a la moció vostè parla d'autòctons, senyora Orriols, i li volia fer una pregunta. A veure, pare nascut al Marroc; mare, a Guinea Equatorial, i ell, a Esplugues de Llobregat. És autòcton, Lamine Yamal? Pare nascut a Almeria; mare, a Granada; filla, a Tarragona. Soc autòctona, senyora Orriols? Tinc el mateix dret a estimar Catalunya que vostè, per no tindre set cognoms catalans?

Gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, dispo de dos minuts; per tant, respondré a la formació política que ha tingut la deferència de presentar esmena. (*Remor de veus.*)

Quan érem jovenets ens barallàvem al carrer al crit de «xarnegos» i «*polacos*». Avui aquells amb qui ens esbatussàvem ens voten. Hem tingut fills, ells i nosaltres. Compartim un mateix objectiu: garantir als nostres fills un futur català, segur, pròsper i occidental, un marc de drets i llibertats que ningú pugui qüestionar ni enderrocar a cop de xaria. Hem superat aquell escenari inicial. Mentre alguns de vostès s'estanquen i s'entesten a comparar aquella immigració amb l'actual, ells i nosaltres ja som en una altra pantalla: ells, perquè han entès que la catalanitat és un preu molt petit a pagar per viure en un estat pròsper, segur i occidental; nosaltres, perquè hem entès que, si parlen català, pensen com un català i actuen com a catalans, són catalans. Això és el que els fa por.

Durant anys, algunes formacions aquí presents i d'altres ja desaparegudes han explotat la confrontació entre els catalans i la immigració espanyola per garantir-se escons dins aquesta cambra. Han viscut i crescut de mantenir actiu el conflicte, de procurar la no integració d'aquella onada immigratòria. Amb la nostra irrupció, formada per persones de diferents orígens, de diferent recorregut polític, unides totes per un objectiu comú, que no es fan retrets ni cordons sanitaris entre elles pel passat, sinó que es donen la mà per abastar el futur, la guingueta se'ls hi ha acabat. La guingueta i la indissoluble unitat d'Espanya. Temps al temps.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les finances públiques

302-00193/15

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les finances públiques. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Avui el nostre grup parlamentari presenta una moció que, sincerament, crec que és un dels temes nuclears del desenvolupament nacional del nostre país i el de posar en debat si té sentit un sistema autonòmic o no té sentit el pertànyer a l'Estat espanyol. Ho dic amb aquesta transcendència i ho dic amb tota la tranquil·litat. És a dir, és una moció que al primer punt parlem del dèficit fiscal. Tots parlem del dèficit fiscal. El dèficit fiscal –tots ho sabem– són aquells diners que paguen els catalans amb els seus impostos, que se'n van a l'Estat i no tornen –22.000. Probablement –probablement–, només calculant l'increment del PIB, la recaptació, devem estar sobre 30.000 milions en aquests moments.

Per què es va fer això? No, si ho puc compartir, eh?, conceptualment. Per què es va fer això després de la Transició? Amb l'estat de les autonomies i venint d'una dictadura, un estat... Em poso a la pell de l'Estat. Jo no ho comparteixo, però en la pell de l'Estat és dir: «Intentem que aquells àmbits que creixen, són potents i productius ajudin aquells que no ho són en termes de creixement.» El que ha fet la Unió Europea: Alemanya aporta perquè el sud d'Europa intenti convergir. Aquesta era la idea. Però, després de dècades, no ha funcionat. Perdonin, no sé el que hem fet, però no ha funcionat. I la realitat és que Catalunya genera 70.000 milions d'euros, més o menys, i el pressupost de la Generalitat, consellera, clar, són 40.000. I vostè sap que no és viable –no és viable– en aquests moments..., els estàndards que hem de tenir a Catalunya no són viables amb 40.000. Després en parlarem. Amb 44, tampoc –tampoc. Amb 40.000, no són viables. (*Alguns aplaudiments.*) I això significa el col·lapse de les infraestructures, la sanitat, l'educació, tot plegat. I per això diem, constatem que això és un fet –crec que és objectivable– que és injust per als ciutadans de Catalunya.

El segon és... Bé, això que dic, si no és veritat, doncs que es publiquin les balances fiscals. Llavors, clar, és sospitos, no? Dius: «No tenen raó, no és veritat, *privilegios...*» No ho sé. Doncs, escolti, publiquin les balances fiscals. No es publiquen les balances fiscals. El mateix que reivindicuem en aquesta moció de que no es donen les dades –i això és per llei, eh?, i vostè ho sap, és per llei– de l'execució del pressupost d'inversions de l'Estat a Catalunya des de l'últim semestre del 24. Des de l'últim semestre del 24 no es donen les dades. No, no, si ho sap perfectament. Perquè, l'últim semestre, resulta que en sis mesos a Catalunya l'execució era vint per cent; Comunidad de Madrid, cinquanta-vuit per cent. I l'any 23, Catalunya, el quaranta-cinc per cent; la senyora Ayuso –ho dic així, eh?–, el dos-cents per cent. És a dir, que el Govern de Pedro Sánchez cuida més la senyora Ayuso que a vostès. (*Veus de fons.*) Bé, sí, sí, sí, objectivament és així. Per tant, reclamem també que això es publiqui.

I el tercer, la proposta que creiem que és definitiva per blindar el problema que té Catalunya: el model de finançament. I vostès –i l'hi deia ahir, consellera– van accedir a canvi d'un model singular –singular, no singularitats: model singular. Esquerra Republicana... Seré just. Algú va fer rodes de premsa dient: «Concert solidari.» Què van votar els militants? Sobirania fiscal –sobirania fiscal. I el que tenim és que no hi ha sobirania fiscal. Ens quedem al règim comú, la singularitat no està per cap lloc, l'ordinalitat no està garantida, ni per llei ni hi ha un fons que la contempli. Amb normativa no incrementem res del cinc per cent de l'IRPF, ni tan sols la capacitat normativa. Ei! Hi han fons de competitivitat discrecionals de l'Estat per compensar comunitats autònomes, per ajudar-les en funció de ves a saber què.

Davant d'això –ho dèiem ahir–, què carai s'ha negociat? I aquí és on diem: tenim una oportunitat històrica –històrica. A la Transició, se'ns va dir que no vam aconseguir el concert econòmic, i és veritat. Ara tenim una oportunitat històrica, els diputats d'aquest Parlament, d'aconseguir un finançament just per a Catalunya, que pensem que no és altre que el concert. El concert econòmic, al final, és sortir del cafè per a tots, sortir de la LOFCA i tenir una relació bilateral amb l'Estat, en la qual tu controles els teus recursos, tu pagues la quota a l'Estat dels seus serveis –tan fàcil com això– i negocies amb l'Estat quina és la solidaritat d'aquella convergència perquè altres comu-

nitats puguin créixer. I a això és a lo que m'estan dient que no. Perquè, perdoni, consellera –l'hi vaig dir ahir–, si la solidaritat està imposada amb un règim comú, es diu «espoli», i això fa masses anys que ho patim.

Gràcies, president.

El president

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya hi ha presentat esmenes. Té la paraula per defensar-les el diputat senyor Albert Salvadó Fernàndez.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, president. Bé, estem absolutament d'acord amb l'objectiu que ens proposa el diputat Castellà, però sí que és veritat que portar aquesta moció en un moment en el qual estem a punt d'aconseguir un nou model de finançament, després de molts esforços per part del Partit Socialista i d'Esquerra Republicana..., doncs en este moment és cert que mos inquieta que Junts ho pose sobre la taula, presentada aquí, quan la feina, diputat Castellà, està al Congreso, la tenim a Madrid per aconseguir aquests punts que proposen. A la qual hem presentat dos esmenes, que crec, honestament, que milloren la moció, i que Junts no ha volgut ni acceptar ni tan sols transaccionar. I això em porta a sospitar de la veritable intenció d'esta moció, que és justificar un no a que Catalunya pugui disposar de 4.700 milions d'euros més cada any.

I aquí m'ha de permetre, el Grup de Junts, dir-los que Catalunya necessita Junts, i Junts està renunciant sistemàticament a ser part de la solució. Però és que encara em preocupa més –i ahir, per temes de rodalies, la consellera Paneque també hi feia referència– que estan instal·lats al «tot o res». Si Esquerra Republicana, després de molt d'esforç, arribem aquí, on no s'havia arribat mai, on vostès no havien arribat mai..., si arribem aquí (*l'orador alça la mà a l'altura de les espatlles*), vostès demanen arribar aquí (*l'orador alça la mà un pam més amunt*), i al final mos quedem aquí (*l'orador abaixa la mà fins a la cintura*). I això ho sabem tots, tots tenim prou experiència. Però és cert que este joc que vostès juguen és molt fàcil, de molta rendibilitat electoral, però per al país és demolidor.

Junts i Esquerra Republicana compartim un objectiu de plena llibertat nacional per al nostre país. Però no és un objectiu abstracte; és un objectiu que compartim perquè estem convençuts que és l'eina perquè els catalans i les catalanes visquen millor, perquè tinguin més oportunitats, per a disposar de millors serveis públics. Però alguna cosa no estem fent, de moment, prou bé quan no som capaços de seduir la majoria del país. Perquè mentre no arribem a això, que estic convençut que compartim, quan vas a demanar visita al metge de capçalera, quan mires els col·legis públics del país, quan mirem com estan de tensionats los nostres serveis socials o veiem la manca d'accessibilitat a l'habitatge per a la nostra gent, arribem a una conclusió, i és que la gent necessita esperança, la gent necessita que mos perceben com a útils, necessita solucions, i el «tot o res» va en línia absolutament als antípodes del que necessitem.

Esquerra Republicana –ja ho hem decidit– agafem la responsabilitat de seguir millorant la vida de la nostra gent, arribem a acords. És lo que volem? No. Però és lo que avui millora claríssimament, dins de les possibilitats, la vida de la nostra gent. Encara mos queda pendent molta cosa a fer, i demanem que ens ajuden.

Hem de poder recaptar el cent per cent de l'IRPF i la resta d'impostos; hem de poder trobar un finançament lo més just possible per finançar les competències no homogènies, que, per tant, també són singulars. I aquí necessitem la seua ajuda. I si vostès aconseguixen més, Esquerra Republicana estarem al seu costat.

Diuen voler-ho, però no fan res per aconseguir-ho més que declaracions. A casa meua, mon pare, ma mare me deien sempre el mateix: «Si vols alguna cosa, allò..., amb desitjar-ho i tancar els ulls molt fort, no ho aconseguiràs.» Me deien: «Fill meu, si vols alguna cosa, treballa i treballa i persistix fins a aconseguir-ho?»

Per què? Perquè tenim un país amb un exèrcit de revolucionaris que es pensen que des del sofà i amb un mòbil faran la revolució. I això no ha passat mai. Això és el po-

pulisme; no és la revolució. I jo els demano que resistisquen les temptacions de tirar cap allà dalt, perquè els estan estirant. I vostès, si volen ser alguna cosa per a este país, és ser útils. Al Congreso... Ho porten aquí. Aquí, com sempre, tindran los nostres vots. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* I si ho porten al Congreso, també tindran los nostres vots –acabo, president. I ja en tindran catorze; per a tindre la majoria sobre 350 els en faran falta uns quants –acabo.

Simplement, cadascú tenim l'estratègia que tenim: vostès, en fer gran el partit, i ho estan aconseguint; natros, en ser útils per al país, i ho estem aconseguint. Per tant, tots contents.

Gràcies.

El president

Ara és el torn perquè la resta de grups parlamentaris es puguin posicionar. En primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. Consellera Alícia Romero, diputats i diputades... És curiós que el senyor Castellà no ha fet cap menció en aquesta proposta de les conclusions de l'informe 24 de la Sindicatura de Comptes, malgrat que va ser el Grup Parlamentari de Junts qui va demanar a la sindicatura, com a organisme independent del Govern, organisme rigorós, que elaborés un estudi sobre el finançament autonòmic com a causa del deute públic de la Generalitat.

Però, és clar, és que resulta que l'informe conclou que només en situacions de crisi econòmica el sistema de finançament autonòmic aporta recursos insuficients a les comunitats autònomes, generant dèficit i endeutament. I aquest infrafinançament és col·lectiu, és a dir, que afecta totes les comunitats de règim comú. I, en el cas de Catalunya, pot arribar a explicar el quaranta per cent del deute públic de la Generalitat.

Això, què vol dir? Doncs que el percentatge restant, és a dir, el seixanta per cent del deute públic de la Generalitat, ve explicat per causes diferents al finançament autonòmic. Per això, des del Partit Popular creiem que la principal causa explicativa és la gestió inadequada de recursos públics.

I, en canvi, la moció de Junts no fa cap referència a la despesa pública. Nosaltres entenem que és massa elevada i de difícil control, la despesa que comporta la superestructura del voltant de cinc-centes entitats que integren el grup Generalitat i que genera unes despeses consolidades –ahir ho vèiem, no?, en el compte general– de més de 58.000 milions d'euros, que no sempre estan vinculades a la prestació de serveis públics, d'acord amb els principis d'eficàcia, d'eficiència i de bona governança.

Per això, des del començament del mandat, des del Partit Popular hem demanat al Govern que fes una auditoria de totes les despeses i inversions per, posteriorment, poder revisar les necessitats de finançament de Catalunya.

Per tant, la proposta de Junts no vincula la millora de finançament autonòmic amb la millora de la gestió dels recursos públics, com tampoc amb la necessitat de reduir la càrrega fiscal a les famílies, als autònoms, a les pimes.

En canvi, aquesta vinculació també és fonamental per al Partit Popular, ja que els diferents governs de la Generalitat han convertit la fiscalitat en una màquina de fer diners sense control. I ara cal iniciar el camí cap a una fiscalitat moderada i justa i que incentivi l'inici com també el creixement de la iniciativa econòmica i dels llocs de treball de qualitat.

En aquest mandat, Catalunya està rebent més finançament autonòmic de l'Estat. De 29.800 milions d'euros el 2024 a 32.700 milions d'euros previstos per al 2026. Però no es rebaixen els impostos, sinó que es manté el tram autonòmic de l'IRPF i l'ITP més alt d'Espanya i es continua exigint el més que qüestionable impost de successions, a més dels quinze o al voltant de quinze tributs propis, més del doble que la resta de comunitats autònomes, i noranta taxes.

Per últim, voldria dir que Junts insta, no?, l'Estat a condonar el cent per cent del deute del FLA, demana la compensació també a l'Estat per la manca d'execucions d'inversions a Catalunya, però sense mencionar que la Generalitat ha fet el mateix, perquè només ha executat menys del cinquanta per cent de l'import pressupostat per a inversions cada any.

A més, aquestes mesures són enganyoses, perquè si aquests recursos arribessin finalment a Catalunya no es podrien destinar a polítiques públiques, sinó a reduir el seu endeutament financer, d'acord amb la normativa pressupostària i la regla de la despesa.

En definitiva, que no compartim cap de les propostes d'aquesta moció de Junts, perquè des del Partit Popular defensem un finançament autonòmic just i justificat en la millora de la prestació dels serveis públics i amb la menor càrrega fiscal a Catalunya i en el marc d'un sistema solidari i negociat entre totes les comunitats autònomes de règim comú. En canvi, aquesta moció només pretén la confrontació amb la resta d'Espanya, rescatant el fallit procés separatista, que res de bo ens ha portat a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Bona tarda, senyors diputats. Miren, había planteado esta moción de manera distinta, pero después de tres días de pleno, que a veces es un poco agotador, y cincuenta años, que es más agotador, de cantinela pujolista, creo que es el momento de desmontar su lema, la ciencia ficción separatista, la frasecita de Junts, de Esquerra y de la CUP, cuyo relato compran los comparsas del PSC y los comunistas: «*Espanya ens roba.*» Falso. Nos roba la Generalitat de Catalunya y sus gastos absurdos. (*Alguns aplaudiments.*)

Noticia: el déficit fiscal territorial no existe; los territorios no pagan impuestos, los pagan las personas físicas y jurídicas. Y, si juzgamos según su tesis, a los de Barcelona Cataluña nos roba. Barcelona aporta el ochenta y dos por ciento del presupuesto de la Generalitat de Catalunya –36.000 millones de euros–; recibe el sesenta y cinco –28.000 millones de euros. Déficit fiscal de Barcelona: 7.480 millones de euros. (*Alguns aplaudiments.*) Según ustedes, Cataluña roba a los barceloneses cada año más de 7.000 millones de euros. Y tendríamos mejores infraestructuras, mejor sanidad, educación o incluso menos impuestos. Eso es falso, eso es torticero. A eso VOX no vamos a jugar.

¡Venga ya! Señores separatistas, dejen de enfrentar territorios, dejen de llamar «ladrones» a los primos hermanos de Jaén o de Granada de Gabriel Rufián, dejen de llamar «ladrones» a nuestros vecinos valencianos de Castellón o de Mallorca. Libérense de sus mantras, de sus mentiras. Eso es falso. Salgan de sus cadenas.

El verdadero déficit que sufren los catalanes es el déficit de gestión de la Generalitat de Catalunya. Que ustedes, con sus distintas marcas –Convergència i Unió y Junts per Catalunya–, han gobernado treinta y cinco de los últimos cincuenta años. (*Alguns aplaudiments.*)

El verdadero déficit que sufren los catalanes es el déficit de gestores de la Generalitat. Necesitamos más técnicos, más profesionales y menos políticos profesionales, que son los que no tienen profesión, como muchos de ustedes. Porque por su culpa, y desde que la Generalitat tiene las competencias, hay muchísimas cosas que van peor que antes, peor que hace cincuenta años.

Cataluña es la región con más impuestos de España, donde más te cuesta comprar tu vivienda habitual, donde más te roban en la nómina de los trabajadores. Cataluña es la región de España, por su culpa, desde Convergència i Unió, donde hay más subvenciones y chiringuitos –a entidades, a Conde Godó, a sus medios de

comunicación y a todas sus monsergas, las ANC y demás entidades que se dedican a enfrentar a catalanes. (*Alguns aplaudiments.*)

Y Cataluña, desde que ustedes tienen la competencia y los Mossos d'Esquadra, desde entonces, tenemos más inseguridad, más okupación en nuestras viviendas. Son un auténtico desastre. Y Cataluña tiene los peores resultados en educación. Había prestigio en la educación, en los maestros. Se han cargado la libertad educativa con sus conciertos educativos, de la Generalitat, de Pujol y de todos los *consellers* que están por aquí sentados, que ya estaban en Convergencia. Son un auténtico desastre. En Cataluña no hay libertad educativa, no hay pluralidad y se han cargado la calidad educativa. (*Alguns aplaudiments.*) Eso es el déficit que sufren los catalanes. Eso es el déficit. Y Cataluña lidera las listas de espera de sanidad también más altas.

En resumen –es que ya cansa, señores de Junts–, el déficit fiscal no existe –no existe–; se lo inventan ustedes para enfrentar territorios, y eso es muy grave. I podríem fer lo mateix aquí a casa nostra. I seria molt greu també. El problema de Cataluña es la asfixia fiscal y la mala gestión de la Generalitat de Catalunya. Y ustedes –ustedes– son los culpables de esa mala gestión, y también son culpables de mantener un gobierno corrupto como el socialista al mando del Estado.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. He de reconèixer, senyor Castellà, que tenen una gran virtut –jo els hi reconec–: són imbatibles. Jo els hi reconec. És a dir, quan acorden vostès, és el millor acord de la història i és una jugada mestra, no? Quan acorden els altres, és a dir, sigui qui sigui, és una estafa, una rebaixa o una traïció al país.

Sí, jo ja sé que segurament ara costa més, perquè en altres èpoques que coneix bé controlaven bé o millor l'ecosistema mediàtic, també econòmic. Però ahir, que el senyor Canadell ja ens reconeixia que el seu referent és Pujol i que, en tot cas, vull dir la continuïtat històrica entre Convergència i Junts és clara... Clar, la meua pregunta és: ostres, això, que és tan senzill ara, com és que no ha estat tan tan senzill mai?

Avui ens ha explicat que... Bé, fins i tot l'hi puc compartir. Hi han opinions publicades molt diverses sobre si el president Pujol va voler el concert o no el va voler. Però, en tot cas, en aquell moment –no entro aquí– era molt complicat per la pròpia correlació de forces de la Transició. Per tant, aparco, no?, en aquest moment a l'inici. Però, clar, continuem. La meua pregunta és: quan vostès van pactar la investidura d'Aznar, per què no era tan fàcil demanar el concert? Allò, condició, no? Com és això? De pagar per avançat o, perdó, cobrar per avançat. No ho sé. En tot cas, es podia haver posat com a condició: el concert econòmic, patapam! Fàcil, ja el tenim, pum! S'acaba el déficit fiscal. D'acord.

Després, clar, diu: «Bé, ostres, potser PP...» No, tot i que vostès ja estan de no sé si festeig o..., constant amb el Partit Popular. Es veu també molt sovint al Congrés, ho vam veure aquesta setmana amb la votació sobre les pensions. Però dius: «Bé, quan el senyor Mas se'n va anar a la Moncloa i va pactar l'Estatut una matinada d'esquenes a la resta de formacions polítiques del Parlament de Catalunya...» Dius: «Pam! Pactem l'Estatut. Pam! Concert.» Si era tan fàcil, si era tan senzill...

Però després penses: «Bé, ostres, l'Estatut, que complicat. No tocava.» Com era allò? «Això ara no toca.» Dius: «Bé.» 2018, moció de censura, primera moció de censura de la història d'Espanya que reïx. Primer president de la història d'Espanya amb els vots, en aquest cas també de la seva tradició política..., cau Mariano Rajoy, Pedro Sánchez, president. Dius: «Ja està. Condició *sine qua non*, el concert econòmic.» Se'l deurien descuidar, no sé què va passar. Es va traspassar. I, clar, dius: «Bé, no ho sé, l'actual Govern.» Dius: «Pedro Sánchez ara és president. Sí, sí, amb els vots dels Comuns, aquests d'Esquerra, que són uns traïdors.» I dius: «Ostres, no deu ser que...» El president

Pedro Sánchez el van invertir vostès o no el van invertir vostès? El van invertir vostès. Com és que no va ser condició *sine qua non* el concert econòmic per Catalunya, si era tan fàcil, si era tan imprescindible i si era tan tan tan que això ho arreglava tot? Com és que vostès no van fixar el concert econòmic per invertir Pedro Sánchez?

Els altres, tots uns traïdors, no ens preocupem de Catalunya, no defensem mai Catalunya. (*Veus de fons.*) Sí, sí, senyor Colomines, no es posi tan nerviós. Cadas-cú... Com diu la meva àvia: «*Que cada palo aguante su vela.*» I vostès, la seva. I, en tot cas, quan vostès ara veuen un acord econòmic i veien en aquest cas un nou finançament just i singular per a Catalunya, ah!, ara ja no, ara això no ens serveix.

I lo mateix amb el FLA, senyor Castellà. Perquè, clar, com era allò? Com era allò de...? Sí, el tripartit va deixar... El Govern d'esquerres va deixar un deute descomunal i va arruïnar les finances de la Generalitat per la seva mala gestió –30.000 milions d'euros. En canvi, quan vostès marxen del govern i deixen un deute de 80.000 milions d'euros, ai las!, llavors és l'infrafinançament. (*Alguns aplaudiments.*) Clar, llavors, bé, no ho sé. Algun ja..., ja m'acaben de despistar.

Mirin, vostès poden explicar i dir..., i evidentment al Parlament de Catalunya poden plantejar quin és el seu programa electoral, tot i que no és ben bé el seu programa electoral o a vegades em despisto. Però això arribarà un moment al Congrés que serà clar i català. I la pregunta que hauran de respondre vostès és: sí o no a que Catalunya tingui 4.700 milions d'euros més en el proper pressupost de la Generalitat? I, mirin, aquesta és la pregunta tan senzilla que vostès han de respondre, i espero que no s'equivoquin al respondre.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Consellera, diputats, diputades... Bé, aquesta proposta que ens presenten... De fet, alguns dels punts tenen molta lògica i són coses que fa temps que demanem, però primer de tot cal que analitzem una mica la realitat actual.

Ahir sentíem la consellera Paneque parlant de l'empresa aquesta mixta que ens proposen i ens deien: «O tot o res.» I què? Què vaig explicar jo? Doncs que per als independentistes és res, i per als que manen a l'Estat espanyol, per als que són nacionalistes espanyols –no passa re, exacte–, tot. I no hi ha terme mitjà i, quan hi ha terme mitjà, ens donen engrunes, les famoses engrunes, no?, les quals nosaltres sempre, davant d'aquestes, hem reclamat el pa sencer, però sabem que no ens el donaran, perquè ens ho diuen constantment. Ens ho diuen amb l'empresa mixta, ens ho diuen amb el finançament i, fins i tot, ens ho han dit quan hem fet un procés democràtic per decidir si volíem ser un país lliure. I davant les urnes, aquesta... Junts recordeu perfectament què va passar davant de les urnes: que la ciutadania votés va acabar amb repressió, amb moltíssims ciutadans amb presó i de tot.

I aquesta és la realitat de l'Estat espanyol, perquè no és democràtic. En aquest sentit, no és democràtic. En d'altres, més que d'altres països, evidentment, però en aquest sentit no és democràtic i no entén que hi ha una part d'aquest país que vol ser independent. I no ho entenen, i ells es pensen que, com que ells no ho són, doncs, tots hem d'anar al seu so, perquè ells són el tot i nosaltres som el res. No se'ns respecta que nosaltres també volem el tot, però es pensen que el tot és patrimoni seu.

I, per tant, quan aquí ens presenten que l'única manera de suplir el dèficit fiscal és tenir la sobirania fiscal, nosaltres discrepem. No ens volen donar el tot? Ja ho sabem. Però per això no deixarem de ser independentistes i de continuar lluitant. I no, no és l'única manera. Per tant, la redacció ja és equívoca. Per a un partit independentista, no hauria de posar que l'única manera de lluitar contra el dèficit fiscal és tenir aquesta sobirania, que ens deixin, no?, que ens deixin gestionar-ho tot a nosaltres –els im-

postos, l'IRPF, el que sigui-, i després ja els hi donarem la quota solidària. Això no és l'única manera. No és pel que vam lluitar el 2017, i no és pel que lluitem els independentistes. Entenc que vostès ho plantegin com un mentrestant, però no entenc... Entenc que aquest no hauria de ser el redactat, i més quan vostès mateixos després diuen que no volen l'empresa mixta –que també ho compartim, eh?– en el sentit que ens la donen, perquè la continuen controlant els mateixos de sempre i des de Madrid i s'entén perfectament. Doncs en això estem exactament amb el mateix.

I saben que estem en el tot o res. Saben que això no ho tindrem, perquè estem sota el seu jou, sota el jou de l'Estat espanyol. Per tant, nosaltres continuem apostant per la confrontació amb l'Estat de la manera que sigui, perquè sabem que ni aconseguirem una empresa cent per cent catalana per gestionar la xarxa ferroviària, sabem que no aconseguirem gestionar el cent per cent dels impostos i acabar amb el dèficit fiscal, sabem que tot això no passarà, que no tindrem un concert econòmic com el que vostès volen, perquè faran servir qualsevol mètode –la Constitució, la repressió, els jutges, el que faci falta– perquè no ho tinguem.

I aquesta és la realitat. I després sobresurten els màxims nacionalistes espanyols de VOX a dir bestieses. Evidentment que no ens roba cap veí de cap comunitat autònoma de l'Estat espanyol! Evidentment que no! Això no ho diu cap independentista. Quan es diu «Espanya ens roba», es parla de l'Estat, dels que governen, dels que representen l'*statu quo*, dels que representen la monarquia, l'exèrcit, la seva Constitució, les seves lleis, la podridura de la justícia que tenen, la podridura repressiva. Això, parlem d'això. No parlem dels veïns i veïnes de cap poble de l'Estat espanyol, només faltaria!

Però crec que estem en el dret de denunciar l'espoli fiscal que patim, que no podem decidir ésser un poble normal, gestionar al cent per cent tot el que vulguem, fins i tot federar-nos amb el País Valencià, amb les Illes Balears, amb la Catalunya del Nord. Això és democràcia, això és el que hauria de ser normal i que una part d'aquesta bancada hauria d'entendre. Però no ho entenen, perquè el tot són ells, ho repeteixo, i nosaltres som el res, i mentrestant no podem fer massa re.

Per tant, vull dir, ja votarem a favor d'alguns punts, només faltaria, però per nosaltres en cap cas aquesta és la solució i en cap cas la portaran a terme mentre tinguin majoria partits que defensen l'*statu quo*, que defensen l'Estat, la monarquia, l'exèrcit, el poder judicial heretat del franquisme, etcètera. Continuem lluitant pel que vam començar fa molts anys, i el 2027..., ai, el 2017 vam fer una passa important. Continuem en aquest camí, si us plau.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, per posicionar el Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Segons el mite, el rei de Corint, Sísif, va ser condemnat a carretejar eternament una gran roca fins al cim de la muntanya. Quan pensava que ja era a dalt i s'havia alliberat del càstig, la pedra rodolava cap avall un i altre cop. Alguns diputats d'aquesta cambra semblen reencarnacions del rei de Corint, repetint insistentment mocions que mai no tenen recorregut vital. Instaurats en el dia de la marmota, van subsistint i conservant l'acta parlamentària –eh?, senyor Castellà.

L'any 2011 aquest Parlament ja parlava de concert econòmic i balances fiscals. A la catorzena legislatura es van aprovar mocions sobre el dèficit fiscal i el deute històric. El 2022 es van reclamar de nou les balances fiscals i la correcció de la inexecució pressupostària per part de l'Estat artificial espanyol. I amb la moció 157, sobre infraestructures, el Parlament instava el Govern a complir acords i mocions aprovades prèviament, reconeixent, per tant, implícitament que cap no s'havia executat.

Però, tot i així, vostès reincideixen joiosos en la demanda, com si, a còpia de repetir-ho molt, poguessin canviar la realitat colonial que ens atueix i tenalla. O tal volta només pretenen entabanar noves generacions de votants amb la mateixa cantare-

Illa estèril amb què van convèncer les anteriors. El mite de Sísif a la catalana: la roca que arrossega el processisme mai no fa cim; ni concerts econòmics ni finançaments singulars. L'únic que ens ofereix i pot oferir Espanya és el saqueig constant de les arques públiques i la desinversió crònica.

Generem vora 320.000 milions d'euros, però la Generalitat només en gestiona 44.000 milions, el catorze per cent del PIB. No arribem ni a autonomia financera. Som «amiseriats» fiscals, quan podríem ser una de les potències mitjanes d'Europa. Tot i tenir més pes que diversos estats membre de la Unió, no disposem d'instruments estatals i restem a mercè de les inversions o transferències que vulguin fer-nos els espanyols. Veient com tenim les infraestructures i la feblesa dels nostres serveis públics, és fàcil d'endevinar que Espanya no ens té gaire estima.

Davant aquest greuge històric, vostès demanen el concert. Amb el concert econòmic, el pressupost podria arribar fàcilment als 62.000, 69.000 milions d'euros, un vint, vint-i-dos per cent del PIB. Almenys notariem les engrunes dins la boca, no seria la pols fina d'ara, però continuariem depenent de l'Estat espanyol.

Tan còmodes s'hi troben, al Congrés dels Diputats, que ja no pretenen alliberar Catalunya, sinó vendre-la per quatre monedes més? És que potser tenen majoria a les Espanyes per reformar la LOFCA i la Constitució espanyola? Facin un xic de memòria. Com va acabar l'Estatut d'autonomia? Com es pensen que acabarà aquest concert econòmic que pregonen? Espanya no només ens escanya i roba, sinó que ens converteix en deutors a través del Fons de Liquiditat Autònomic, un mecanisme que ha convertit el Govern espanyol en el nostre principal creditor. Primer ens roben la mesada, i en acabat ens fan préstecs. Per llogar-hi cadires.

I Esquerra, el cinisme convertit en sigles polítiques, presumeix d'haver aconseguit condonar 17.000 milions d'euros d'aquest suposat deute. Algú ha vist aquesta condonació? No, perquè depèn d'una llei estatal, d'una tramitació al Congrés dels Diputats, de majories alienes i de la voluntat política del Govern «afincat» a Madrid. N'hi ha que esperen la gràcia divina; vostès, la de l'Estat que ens sotmet.

Mentre esguarden l'adveniment de miracles, Catalunya no decideix res; ni la finalitat dels seus ingressos, ni la reestructuració del seu propi deute. Ja poden anar garlant de sobirania fiscal, finançaments singulars o concerts econòmics que dins l'Estat espanyol sempre ens toca el rebre. Sense estat propi restarem condemnats a pujar un i altre cop la muntanya carretejant pedres. És aquest el pes que volen a les espatlles dels seus fills i nets? Nosaltres, no. Aliança Catalana no som processistes ni concertistes; som independentistes.

El president

Finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... Permetin-me començar explicant-los uns secrets, unes revelacions quasi místiques. Ja em perdonaran el to irònic, però a vegades hi ha veritats tan evidents que cal revelar-les. La primera revelació: el Grup Parlamentari del PSC no té majoria absoluta. Segona: vostès tampoc. De fet, cap grup parlamentari en té; tampoc al Congrés dels Diputats. Tercera revelació: aquí no governa cap voluntat pura, sinó una obligació democràtica de negociar, i això, honestament, és difícilment compatible amb mocions que es presenten com l'única via i que, *de facto*, són un ultimàtum disfressat de proposta.

La seva moció és, en bona mesura, una pantalla passada i un carreró sense sortida. Torna un debat que ja coneixem: concert fora de la LOFCA, condonacions totals immediates. I el formula com si només hi hagués dos botons –abans s'ha dit–: tot o res.

Però la realitat parlamentària és una altra i tossuda. I aquí em permetran una cita bíblica, l'*Eclesiastès*, un llibre sapiencial, que diu que hi ha un temps per a cada cosa: un temps per sembrar, un temps per recollir; un temps per a la proclama, un temps per

negociar i concretar. Avui no és el temps de la consigna; és el de la política útil. Avui és temps, en termes de Kant, de l'imperatiu categòric. Aplicat a Catalunya, no és què em convé a mi, sinó què és millor per al país i quina norma podem tenir per a un sistema estable. La política no pot viure d'imperatius hipotètics: «Si em va bé a mi com a partit polític, com a força política, com a Junts, ho defenso, i, si no, ho cremo tot.» Perquè això només produeix soroll i no resultats. Tacticismes de curta volada.

I aquí és on ve la clau del debat. Vostès volen que discutim la seva moció en els seus termes, un tot o res. Amb l'aritmètica parlamentària acostuma a acabar en res. Doncs bé, justament perquè no hi ha majories absolutes, la responsabilitat d'aquesta cambra és canviar el marc del debat cap a allò que té recorregut, suport i capacitat d'entrar en vigor. I avui això té un nom concret: nou model de finançament, que s'està posant damunt de la taula i que és el resultat d'un país plural i d'un parlament plural.

El nou model no és un eslògan; és una arquitectura amb peces verificables. Parla d'ordinalitat, de suficiència i autonomia, de corresponsabilitat fiscal, de transparència, de solidaritat explícita, de superar el vell mecanisme de les bestretes, i, sobretot, posa xifres en l'horitzó de 2027: 4.700 milions d'euros anuals, un increment de recursos del 13,35 per cent, un reequilibri vertical amb 22.000 milions d'euros més de l'Estat, amb una aportació global que permet que Catalunya en rebi un 22,3 per cent més del total.

Aleshores, si el debat és seriós –i ho ha de ser–, la pregunta no és si la paraula «concert» sona més èpica que la paraula «singular». La pregunta és: què voten vostès quan el país té una finestra real d'avenç? Perquè les qüestions concretes són aquestes, i són les que Esquerra i els Comuns, altres forces polítiques, han posat al centre del seu debat polític.

Ordinalitat, sí o no? I no com a poesia, sinó com a regla mesurable. Més recursos, sí o no? Perquè més diners són més diners, perquè això no és simbòlic; és capacitat de fer escoles, capacitat de fer CAPs, d'habitatge, d'infraestructures. Reordenació del deute del FLA, sí o no? I amb quin criteri d'ús social dels marges que s'alliberen n'obtenim, i més transparència sobre execució i resultats. Consorci d'inversions, sí o no? Aquests són els temes que tenim damunt de la taula en aquests moments, i no debats ètics.

En resum, la seva moció vol tornar-nos al terreny còmode del tot o res. Nosaltres proposem el terreny exigent del sí o no, de la responsabilitat del que fa cadascú i de les decisions que pren sobre allò que té suport suficient i pot canviar la vida de la gent.

I això lliga exactament amb la primera revelació. Sense majories absolutes, el patriotisme útil es mesura en acords concrets, i no en consignes perfectes. Els hi ha dit abans algun company que m'ha precedit: Junts per Catalunya és i ha estat una força política important. És i ha de ser important per a Catalunya que vostès estiguin al costat de les solucions de la política útil, i no al costat de la consigna. A la seva responsabilitat està i estarà quin és el futur del país, si més diners són més diners o no.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Espero que la majoria de grups no s'ho prenguin com un menyspreu. Només tinc dos minuts. I, en aquest cas, com que en la majoria de posicionaments tenim VOX, PP, Partit Socialista, Comuns –amb els seus matisos, eh?–, que avalen el cafè per a tothom, doncs, bé, el cafè per a tothom. Són coherents, eh? Cafè per a tothom; Catalunya paga el cafè, i la resta se'l beu. Però, en qualsevol dels casos, diguem-ne, aquest és el model.

El que m'estranya és Esquerra Republicana. La CUP ja m'ha deixat clar que no, i, per tant, ho agraeixo. El que m'estranya és Esquerra Republicana. I ho dic sincerament.

Any 2009. Els que tenen més canes, com jo, ho deuen recordar. Any 2009. Aquell acord de finançament. El bon amic –amic meu, eh?– Joan Puigcercós va sortir amb

aquell anunci de 3.800 milions. Era el millor finançament del món. Per primera vegada, Montilla deia: «Estarem per sobre de la mitjana.» I al cap de dos anys vam veure que era una aixecada de camisa.

Doncs a partir d'aquí hi va haver una revolta després del tripartit dins d'Esquerra Republicana. I Oriol Junqueras i Marta Rovira van agafar el relleu, i van dir: «Mai més.» I vam fer el 9-N conjuntament, i vam fer l'1 d'Octubre. Hi va haver gent que va anar a la presó –de tots. Hi ha gent que encara està a l'exili. I jo em pregunto: tot això per acabar en el cafè per a tothom una altra vegada? (*Alguns aplaudiments.*) Estic segur que no.

Per tant, quan apel·lo històricament, crec que hi ha una escletxa històrica. Vostès i nosaltres tenim com a objectiu la independència del país. Vostès i nosaltres sabem que la retòrica de demà, si no és amb sacs a terra, no funciona. I no estem aquí. I sabem que és un procés llarg, en el qual hem d'aprofitar les escletxes, i ara en tenim una importantíssima: sobirania econòmica. Diguin vostès: si no assumim sobirania econòmica, com carai pretenem arribar a la independència?

Per tant, el que els hi plantejem és: anem junts, plantejem la sobirania econòmica com un pas cap a la independència.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president.

El president

Aprofito que ha intervingut el grup parlamentari de la presidència del Parlament per recordar que aquest torn és per posicionar-se sobre les esmenes i per dir el sentit de si s'accepten o no. Aquest torn sovint s'utilitza per respondre al debat que hi ha hagut.

Aquesta Mesa respecta aquesta posició. El Reglament, si l'haguéssim d'aplicar de manera escrupolosa, no hauríem d'acceptar que hi hagués aquest torn de rèplica, però creiem que, per al debat parlamentari, és interessant. I per això no obrim d'altres torns posteriorment a aquest. Simplement fixo una mica quina és la doctrina amb relació a aquest torn de rèplica.

A partir d'aquí, acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'evolució de l'economia catalana i el cost de la vida

302-00190/15

Passem al punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'evolució de l'economia catalana i el cost de la vida. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns. I, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Si m'ho permet, als que ens agrada el parlamentarisme, ens agrada aquesta interpretació flexible del Reglament. Crec que ho fa més divertit i més apassionant.

Mirin, aquests dies jo he sentit molts grups parlamentaris, també, fins i tot, de l'extrema dreta i de la dreta extrema, que parlen molt i que estan preocupadíssims, no?, extremadament preocupats pel cost de la vida. I, de fet, en un debat anterior sentia, fins i tot..., em sembla que era un diputat del Partit Popular que deia que allò que fa que les famílies no puguin tenir més fills, que no puguin decidir ser pares i mares és, precisament, la crisi de l'habitatge i, evidentment, també els baixos salaris.

Miri, nosaltres portem aquí una moció, des del Grup Parlamentari Comuns, que vol ser la prova del cotó. Mirin, és evident que les xifres macroeconòmiques i, especialment, també les de l'atur jo crec que són positives, i, especialment, si les comparem amb el context europeu, però és cert que no arriben a les butxaques dels ciutadans i ciutadanes. I aquí hem acceptat també una esmena del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. No només, evidentment, degut al cost de la vida, també, jo crec, en aquest sentit, degut a que els salaris reals, i, en aquest cas, el PIB *per capita* no puja. També, al nostre entendre, malgrat que, segurament, això no ho compartim, és perquè, malauradament, a pesar de la patronal o del discurs de la patronal, els salaris no pugen com haurien de pujar. I, evidentment, també perquè hem de millorar la nostra productivitat.

Però, clar, la primera política –nosaltres ho tenim clar– és que els salaris han de seguir pujant. La meua pregunta..., i avui tenen la posició, és a dir, la dreta extrema i l'extrema dreta estan a favor o no de que pugi el salari mínim? Mil dos-cents vint-i-un milions d'euros..., perdó, 1.221 euros –ja m'agradaria– cada mes per al conjunt de treballadors i treballadores, sense... A vostès, que sempre els preocupa tant això de que..., sense pagar, en aquest cas, impostos, sí o no? –sí o no?

Jo ja sé que vostès tenen referents com, per exemple, economistes de la talla mundial del senyor Lacalle, que deia que apujant el salari mínim acabaria Espanya amb el trenta-cinc per cent d'atur. Hem apujat el salari mínim i tenim l'atur més baix, no?, des del 2007, fins i tot un atur més baix..., per sota els anys que van governar vostès. Però, en tot cas, és la primera prova del cotó.

La segona –i nosaltres aquí també hi volem incidir. És cert que el Govern –ahir ho votàvem–..., apugem l'IRSC. Però també ahir sentíem, per exemple, el Grup de Junts per Catalunya que reivindicava, en aquest cas, els pressupostos pactats pels Comuns amb el senyor Giró.

Per cert, primera pujada de l'IRSC en deu anys. Vostès van congelar l'IRSC durant deu anys –durant deu anys. Aquesta és la seva sensibilitat social. (*Alguns aplaudiments.*) En tot cas, nosaltres també plantejem... (*Veus de fons.*) Sí, sí, senyor Castellà, durant deu anys, congelat. No ho sé, si em vol desmentir, ja m'explicarà per què, perquè va passar.

Però, en tot cas, vostès, que sempre són els de complir la llei, cosa que jo..., jo, d'ordre. O sigui, ja els hi dic: jo, d'ordre, de complir la llei. Nosaltres el que plantejem, precisament, és que es compleixi la llei del dret a l'habitatge. I, per tant, en tot cas, que els topalls del preu del lloguer que fixa la llei... Una cosa és que vostès estiguin d'acord o no amb la llei. Doncs construeixin una majoria per canviar-la, no? La democràcia és això. Com li deia abans al diputat del PSC, és construir acords, pactar. Hi ha una llei, i aquesta llei s'ha de complir. I, com diu el president Illa, encara que em sembla que no passa en matèria d'habitatge, qui la fa la paga. I això és el que reclamem també els Comuns.

Després, evidentment, nosaltres creiem que hem d'intervenir d'una vegada per totes, evidentment, en el mercat de la distribució, i també, evidentment, plantejar-nos per què passa una situació que és: els nostres productors, els nostres pagesos cada vegada tenen menys beneficis per allò que produeixen, i, en canvi, les grans distribuïdores s'estan forrant. Només cal veure les grans cadenes de supermercats, en aquest sentit, fins i tot, liderades per Mercadona, i, en canvi, el cost de la cistella de la compra cada vegada puja més.

I, evidentment, també nosaltres plantejem que cal que, d'una vegada per totes, el Govern de la Generalitat es planti davant d'Endesa i fixi d'una vegada per totes que cal recuperar aquells convenis que impedié que a aquella gent que se li tallava, a aquella gent que tenia dificultats extremes per pagar la llum no se li pugui tallar, evidentment, quan Endesa, Naturgy o, evidentment també, Repsol estan fent beneficis extraordinaris.

I, finalment, situem dos elements que per nosaltres són claus. Nosaltres entenem que, evidentment, hi ha d'haver política de redistribució; és fonamental per generar

igualtat d'oportunitats. I, evidentment, també plantegem –i segurament tindran la primera oportunitat de votar-ho– que per fer polítiques predistributives..., perquè, al final, la gent segurament treballadora, la principal política que té per a la igualtat d'oportunitats són les polítiques públiques –sanitat, educació, dependència, pensions. Nosaltres plantegem, sí, que aquest Parlament de Catalunya, per primera vegada, es posicioni a favor de l'acord de finançament que han pactat, en aquest cas, el Govern de l'Estat amb el Govern català.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. En primer terme, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, diputats, diputades. Volem començar agraint al Grup Parlamentari de Junts la presentació d'aquesta moció. Compartim el diagnòstic. L'economia catalana mostra indicadors macroeconòmics molt positius, però aquests bons resultats no s'acaben de traslladar amb la mateixa intensitat a la vida quotidiana dels catalans. I, precisament, aquest desajust ens obliga a evitar l'autocomplaença i a situar la prosperitat compartida al centre de l'acció política.

Entrant en les diferents qüestions de fons que planteja la moció, estem d'acord amb la gran majoria. Precisament per això hem presentat sis esmenes, i totes respondrien a la mateixa voluntat: millorar el text, fer-lo més operatiu i garantir que les mesures siguin efectives i sostenibles.

Pel que fa a les prestacions socials i a la lluita contra la pobresa infantil, la nostra esmena volia introduir un criteri que considerem essencial, i és que qualsevol tramitació urgent o d'ampliació de les prestacions vagi condicionada a la disponibilitat pressupostària i a l'avaluació prèvia del seu impacte econòmic i social.

En relació amb el salari mínim interprofessional, la Generalitat –és cert– no té competències per fixar-lo; aquesta és una responsabilitat del Govern de l'Estat en el marc del diàleg social. I s'ha de reconèixer que amb el Govern de Pedro Sánchez l'SMI ha augmentat un seixanta-u per cent. Per tant, estem d'acord també amb el punt 3 de la moció, de donar suport a la proposta que ha fet el Govern d'Espanya d'incrementar el salari mínim interprofessional fins a 1.221 euros mensuals en catorze pagues, que representa un increment del 3,1 per cent respecte al 2025, sense que aquest hagi de tributar a l'IRPF.

Pel que fa a l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, cal recordar de nou –ho ha fet el diputat Cid– que aquest indicador va romandre més de deu anys congelat i que no es va començar a incrementar fins l'any 2023. Ara ja s'ha actualitzat per a l'any 2026, amb la convalidació ahir del Decret 23/2025, de pròrroga pressupostària, que contempla un increment del tres per cent.

Respecte a l'elaboració d'un pla de xoc contra la pobresa infantil, ja tenim un instrument, que és l'estratègia de la lluita contra la pobresa infantil 2025-2030, liderada pel Departament de Drets Socials i Inclusió, i enguany el pla d'acció corresponent al 2026 està elaborat i en tramitació per a la seva aprovació mitjançant acord de govern.

En matèria d'habitatge, donarem suport íntegrament al punt relatiu al desplegament efectiu del règim sancionador, amb més inspecció, més transparència i mecanismes clars de seguiment. La llei s'ha de complir, i el Govern ja està avançant en la direcció d'aquestes mesures. Com també estem d'acord amb el punt 8, sobre mesures de bonificació tarifàries i de finançament del transport públic. De fet, ahir, durant la sessió de control al Govern, el conseller Dalmau va anunciar que aquest Govern mantindrà les bonificacions al transport públic durant tota la legislatura.

I, finalment, en l'àmbit de la fiscalitat i el finançament, coincidim plenament amb la necessitat d'una política fiscal progressiva i redistributiva. La nostra esmena

proposava ampliar el termini per revisar els beneficis fiscals amb l'objectiu de garantir una anàlisi rigorosa. I ens sumem, sense cap dubte, a la crida perquè aquest Parlament i les diferents formacions polítiques donin suport a la nova proposta de finançament, que pot representar 4.700 milions d'euros més per a Catalunya, una oportunitat real per reforçar els serveis públics i avançar cap a un model on tothom guanya, visqui on visqui, amb un model més just i equitatiu per a tothom.

I segurament ara sentirem des de la dreta d'aquest Parlament discursos grandiloqüents i lliçons morals sobre les dificultats de milers de catalans i catalanes que no arriben a final de mes, provinent precisament dels mateixos grups que voten sistemàticament en contra de les mesures destinades a alleugerir el cost de la vida; dels mateixos que voten en contra de la revalorització de les pensions; en contra d'apujar el salari mínim interprofessional; en contra de reduir la jornada laboral; en contra del bo social elèctric; en contra de prohibir els talls de llum, d'aigua i de gas a les famílies en situació de vulnerabilitat; dels mateixos que cada vegada que han d'escollir, trien el privilegi.

Nosaltres escollim drets, la justícia social i el benestar de tothom. I per això reitem el nostre respecte a la moció presentada i al debat que genera. I per això estenem la mà al Grup Parlamentari Comuns i a la resta de formacions per continuar treballant conjuntament amb l'objectiu de que el creixement econòmic es tradueixi en una millora tangible del benestar real per a la ciutadania. Aquest és l'esperit amb el que hem participat en el debat i amb el que seguirem treballant en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernàndez.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, consellera Romero. Una darrera moció del Ple de què agraïm la presentació al Grup dels Comuns i una moció que, a més, entenem que aborda un problema importantíssim, com és que la riquesa que genera aquest país no arriba a moltes de les llars catalanes.

Tenim xifres macroeconòmiques molt importants, molt positives. El PIB català creix a ritmes superiors als de la zona euro; tenim previsió del quart trimestre d'un 2,9 per cent; exportacions que se situen en nivells rècords, tant en béns com en serveis; un mercat laboral que acumula un període sostingut de creixement d'ocupació, i moltíssimes altres dades que demostren la fortalesa de l'economia catalana.

Ara bé, aquesta fortalesa, aquesta foto, només assenyalava una part d'aquesta fotografia, perquè aquesta prosperitat macroeconòmica no arriba a la majoria de la classe treballadora. De fet, clarament el creixement econòmic no s'està traduint en una millora de les condicions de vida de tothom. I aquí radica la importància de la moció que avui debatem, perquè, diputats i diputades, aquesta situació exigeix respostes polítiques valentes, estructurals i coordinades. I moltes d'aquestes respostes que requereix la situació multifactorial estan en aquesta moció que ens presenten, evidentment en un abast important en l'àmbit social.

Ara aniré intentant repassar diferents punts. Evidentment no els tocaré tots, perquè cada un d'ells que presenten jo crec que donaria per a un debat llarg i extens, però vaig destacant aspectes.

Evidentment, cal incrementar el salari mínim interprofessional, i entenem i donarem suport a aquest 3,1 per cent que ens proposen, bàsicament perquè coincideix amb les recomanacions del comitè d'experts i amb la proposta que té el Govern espanyol, en aquest cas, sobre la taula. Això sí, des d'Esquerra Republicana voldríem anar molt més enllà. Volem un salari mínim català adaptat al cost de la vida que tenim en el nostre país, amb els preus d'habitatge que tenim i amb el nivell de despesa de la compra que tenim. I entenem que és una reivindicació absolutament justa i necessària.

Pel que fa a l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, cal recordar que abans del 2022... Abans deien deu anys; no, dotze. El 2010 va estar congelat, i no va ser fins al 2022 que el Govern republicà va tornar a impulsar la seva actualització, assumint, a més a més, el compromís de fer-ne un increment progressiu. Per tant, sí, evidentment aquest increment del cinc per cent imprescindible per actualitzar-lo, i perquè les famílies que avui es queden fora de determinades prestacions hi puguin accedir.

Sí també al pla de xoc contra la pobresa infantil, però aquí el que demanariem és que aquest pla de xoc anés dins, emmarcat en l'estratègia catalana contra la pobresa infantil. Una estratègia que es va treballar amb el sector, amb experts en l'àmbit i amb entitats socials, i es va elaborar i aprovar per l'anterior Govern. Aquest Govern va decidir aturar-la, tornar-la a reformular. Finalment, s'ha tornat a aprovar gairebé idèntica a la que existia i hem perdut dos anys. Per tant, esperem que el Govern del PSC hi posi l'impuls i l'ambició que toca, perquè aquesta lluita contra la pobresa infantil no pot esperar.

Si parlem també de protecció contra la pobresa energètica, ens sembla imprescindible garantir que les llars vulnerables tinguin un conveni amb les subministradores, un conveni que en aquest moment està caducat i que encara no s'ha renovat. De fet, des d'Esquerra hem demanat la compareixença de la consellera perquè ens expliqui la raó per la qual no hi ha aquesta renovació. Cal un nou acord estable i obligatori que assegurí que no es talla la llum, el gas o l'aigua a les famílies vulnerables, reforçant els mecanismes de control i exigint a les empreses que assumeixin el que correspon.

De la mateixa manera, compartim la necessitat de creació dels supermercats públics, que garanteixin que els productors, els pagesos, els viticultors..., que aquells que fan els productes cobrin uns preus –que en aquests moments estan moltes vegades sota el preu de cost de la producció– justos. I ens sembla imprescindible que hi pugui haver aquesta distribució pública amb la forma que decideixi aquest grup de treball que vostès proposen i que entenem que era imprescindible que també en formessin part les organitzacions agràries. I per això agraïm, com sempre, la disposició a poder-ne parlar i a poder arribar a acords del diputat Cid.

En tot cas, no entro en habitatge, no entro en transport públic i no entro en els 4.700 milions per al finançament de les despeses homogènies de la Generalitat, perquè entenc que és de sobres conegut el posicionament d'Esquerra Republicana. I acabo dient que, en definitiva, compartim la motivació profunda que té aquesta moció: que Catalunya creixi, sí, però que la ciutadania no rep sempre els fruits d'aquest creixement. I és imprescindible que des d'aquí, des de la política, assegurem que la prosperitat arriba a tothom i que no queda atrapada en els indicadors macroeconòmics.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bona tarda, consellers, diputats i diputades. L'economia catalana creix i ho fa a un ritme de creixement superior al de la mitjana europea. De fet, només ens superen Portugal i Irlanda. Però, per què, encara que l'economia creix, la classe mitjana i treballadora està més empobrida? I la resposta és senzilla: el cost de la vida a Catalunya augmenta.

Si ara fa deu anys un lloguer d'habitatge de mitjana costava 560 euros, avui costa 845 euros. Els preus dels productes bàsics han augmentat un trenta-tres per cent respecte al 2021. Des del 2018 el cost de criar un fill ha augmentat un quaranta-cinc per cent; de fet, avui a Catalunya criar un fill costa 938 euros de mitjana; per tant, Catalunya és el territori més car per tenir un fill. Però, mentre el cost de la vida ha anat augmentant, els sous s'han mantingut estables, s'han estancat. I això per a molts ha suposat que els ingressos siguin els mateixos, mentre les despeses s'han anat ele-

vant, i els han costat aquest empobriment. I, en conseqüència, la reducció de la classe mitjana, com l'hem entesa sempre, posa en risc la nostra economia i la democràcia.

I per això des de Junts hem demanat que es celebri un debat monogràfic sobre l'ascensor social. I aquesta moció de Comuns ja ens evidencia que amb la diagnosi hi coincidirem, però amb la recepta no ho farem. I per això des de Junts votarem en contra i ens abstindrem en la majoria dels punts de la moció, perquè considerem que les solucions que ofereixen els Comuns són insuficients, generen més dependència, i en molts casos demostren manca d'ambició. A més a més, quatre de les cinc esmenes de fons que hem registrat no han estat acceptades.

I ara us explicaré els punts més rellevants i que també demostren una discrepància bastant gran. Els Comuns diuen que volen millorar la butxaca dels ciutadans, però fan propostes conformistes. De debò creuen que augmentar el salari mínim interprofessional estatal a 1.200 euros millorarà la capacitat adquisitiva dels ciutadans catalans? L'augment del salari mínim interprofessional pot resoldre la vida a un ciutadà d'Andalusia, a un ciutadà de Galícia, però per a un ciutadà català aquest augment és molt insuficient, i això ho saben, perquè el cost de la vida a Catalunya és molt més alt que a altres territoris. Des de Junts, per tant, demanem que s'estableixi un salari mínim de referència català d'uns 1.400 euros, una demanda històrica que té el suport d'UGT i que faria una millora real en la condició laboral dels ciutadans. Els convidem a sumar-se a aquesta demanda un cop hagin decidit si estan amb UGT o Comissions, si estan amb Catalunya o bé amb Espanya.

En segon lloc, ens demanen que donem suport al finançament de la resignació, fruit de l'acord entre Esquerra Republicana i PSC. I aquí jo tornaré a repetir tot el que us han anat informant els meus companys diputats, i creiem que els 4.700 milions d'euros anunciats són una presa de pèl. El nou model de finançament, que no té res de nou, no resol l'infrafinançament crònic que pateix Catalunya, i moltes de les propostes que fan no es podrien finançar. L'anunci que fan és, per tant, una engruna, comparat..., si el posem al costat dels 20.000 milions d'euros que marxen cada any a Espanya i que no tornen.

Però tenim una oportunitat, i això ho entenem. I vostès han parlat a la sessió d'abans que volen política útil. Doncs fem-ho. Fem força al Congrés dels Diputats amb els vots d'Esquerra Republicana, amb els vots del PSC, amb els vots de Junts, i defensem el que aquest Parlament ja ha aprovat. Demanem un model de finançament en forma de concert econòmic que ens doni la clau de la caixa.

I, finalment, enmig del desgavell de la gestió de la crisi de rodalies, és insuficient demanar mesures de bonificació tarifàries per al transport públic. Saben què és el que volen els ciutadans? Volen un país en xarxa, ben connectat, amb trens segurs i que funcionin bé. De què ens serveix que el transport públic sigui gratis si no funciona ni arriba a temps? La gent vol arribar a temps a la feina, volen que el seu dia a dia funcioni. I, per tant, creiem que les propostes han de ser menys populistes i més útils.

Gràcies.

El president

Obrim ara el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes s'hi puguin posicionar. En primer terme, per fer-ho, té la paraula el Grup Parlamentari del Partit Popular, de la mà de la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas, que té la paraula.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... La moció que avui planteja el Grup de Comuns aborda un dels problemes que preocupen més els catalans. Cada vegada els catalans estan preocupats més per la seva economia, per la pèrdua del poder adquisitiu i perquè no arriben a final de mes, especialment les rendes mitjanes i les mitjanes baixes.

Nosaltres, el Grup Popular, compartim aquesta preocupació dels catalans, però discrepem del plantejament de la proposta dels Comuns, perquè ells fan un plantejament que manté les causes que han provocat aquesta situació, entre altres coses perquè aquesta moció està molt allunyada del rigor que considerem que cal tenir a l'hora d'abordar aquests problemes i manté el dogmatisme ideològic que reflecteix que continuen aquestes polítiques intervencionistes que han provocat l'encariment de la vida i la pèrdua de renda dels catalans.

I, així, cada vegada tenim més pobres a Catalunya, fruit de totes aquestes polítiques. Llavors, amb aquesta moció renuncien a alternatives, perquè no fan cap proposta per millorar la condició dels catalans que treballen perquè puguin arribar a final de mes. En canvi, fan propostes per assistir tots aquells catalans que, per culpa de les seves polítiques, no poden arribar a final de mes i necessiten ajuts. Volen fer una política pública de subordinació i no de que tinguin aquesta autonomia per millorar.

Utilitzen la macroeconomia. És cert que l'economia creix, el PIB, però la gent no arriba a final de mes. El Grup Popular no vol parlar tant de PIB, però sí de la renda *per capita*, perquè els catalans viuen del seu salari net, després d'impostos. Aquest és el principal problema que hi ha a Catalunya i, per descomptat, a tot Espanya, perquè s'han incrementat molt els impostos, que fan que els catalans tinguin cada vegada menys recursos.

El noranta per cent dels catalans diuen que han perdut poder adquisitiu. Segons l'Eurostat, el poder adquisitiu a Espanya ha caigut un u per cent des de l'any 18, des de que governava el Partit Popular, quan a Portugal ha incrementat un vuit per cent i a Grècia un quatre per cent. Quines són les causes? Pèrdua de poder adquisitiu. Una pujada absolutament asfixiant d'impostos: a Espanya s'han pujat noranta-set vegades els impostos. Hi ha 140.000 milions més de recaptació que l'any 18, un quaranta-tres per cent més. Tot això és diner que està en mans de l'Estat i no en mans, a la butxaca dels catalans. Aquest és un dels principals problemes, aguditzat a Catalunya, també, per aquesta pressió tan elevada d'impostos.

La inflació, la carestia de la vida a Catalunya s'ha incrementat un trenta per cent en els últims cinc anys. Això genera un perjudici enorme en els catalans, perquè no tenen aquest poder adquisitiu, també, per culpa d'aquesta carestia de la vida, fruit de la inflació. Des de que governa Pedro Sánchez, els aliments han augmentat un 41,4 per cent –són els responsables d'aquest encariment. I, mentrestant, no volen reflectir a l'IRPF que, per culpa de la inflació, pugen els salaris, però només aparentment, no pugen realment, i la gent no pot arribar a final de mes. Per tant, aquesta és una qüestió imprescindible.

I el salari mínim. Aquest salari mínim que proposa, està acordat amb els agents socials? Hi estan acordats? Perquè, escolti'm una cosa, són els agents socials..., i vostès anivellen el salari mínim al salari mitjà. El salari mitjà a Espanya està per sota del salari mitjà l'any 19. Per tant, l'estan anivellant i fent que tothom sigui més pobre. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí. Sí, sí, sí. Miri, escolti'm una cosa: aquesta és la situació segons dades de l'Agència Tributària. Si es mira els informes ho veurà. Les cotitzacions socials s'incrementen; per tant, els treballadors tenen molts menys recursos, perquè els empresaris paguen més, els treballadors paguen més i l'única que guanya és l'Administració. Des d'aquesta visió, nosaltres creiem que la millor política social és aquella que fa que les famílies arribin a final de mes fruit del seu treball, i no depenent dels subsidis ni els discursos buits.

I jo li volia dir a la senyora Martínez Heredia que el Grup Popular està a favor de revaloritzar les pensions. El que no està és a favor del que vostès fan: utilitzar els pensionistes com a ostatges (*alguns aplaudiments*) per fer polítiques amb empara en l'ocupació. Vostès utilitzen això. Això és el que fa el Govern d'Espanya, amb una falta d'escrúpols, que l'únic que fa són pactes per comprar temps, per continuar en el poder, tot i que té un govern corrupte que l'únic que fa (*alguns aplaudiments*) és

detreure recursos del Ministeri de Foment, i després tenim aquí els problemes que tenim. Aquest és el seu Govern i és l'alçada del seu Govern.

I nosaltres, per això, diem: no votarem i no vam votar aquell decret perquè era un decret que era en contra del que són tots els espanyols.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Bona tarda, novament. Bien, escuchando a los señores de En Comú Podem, al señor Cid –que ahora lo sigo escuchando–, uno tiene la sensación de que vive en una Cataluña paralela, en la permanente alfombra roja del Parlament que usted siempre pisa –y creo que sale muy poco a la calle–, en una Cataluña muy diferente a la que se vive en los barrios de Cataluña. Y tiene la desfachatez de hablarnos de indicadores macroeconómicos, de la buena marcha de la economía. Y ustedes, los políticos parásitos, sacan pecho, señor Cid, de que sube tres décimas el PIB, el «pab», el «pub», de que aumentan algo las cotizaciones...

El president

Senyor diputat, aturi's un moment. «Polítics paràsits», creu que és una manera adequada de referir-se entre nosaltres en aquest Parlament, a un company? Continui, però li crido l'atenció. (*Alguns aplaudiments.*)

Joan Garriga Doménech

Como digo, ustedes, los políticos que viven siempre de la política –llevan años haciéndolo–, sacan pecho por que aumentan algo las cotizaciones con trabajos precarios, por que sube la población a través de la inmigración masiva y descontrolada que ustedes siempre están fomentando, o por que recaudan más dinero a costa de las nóminas de los currantes.

Y, mientras, en los hogares catalanes la realidad es la que es, es muy dramática. Cada día es más difícil llegar a fin de mes desde que ustedes gobiernan –siete años– España, incluso trabajando. Hay artículos de la cesta de la compra que para las familias ya son inalcanzables –el pescado fresco, el buen aceite. Comprar una vivienda desde que gobiernan ustedes, hace siete años, en el Estado español, en España..., es cada vez más difícil ser propietario. Han vaciado España de propietarios y la han llenado de precarios con sus políticas. Y hay muchas familias que no pueden poner la calefacción por culpa del recibo disparado de la luz y el gas por culpa de sus políticas energéticas. Porque, fuera de sus datos macroeconómicos y sus mentiras, la realidad, señor Cid, es la que es, y es que la economía no va bien si esta no se refleja en la nevera de las familias y de los trabajadores. (*Alguns aplaudiments.*)

Y ante esta situación que sus políticas han creado, sus siete años gobernando –siete años gobernando– en el Gobierno de España, ante esta situación ustedes aportan tres soluciones, señor Cid: más subsidios, más inmigración y más impuestos para todo ello, o sea, la especialidad comunista, que es meter la mano en el bolsillo de los trabajadores para repartírselo a sus amigos y a sus entidades amigas. (*Alguns aplaudiments.*) Todo lo contrario de lo que VOX defiende: que hemos de facilitar la España productiva defendiendo nuestros trabajos, nuestro campo, nuestro modelo productivo, nuestros payeses, nuestra industria, aquello que ustedes han hundido. Y, sí, sí, VOX lo decimos alto y claro, y lo defiende el Sindicato Solidaridad de trabajadores, que sí que defiende a los trabajadores españoles. (*Rialles.*) Y no se rían, porque es un drama. Sí, hay que subir los sueldos, pero no a costa de las empresas; a costa de los impuestos que ustedes malgastan. (*Alguns aplaudiments.*) Y las ayudas sociales que tanto les gusta repartir hay que repartirlas bien: primero, para quien las merece –primero, para quien las merece; hay que ser exigente–, y se-

gundo, para los españoles –para los españoles– (*alguns aplaudiments*), no para los extranjeros que acaban de llegar. Es una grave irresponsabilidad.

Y hemos de recuperar, señor Cid, comunistas, la España de propietarios y abandonar su España de precarios. (*Alguns aplaudiments.*) Y también es importante que cortemos sus ansias de recaudar, su mala costumbre de sacar ese dinero del currante, que le roban de las nóminas, que ojalá lo tuviese que pagar directamente el trabajador para que notase lo que le están robando cada mes de los bolsillos, señor Cid, para dejar de ponerlo en manos de parásitos, sí, que llevan años viviendo de la política, como usted, señor Cid.

La vicepresidenta primera

Abans de donar pas a la següent intervenció, recordar, com deia el president, que existeix un codi de conducta al Parlament de Catalunya i que és un mínim referir-se amb respecte a la resta de companys i companyes que han estat escollits democràticament. Per tant, crec que faríem bé donant un bon exemple a la ciutadania. El mateix que volem per als nostres fills i filles, doncs, ens ho hauríem d'aplicar també en aquest Parlament.

I, a continuació, té la paraula el Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula el diputat Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; bona tarda per darrera vegada en aquesta sessió i en aquest Ple. Gràcies, vicepresidenta. Dir-los, inicialment, que nosaltres, en el conjunt de la moció, diguéssim que, bé, hi donarem suport. No veiem cap mesura que perjudiqui els treballadors i treballadores d'aquest país. Però sí que volíem fer algunes reflexions. A la darrera, del final, doncs, ens hi abstindrem. Tampoc ens la colaran per aquí, per molt que hi posin purpurina dels serveis públics, sanitat, salut, etcètera. És a dir, tampoc aixequem alarmes. Ens hi abstindrem, malgrat la purpurina.

I, en tot cas, sí que dir-los que, clar, nosaltres defensem que volem aquests 4.700 milions, els 4.700 que falten, i tots, perquè el que no farem és dir que no a un augment de sou, però el que volem és controlar el nostre treball, com sempre hem dit. I el que es proposa amb aquest acord és un augment de sou, que ens el quedem perquè és nostre, però no és poder controlar el nostre treball, que és el que nosaltres volem.

També algunes precisions, no? Aquesta moció ens feia la sensació que una mica formava part d'aquesta dansa de l'aparellament entre el Govern i els Comuns per anar avançant en la qüestió pressupostària. I ens semblava que hi havia un aiguabarreig, una mica, d'aquestes mesures que s'estan reclamant per poder seure a negociar de forma seriosa amb la consellera d'Economia i per poder començar a fer uns certs plantejaments. Sembla que el descarrilament d'aquesta setmana segurament ho ha aigualit una mica tot, com el clima. I, per tant, no anava tant per aquí. En tot cas, estarem atents des de la CUP, també, a veure què vota el Govern, per veure com va aquesta dansa i quin nivell d'aparellament seguirà aquest procés de negociació pressupostària, i com l'han degradat actuacions que per nosaltres han estat molt greus, com la gestió de la crisi de rodalies per part del Govern o com la llei que avui ha aprovat el grup que dona suport al Govern, bàsicament, i el grup que forma part del Govern, per vulnerar drets dels presos i preses del nostre país, no?

També alguna precisió, no? A nosaltres també ens sembla que parlar de la bona marxa de l'economia catalana..., potser hem de deixar d'expressar-ho així. És a dir, hi ha una sèrie de dades macroeconòmiques que en termes de l'economia clàssica són bones, però nosaltres el que pensem és que l'economia catalana no va bé per als treballadors i treballadores d'aquest país. I potser hauríem de fer un esforç també, des d'Esquerra i des de l'esquerra que estem més a l'esquerra, per començar a parlar de que l'economia no va bé, perquè va bé per a uns quants i va bé per a uns pocs, però per a la majoria no va bé. Perquè, segurament, per molt que treballem... Fa deu anys treballàvem menys, però quan treballàvem érem menys pobres, no? I, segurament, per molt que ara puguem tenir contractes fixos, estem molt més lluny que mai de tenir un

habitatge, un lloc on caure morts, per dir-ho d'alguna manera, més fix, no? Per tant, l'economia no va bé per als treballadors i treballadores d'aquest país; l'economia no va bé, com a mínim, per a les persones que aspirem a representar des de la CUP i que pensem que en bona part els Comuns també.

Dit això, també ens sembla que les propostes que hi han són de mínims. L'augment del cinc per cent de l'IRSC ja era un element que estava dins dels pressupostos que no es van aprovar anteriorment. La qüestió de l'increment del salari mínim queda molt lluny: n'hi han 1.221, n'hi han 1.400 que proposava Junts, n'hi han 1.600 que proposàvem la CUP com a salari de referència ara fa un any. Pensem que ara mateix els treballadors i treballadores d'aquest país puguin viure d'una forma mínimament digna. I aquesta és la realitat. I és molt crua, i és molt dura i l'hem d'assumir.

I sí que ens sembla i volíem aprofitar per destacar algunes qüestions de les que plantegen, no? Bàsicament, la qüestió de l'habitatge ens sembla una qüestió central. Ho hem dit, ho estem dient des de fa molt temps, pensem que molts grups ho compartim. La pedra angular de la pobresa ara mateix al nostre país és la relació amb l'habitatge. I per molt que apugem el salari de referència a 1.200, a 1.400, a 1.600 o a 1.800, si no entrem a l'habitatge i el posem fora del mercat com a bé essencial, seguirem sent pobres. I ens podem trobar que d'aquí dos o tres anys estiguem cobrant 2.000, o 2.200, o 2.500, qui pugui i, degut a la relació amb l'habitatge, siguem pobres, perquè aquí qui delimita qui és pobre i qui no és bàsicament l'herència i la relació amb l'habitatge.

I una altra qüestió que volíem destacar per no allargar-nos molt –ja estem al final, suposo que tothom està cansat– és aquest punt 7, en què parlen sobre l'element de la pobresa energètica. Ens sembla una qüestió clau i rellevant. Ens sembla que el Govern faria bé ja de renovar el conveni amb Endesa i no deixar caure el bo social. I faria bé ja de retirar de forma immediata aquesta sanció que ha posat a l'Aliança contra la Pobresa Energètica per exigir, precisament, que s'emprenguin aquelles mesures per garantir els drets bàsics a la població en matèria també d'energia. I això és tot.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Finalment, és el torn del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Els Comuns ens venen a alligonar sobre justícia social mentre, per interessos propis, sostenen un govern sense pressupostos. Una moció exempta de rigor, amb grans promeses i concessions il·limitades, que es descuida de concretar la forma de pagament. Com ho pagaran, tot això? Amb targeta, Bizum o PayPal? Sense pressupostos aprovats no hi ha redistribució possible de la riquesa. Vostès ho saben perfectament, però que còmode i fàcil és anar venent fum, eh? Emparaulant tota mena d'ajudes i prestacions a col·lectius vulnerables, malgrat saber que no hi ha partida pressupostària que ho avaluï, l'únic que fan és instrumentalitzar la pobresa per treure'n un rèdit polític. Sense pressupostos catalans i sense que l'Estat espanyol compleixi amb el calendari de transferències, com volen fer millores socials?

Exigeixen increments de despesa mentre bloquegen les eines per fer-los possible. Potser és que allò que persegueixen no és aplicar mesures concretes, sinó guanyar el concurs de promeses buides que se celebra anualment en aquest Parlament. A la moció també parlen d'apujar el salari mínim a 1.221 euros, una xifra basada en el cost de vida espanyol, que no té en compte que aquí la vida és més cara, un sis per cent més cara pel cap baix. Per tant, em temo que fan curt. Aquí fan curt, i allà es passen de frenada. S'entesten a voler sancionar propietaris de pisos tant sí com no, perquè, fidels al seu ideari comunista, cal castigar els contribuents honrats, no els delinqüents i ocupes.

Però la cirereta d'aquest pastís de fel i vinagre és la creació de supermercats públics d'aliments. En quins equipaments? Amb quin personal? Amb quina logística? Amb quins diners? Els seus deliris intervencionistes ens acabaran assimilant a Ve-

neçuela. Recorden les xarxes com Mercal creades sota el règim d'Hugo Chávez? Pretesament, l'objectiu era vendre aliments subvencionats. La realitat, però, tenia altres noms: corrupció sistèmica, racionaments, cues inacabables. És cap a aquest model a on ens volen encaminar? No, gràcies.

La vicepresidenta primera

I, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Diu la definició de paràsit que és: «Que depèn d'un organisme d'una altra espècie, al qual perjudica per obtenir-ne aliment o altres utilitats.» La meua pregunta és: és parasitar Catalunya, pagar-se l'AMPA amb els quartos del Parlament, com fa el seu president? (*Alguns aplaudiments.*) Sí o no? És parasitar Catalunya, pagar-se el perruquer, com fa el president del Grup Parlamentari de VOX? Sí o no? És parasitar, en aquest cas, milers de ciutadans que van donar ajudes per a la dana perquè se les quedín vostès a través de Revuelta? (*Alguns aplaudiments.*) Sí o no?

Miri, li faré una recomanació, senyor Garriga. Ja sé que vostès no baixen del seu cotxe oficial, però aprengui's d'una vegada el que costa el bitllet de metro, que li pregunto jo a cada debat i no ho sap –i no ho sap–, perquè vostè no baixa al metro –no baixa al metro. No sé si hi ha baixat alguna vegada a la vida, però, quants anys fa que no baixa a l'andana del metro?

Mirin, jo aquí he vist avui –i si m'ho permeten– un exercici jo diria de malabarisme per part de Junts, per part del PP, per part de VOX i per part d'Aliança, bàsicament per explicar que vostès estan en contra de la pujada del salari mínim. No és una sorpresa; sí és que vostès parlen de rigor, de dogmatisme.

Mirin, vostès, que parlen de subordinació, estan subordinats a la patronal. Perquè, mirin, des del 2020 s'han doblat –s'han doblat– els beneficis empresarials per sobre dels salaris dels treballadors i treballadores. Perquè, sí, hi ha gent que està fent molts quartos en aquest país –hi ha gent que està fent molts quartos en aquest país.

I, mirin, vostès, senyora Esteller –sí, vostès–, defensen segurament els interessos d'alguns. Vostès parlen que volen que els diners arribin a la butxaca dels ciutadans i ciutadanes. Mirin, vostès defensen els interessos dels que els pagaven en sobres perquè rebessin més quartos a les seves butxaques.

El president

Senyor diputat, hi insisteixo, aquest torn serveix per posicionar-se sobre les esmenes. (*Veus de fons.*) També poden fer d'altres coses, però s'han de posicionar sobre les esmenes. Afortunadament, tots tenim la documentació, però sí que els prego que intentin ser rigorosos en aquest sentit. No és un torn de rèplica; és un torn essencialment per fixar la seva posició sobre les esmenes.

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 21, 22, 23, 24 i 25 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit. No ens consta que hi hagi cap nova sol·licitud de votació separada ni cap petició concreta de llegir algun punt d'aquestes mocions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el foment i l'aprenentatge de la llengua catalana (continuació)

302-00189/15

Comencem amb la moció 21, substanciada en el punt 21 de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el foment i l'aprenentatge de la llengua catalana. És una votació única de tots els punts.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat aprovada per 107 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials (continuació)

302-00194/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 86 vots a favor, cap vot en contra i 47 abstencions.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, cap vot en contra i 53 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, cap vot en contra i 28 abstencions.

Votem de manera conjunta els punts 4, 5 i 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 91 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions –els tres punts: 4, 5 i 8.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 10 vots en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 7 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

De manera conjunta votarem els punts 8 bis, 9, 14 i 15.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, 42 vots en contra i 11 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 11 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 91 vots a favor, 42 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, cap vot en contra i 53 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a afrontar la crisi demogràfica a Catalunya (continuació)

302-00195/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per afrontar la crisi demogràfica a Catalunya.

Començarem votant conjuntament els punts 5, 6, 7 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 119 vots en contra, 14 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara el punt 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 120 vots en contra, 2 vots a favor i 11 abstencions.

Votem el punt 16.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 120 vots en contra, 2 vots a favor i 11 abstencions.

I, finalment, votarem la resta dels punts de la moció: els punts de l'1 al 4 i els punts del 9 al 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 131 vots en contra, 2 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les finances públiques (continuació)

302-00193/15

A continuació, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les finances públiques.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 56 vots a favor i 9 abstencions.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 57 vots a favor i 8 abstencions.

I acabarem votant el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 46 vots a favor i 19 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'evolució de l'economia catalana i el cost de la vida (continuació)

302-00190/15

Finalment, procedim a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'evolució de l'economia catalana i el cost de la vida.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 11 vots en contra i 17 abstencions.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 45 vots a favor, 12 vots en contra i 76 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 70 vots a favor, 61 vots en contra i 2 abstencions.
Votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 38 vots a favor, cap vot en contra i 95 abstencions.
Votem ara el punt 5.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.
Votem el punt 5.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.
Votem, a continuació, el punt 5.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.
Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Hi ha un empat: 28 vots a favor, 28 vots en contra i 77 abstencions.

Votem una altra vegada per veure si se supera aquest empat.

Comença la votació.

I, tanmateix, l'empat persisteix: 28 vots a favor, 28 vots en contra i 77 abstencions.

Crido a votació.

(Pausa llarga.)

Tornem a votar, per tercera vegada, el punt número 6. Prego que tanquin les portes de l'hemicicle.

Comença la votació.

L'empat persisteix: 28 vots a favor, 28 vots en contra, 77 abstencions.

Queda rebutjat, aquest punt.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 63 vots a favor, 11 vots en contra i 59 abstencions.
Votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 98 vots a favor, cap vot en contra i 35 abstencions.
Votem el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 70 vots a favor, 63 vots en contra i cap abstenció.
Finalment, votarem el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 63 vots en contra i 3 abstencions.

Senyores i senyors diputats, acabem un ple molt llarg. Permetin-me una última... Jo vaig tenir el privilegi de ser diputat amb la presidència del molt honorable senyor Joan Reventós, un home brillant en molts aspectes. I ell acabava sempre els plens amb una cantarella que jo intento maldestrament imitar en homenatge cap a aquesta persona extraordinària.

Atès que s'han substanciat tots els punts de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i vuit minuts.